

ZA CO BOJUJEME?

ZA CO BOJUJEME?

Vydavatel: Personalamt Des Heeres

PŘELOŽENO Z ORIGINÁLNÍ PUBLIKACE WOFÜR KÄMPFEN WIR?, LEDEN 1944

DOSTUPNÉ Z: https://archive.org/details/personalamt-des-heeres-wofuer-kaempfen-wir-1944

Překlady podstupují průběžnou revizí, tím pádem nemusí být stoprocentní a mohou obsahovat spoustu pravopisných, formátových či překladových chyb.

ROZKAZ VŮDCE

Při příležitosti převzetí přímého velení armády jsem se vyjádřil, že jednou z rozhodujících otázek osudu německého národa je dosažení bezpodmínečné shody mezi vedením státu a důstojnickým sborem, a to nejen ve všech oblastech vojenské existence, ale především v ideologické oblasti.

Tato válka se vede tak krutě a nemilosrdně proto, že představuje rozhodující boj mezi dvěma zcela protichůdnými světonázory. Německý národ dnes bojuje o svobodu své existence, svého způsobu života a svého životního prostoru.

Pátý rok války zastihuje nás i naše nepřátele na vrcholu vojenského zbrojení. Rozhodujícím faktorem úspěchu je však vždy člověk, voják, bojovník. Kdo dokáže do boje vrhnout nejčistší vůli, nejstatečnější víru a nejfanatičtější odhodlání, ten nakonec zvítězí.

Voják, a zejména důstojník, je tedy nejen nositelem zbraní národa, ale také nositelem politické vůle svého národa.

Důstojník, který nedokáže politicky vychovávat a vést své vojáky, je v tomto boji stejně nemístný jako důstojník, který selhává ve výcviku nebo taktickém vedení svých vojáků. Nejcennější síly by musely chřadnout, kdyby někdo chtěl založit duševní bojovou sílu armády pouze na slepé poslušnosti, ale také bez odhodlání bojovat „odkud“ a „za co“.

Kniha „Za co bojujeme“ má být pro důstojníka vodítkem pro jeho ideovou orientaci a intelektuálním nástrojem pro politickou výchovu a výcvik jeho vojáků.

Důstojník musí být také aktivním průkopníkem na poli ideologie a musí být schopen přesvědčit své vojáky a vychovat nepřekonatelné bojovníky za naši velkoněmeckou říši ve smyslu našeho nacionálněsocialistického světového názoru.

Proto nařizuji, aby ideologické myšlenky obsažené v této knize byly vojákům přesvědčivě a důrazně zprostředkovány v plánovaných lekcích. Toto politické školení je pro válku stejně důležité jako výcvik ve zbrani.

Velitelé zařídí, aby tato politická výuka zaujala náležité místo v rámci výcviku i v terénu. Vrchní velitelé vykonávají dohled nad plněním mého rozkazu.

Adolf Hitler, 8. ledna 1944

ŘÍŠSKÁ MYŠLENKA

Mezi silami, které v minulosti utvářely takzvaný Západ, historické bádání v zásadě zdůrazňovalo tři: antiku, křesťanství a germánství. Při zvažování těchto sil byly obvykle první dvě jmenovány jako skutečné formující, zejména pokud jde o ideu impéria: antický Řím poskytl ideu univerzální monarchie a křesťanství skutečné kulturní základy Okcidentu, zatímco germanismus byl vojenskou silou a nádobou těchto idejí. Tento humanisticko-konfesijní pohled na dějiny přirozeně zdůrazňoval řadu správných bodů, ale přehlížel skutečnost, že podstata jakékoli kultury či státního útvaru nemůže být národu nikdy dána zvenčí, ale může být utvářena či neutvářena pouze jeho vlastní vnitřní silou.

Germánské a pak německé tedy považujeme za skutečné formující síly, ostatní za proměnlivé historické a duchovní prostředí, které bylo touto silou přetaveno podle okolností historické situace. Jsme proto přesvědčeni, že podstata ideje říše obsahuje germánskou substanci, že s příchodem germánského vévody a německého krále byl již dán základní obsah říše, jen tato formativní idea říše musela zápasit se silnými silami tradice a prostředí. Tak se stalo, že samotná obhajoba říšské ideje musela v průběhu dějin projít mnoha změnami podoby. Theodorich Veliký, který si poprvé představoval univerzální germánskou říši, před sebou viděl rozpadající se Byzanc, ale také mocnou tradici starého Říma, velké stavby a bohaté politické a správní zkušenosti. Při formování své říše proto vycházel z antiky, převzal správu a vojenské zabezpečení, zatímco správní záležitosti přenechal

Římanům. Křesťanství v této době nemělo tak velký význam a boj mezi germánskými ariány a římskými katolíky probíhal za Theodorichovy politické nadvlády.

Karel Veliký založil posílenou církev, křesťanství se do značné míry stalo určitým duchovním základem v katolické podobě, a tak se franská univerzální říše spojila s tehdejším křesťanstvím. Obě strany, fransko-germánský živel a křesťansko-monastický živel, se začaly prosazovat vedle sebe a začal světodějný zápas.

Ota Veliký učinil rozhodující krok, když biskupy obdařil půdou a povýšil je na světské pány. Biskupové se tak stali úředníky říše a za života Oty Velikého stáli na straně císaře proti papeži. Tento vývoj však nevyhnutelně vedl k posílení duchovního charakteru, který měl nejen silný duchovní vliv, ale později se mohl opřít o přímou světskou moc při volbě císaře. Oba univerzalismy, císařství z Boží milosti a papežský nárok na moc, neustále sílily a v největší míře a v nejostřejších sporech se střetávaly za císaře Fridricha II. Štaufského. Císař se cítil být nositelem říše a výhradně odpovědný Bohu, jak se v tehdejší mluvě říkalo, zatímco papež si nad tímto císařem nárokoval téměř feudální práva. Za Habsburků byla moc univerzální papežské myšlenky posílena, ale poslední pokus o univerzální monarchii tohoto druhu za Karla V. ztroskotal na vnitřní nemožnosti: na počátku vědomého probouzení evropských národních kultur.

Luther pak rozbíjí již tak výbušnou jednotu Západu. Přírodní vědy pokračují v rozbíjení starého světového názoru. Humanismus a renesance obohatily Evropu tím, že znovu probudily antického ducha z pohřbených zdrojů, ale zároveň

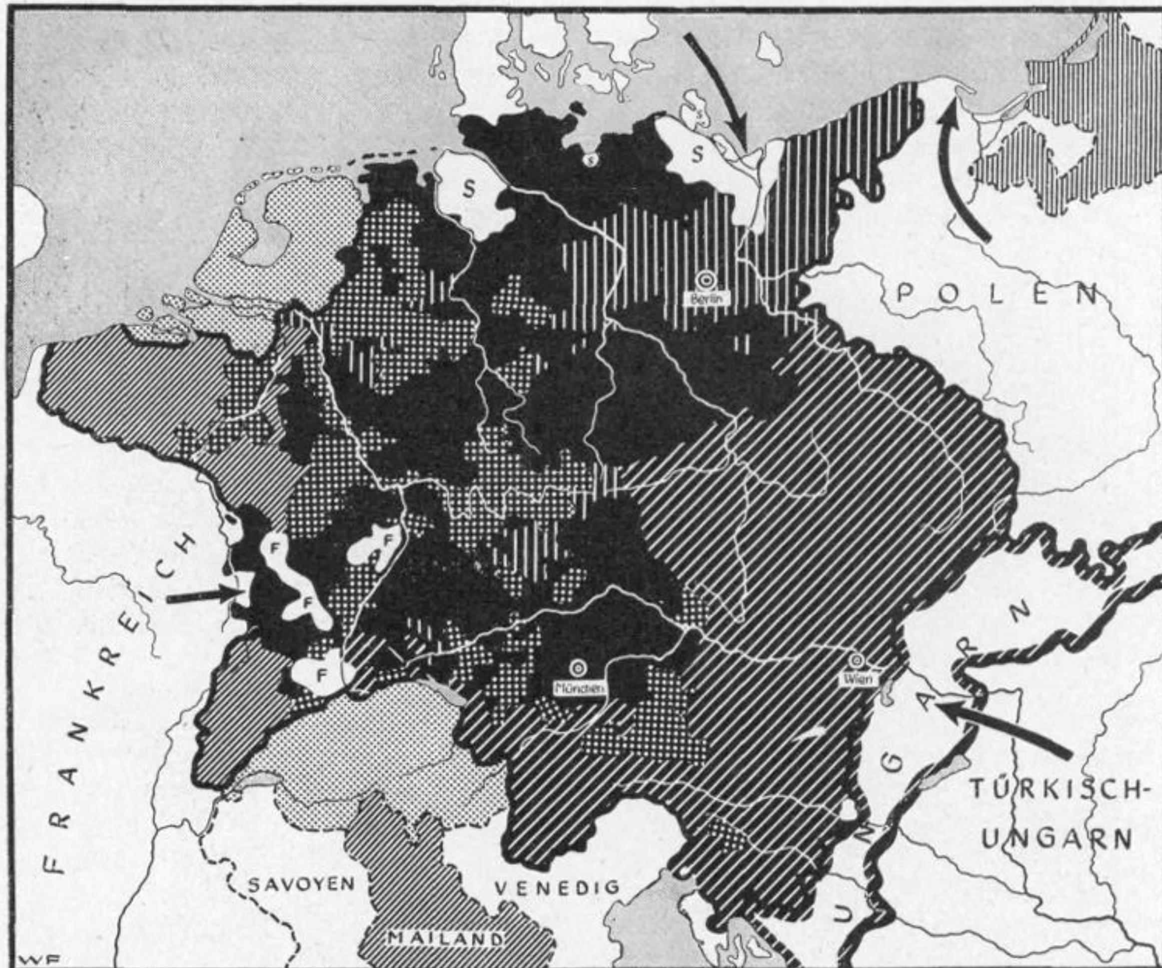
přinesly prohloubení národního probuzení Evropanů. (Hutten oslavuje Arminia.) Liberální povstání otřásají středověkem a 18. a 19. století je charakterizováno souhrou různých sil tradice a nadějí do budoucnosti. V této době bylo Německo politicky na dně. Svět byl rozdělen mezi Anglosasy, Francouze a Rusy, a když se sen o německém císařství začal znovu utvářet, bez vnější pomoci, podpořen Pruskem v osvobozeneckých válkách roku 1813 a za Bismarcka se stal politickou realitou, byl biologicky nově posílený národ zúžen na všech hranicích a postižen některými buržoazními environmentálními jevy z nedostatku prostoru. Druhá říše však - a v tom je její tragédie - žije a brání se bez silného, formujícího světového názoru. Nejrůznější světové názory, které se vzájemně vylučují, bojují jeden za druhý a Německo stojí duchovně jednotné proti náporu sil vysokých financí a francouzské a britské nadvlády v roce 1914. Následný kolaps donutí Německo buď přijít k rozumu, nebo padnout. Adolf Hitler a boje nacionálně socialistického hnutí přivedly zemi k rozumu. Říši opět dobyl světonázor, který setřásl staré tradice a nyní se idea říše soustředila nikoli na dynastie a vyznání, ale na podstatu života obecně: na rasu a národnost. Z těchto základů a jejich nejvyšších hodnot cti a povinnosti se formuje nacionálněsocialistický světonázor ve všech oblastech boje proti starým mocnostem. A protože neuznávají ani vysoké finance, ani bolševismus, ani burzovní spekulace, ani brutální komunistický státní kapitalismus, pochod proti Říši znovu začal. Nikdy v dějinách však nebyla Německá říše bráněna tak uvědoměle jako v našich dnech, nikdy předtím nestály všechny kmeny německého národa proti nepříteli, nikdy předtím nebyl světonázor hájen tak mocně jako

novou vlajkou Říše a nikdy předtím nebyla tato vlajka nesena pevnější rukou během doby bojů než dnes Vůdcem. S touto skutečností se však nacionálněsocialistické hnutí stalo také služebníkem německé říšské ideje. V budoucnu se toto hnutí bude měřit podle své síly a ochoty pracovat pro říšskou ideu. Toto uvědomění znamená nejhlubší závazek pro každého nacionálního socialistu, pro každého vojáka německých ozbrojených sil, který dnes slouží této 2000 let staré říšské myšlence a světovému názoru vzešlému z naší epochy a společně ji brání proti nepřátelům Věčné říše.

Za to jsme bojovali od roku 1918, za to hnutí neúnavně přinášelo všechny oběti, za to německý Wehrmacht vede svou historickou bitvu: za německou říšskou ideu ve smyslu národního sjednocení a evropského poslání. Víme, že poslání Říše dnes sahá daleko za hranice německého sídelního prostoru, že se Německá říše opět stala patronem evropské morálky a svobody evropského kontinentu vůbec. Vědomí vlastní sebezáchovy a evropského poslání je nejsilnější zárukou vůle k úplnému odhodlání a je zárukou konečného vítězství nad mocnostmi zkázy ze zámoří a z Moskvy.

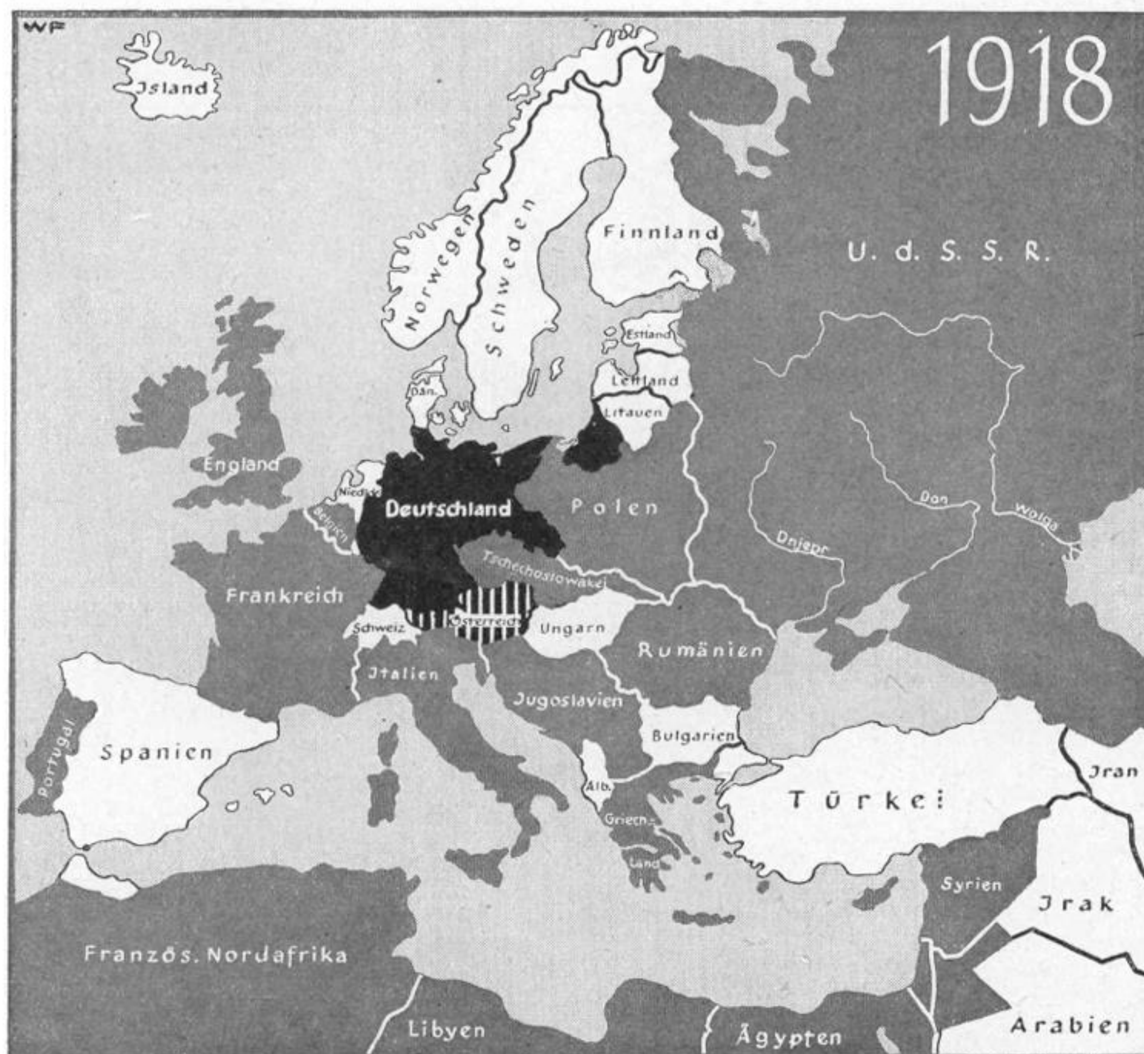
Alfred Rosenberg

1648

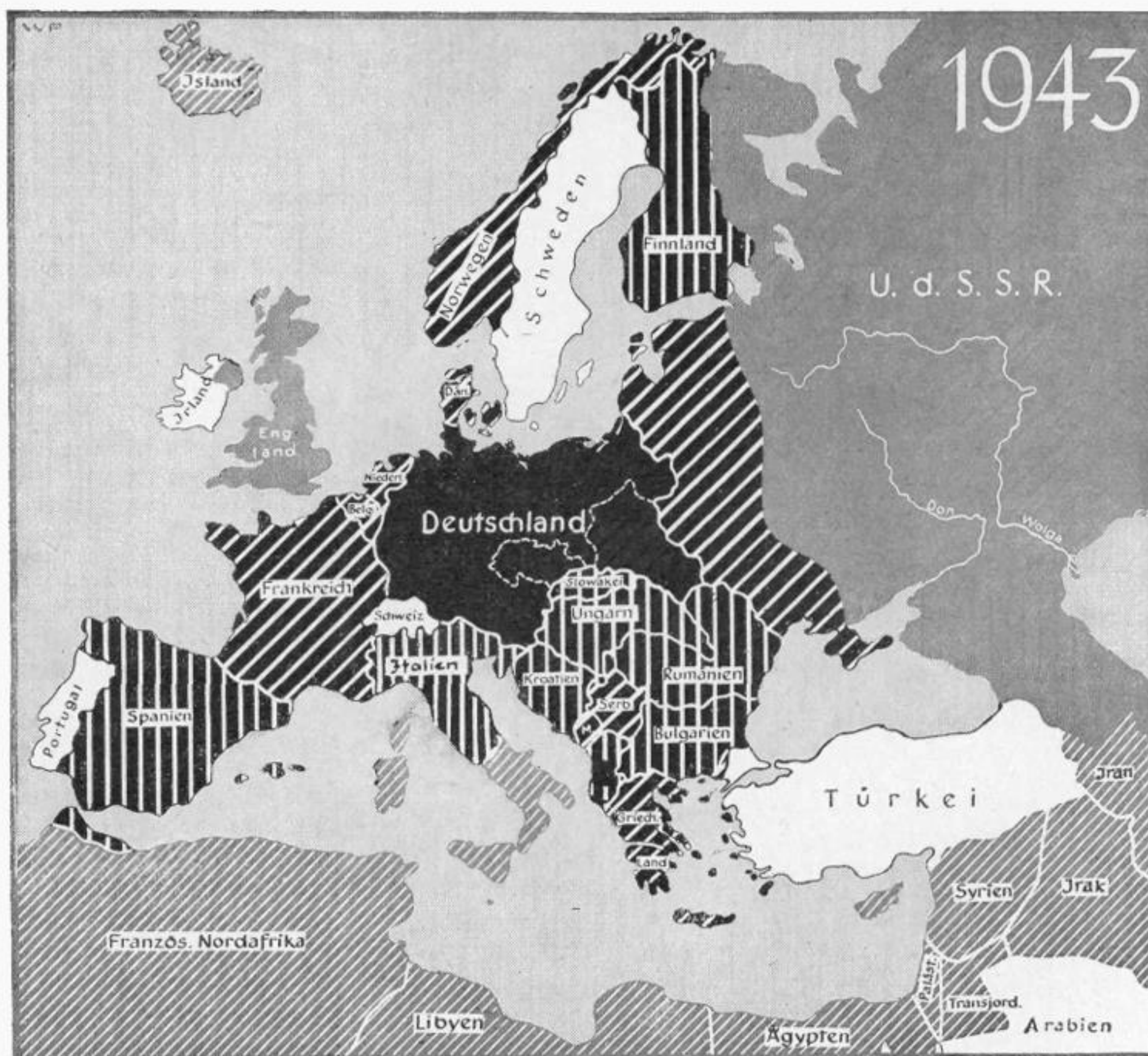

Habsburkové
Španělští Habsburkové
Habsburkové
Malé německé státy
Duchovní oblasti
Švýcarsko a Nizozemsko
S Švédsko
F Francie
Hranice

Bezmoc říše roku 1648

Německo, stísněné na nejužším prostoru, je ohroženo ze všech stran

Široká ochranná zóna chrání jádrovou oblast říše

NÁŠ PROTIVNÍK

ŽIDÉ

Jaké jsou cíle židovstva?

Židé usilují o vládu nad světem již tisíce let. Jejich politickým cílem je mezinárodní světový stát, v němž chtějí sjednotit a ovládat všechny národy bez ohledu na jejich etnický a rasový původ.

Je příliš málo známo, kam až sahají kořeny plánů židovstva k ovládnutí světa a dnes tyto cíle sleduje více než kdy jindy. Metody byly stejné ve starověku i dnes: politická a ideologická dezintegrace hostitelských národů, a tím zničení jejich druhu osobitého způsobu života. Tímto způsobem se Židé snažili přimět národy k podřízenosti. Zatím se jim vždy podařilo infiltrovat svrchované národy světa, s výjimkou Japonska, takovým způsobem, že mohli jejich vůli nepozorovaně podřídit svému cíli - ovládnutí světa. Ačkoli byli Židé vnímáni jako parazité a někdy byli dokonce pronásledováni kvůli své hospodářské dotěrnosti, politické a ideologické nebezpečí Židů jako nositelů individualisticko-materialistického světa idejí, který musí být vždy smrtí každého národního životního řádu, nebylo vnímáno. Proto bylo pro Židy snadné, zejména v posledních dvou stoletích, stále více ovládat národy Západu.

Německo bylo až do převratu ukázkovým příkladem toho, jak byl národ o 60 milionech obyvatel politicky a ideologicky ovládnut a nakonec řízen hrstkou Židů.

Společnost národů v Ženevě nebyla ničím jiným než výsledkem židovské hrabivosti a prvním moderním pokusem o vytvoření

světového státu pod židovským vedením. Kdyby nepřišel Adolf Hitler, Židovstvu by se rovněž podařilo uskutečnit svou představu světové republiky.

My, nacionálně socialistický německý národ pod vedením Adolfa Hitlera, jsme jediným velkým nordicko-germánským národem, který poprvé v dějinách Západu úspěšně zmařil světové cíle židovstva! Vůdce odhalil Žida jako úhlavního nepřítele každého národa. Dnes jsme prvním germánským národem, který se osvobodil od židovství, ale jsme také poslední germánskou baštou proti světovému židovstvu. Proto nás židovstvo nenávidí! A právě proto nenechá žádný prostředek nevyužitý k tomu, aby nás zcela zničilo!

Jak lze vysvětlit, že židovstvo usiluje o světovládu s takovou vytrvalostí a houževnatostí?

Je zakořeněna v náboženské myšlence a v charakteru Žida, který se podle ní utváří. Snaha o ovládnutí světa byla předepsána náboženskými zákony ve Starém zákoně.

5. kniha Mojžíšova (7:16): *„Všechny národy, které ti Jahve, tvůj Bůh, zjeví, vyhubíš, aniž by ses nad nimi slitoval, a jejich bohům se nebudeš klanět, protože by to pro tebe bylo osidlem.“*

5. kniha Mojžíšova (7:24): *„Hospodin, tvůj Bůh, ti dá jejich krále do moci, takže jejich jména vymažeš z pod nebe; nikdo před tebou neobstojí, dokud je nevyhladíš.“*

5. kniha Mojžíšova (28,1): *„Budeš-li poslouchat hlas Hospodina, svého Boha, a plnit všechna jeho přikázání, která ti dnes přikazuji, Hospodin tě učiní vládcem nad všemi národy země.“*

Izajáš 60, 10/12: *„A cizinci ti postaví hradby a jejich králové ti zasvětí svou službu... Neboť národ a království, které ti (Židům) neslouží, zahynou a jejich země budou zcela zpustošeny.“*

Talmud (Berakot 6a.): *„Já (Jahve) vás (Židy) učiním praotcem národů, učiním vás vyvoleným mezi národy, učiním vás králem nad národy.“*

Citované výroky se nesou ve skutečně židovském duchu. Zaměřují se na dvě věci: vyvolenost Židů jejich Bohem Jahvem a židovskou nadvládu nad světem. V tomto duchu byli Židé vychováváni od počátků judaismu až do současnosti. Žádný jiný národ na světě nevyjadřuje sebevědomí v tak přehnaných termínech jako Židé, ačkoli Židé jsou v porovnání se všemi národy slabší co do síly, počtu i tvůrčího nadání a nejsou národem v běžném slova smyslu.

Se Židy vstoupilo do světových dějin rasové a náboženské společenství, které od nejstarších dob provádí světovou politiku s úmyslem ovládnout svět.

Proč se Židé po tisíce let tak moc angažují?

Židovství má od nepaměti pevně vymezené náboženské a politické zákony, založené na idejích, jejichž dodržování bylo věřícím Židům při výchově rodiči a kněžstvem vždy přísně nařizováno.

Jejich náboženství slouží pouze jako právní základ pro jejich politické vyznání a životní řád. Žid si nezachoval nic z vyšších hodnot učení starých izraelských proroků.

„Mojžíšovo náboženství totiž ve skutečnosti není ničím jiným než učením o zachování židovské rasy.“ (Adolf Hitler, „Mein Kampf“.)

Leitmotiv Starého zákona se objevuje znovu a znovu a je platný i dnes:

Učení o „vyvoleném Božím lidu“, o ovládnutí všech národů „ve jménu Božím“, o „Božím synovství“.

Tato víra v poslání učinila judaismus natolik sebevědomým a cílevědomým, že si od svého přijetí činí nárok na světovládu. Jeho náboženské zákony navíc označovaly každého cizince za jinou rasu, za tvora nehodného lidství, za zvíře; tuto směrnici Židé svědomitě dodržovali. Talmud a Šulchan Aruch mu také dávají návod, jak zbytek světa využívat, vykořisťovat a nakonec ovládnout ve svůj prospěch.[1])

Výklad náboženských zákonů v Talmudu je tak obratný, tak typicky židovsky vytříbený, že v mnoha situacích lze vysvětlit úsudek a zároveň jeho nejprotikladnější opak. V této souvislosti

---

[1] „Talmud byl po staletí vychovatelem a učitelem židovského národa“ („Jüdisches Lexikon“, sv. 4, 2, 1930, s. 855).

je příznačné, že židovstvo se dlouho fanaticky bránilo překladu Talmudu a učenci, kteří se o to pokusili, se vystavovali riziku, že budou vyřazeni na okraj společnosti. Starý zákon, Tóra, Talmud a Šulchan Aruch vykazují naprostou historickou shodu; souvislá metafyzická základní struktura spojuje náboženskou, politickou a ideologickou koncepci a po tisíciletí zanechává stopu v židovské tváři. Jádrem a nositelem celého jeho myšlenkového světa bylo jeho kněžstvo, rabinát. Představovali centrum, z něhož vycházely všechny politické a ideologické ideje, ale také organizaci, která nesla jeho ideový svět do budoucnosti. Kněžstvo je dodnes vůdčí vyšší třídou.

Přečtěte si Starý zákon, zejména knihy Mojžíšovy, Ezdrášovy a Nehemiášovy. Uvědomíte si, jak pevně vymezené zákony života a krve tam Židé dostali. Rozhodující byly zákony a opatření kněze Ezdráše:

1. Zavázal židovstvo k zákoníku, podle něhož bylo přísně zakázáno uzavírat sňatky s lidmi cizí krve a byla stanovena naprostá izolace nově založené „obce“ od všech národů.

2. přiměl lid, aby se téměř denně po práci scházel ke studiu izraelsko-židovských dějin a náboženských zákonů, tj. zakotvil povědomí o dějinách a životních zákonech v judaismu; toto opatření má dodnes silný vliv na náboženský judaismus. Položil také základy pro pozdější zakládání synagog (komunitních center).

Ezdrášovy zákony a opatření měly dalekosáhlý vliv na judaismus pro celou budoucnost. Způsobily, že Židé začali pohrdat všemi ostatními národy a sami se stali extrémně rasově domýšlivými. Hluboká znalost jejich náboženských a historických knih, v nichž jsou psychologicky neobyčejně obratně vyloženy zákony a dějiny judaismu korigované v jeho významu, učinila ze Židů lid Boží a dala jim pocit naprosté nadřazenosti nad ostatním lidstvem. Samotná myšlenka, že jsou povolaným Božím lidem, musela vždy dodávat židovstvu velkou sílu. V každém případě byla forma náboženské a politické víry, stanovená v Mojžíšově „Zákoně", v celém Starém zákoně a později v Talmudu a Šulchan aruchu, natolik silná, že umožnila judaismu odolávat celému světu po tisíce let a učinila jej téměř nezničitelným.

Víme, že víra v poslání ovládnout svět je v Židech hluboce zakořeněna a že zákony života a náboženství jsou věřícími Židy úzkostlivě dodržovány až do dnešních dnů. Podstatné však je, že z víry ve své poslání vždy a všude vyrážel do útoku se svými idejemi s cílem uskutečnit příslib svému Bohu Jahvemu. Vždy to však dělal jako mistr lži a přetvářky. *„Jeho jazyk slouží k tomu, aby zakryl jeho skutečné myšlenky"* (Adolf Hitler).

Když se Izraelité vrátili z exilu a v některých případech ihned emigrovali do diaspory, nebyli schopni žádného válečného jednání. Jejich touha po moci a ovládnutí světa se mentálně transformovala do grandiózní představy o vesmírném konečném soudu nad nežidovským lidstvem ze strany Jahveho a do naděje na Mesiáše, podle níž Jahve vytvoří pro Židy ráj na zemi se všemi hmotnými požitky, v němž budou žít navěky a

ostatní národy budou jejich otroky. Odtud také pochází zuřivá nenávist ke všemu nežidovskému, která později našla své vyjádření v midraších a Talmudu. Tato nenávist byla velkým jednotícím pojítkem všech Židů, ať už se nacházeli kdekoli na světě, a v neposlední řadě to byla právě tato nenávist, která v židovských generacích neustále pěstovala nástroj, jenž měl jednou naplnit Jahveho zaslíbení. Při výchově vlastního mládí postupovalo židovstvo vždy s nejostřejší vyhraněností a nesnášenlivostí a dokládalo před světem rasové vědomí, které vskutku nemělo obdoby.

I dnes spočívá náboženský život Židů v tom, že doma, ve škole a v synagoze znovu a znovu vstřebávají židovské dějiny, Tóru a Talmud, a tím i své politické krédo, a podle toho orientují i to nejmenší jednání. Shrňme tedy:

Kasta židovských rabínů vytvořila svými náboženskými, politickými a dalšími idejemi podmínky pro to, aby malý „národ“ o několika milionech lidí mohl úspěšně napadnout a zničit celý svět, ba aby si nejen udržel svou existenci, ale ještě ji prohloubil. Rozptýlená po celém světě zůstala fanatickým společenstvím idejí nebývalé vitality.

Nápadnou cílevědomost židovství lze vysvětlit jeho vzdělávacím systémem, který vedle silného historického povědomí nachází výraz v náboženské, ideologické, politické a ideové orientaci s cílem světovlády.

V této souvislosti je zřejmé srovnání se situací v Německu před převratem: Zapomněli jsme v naší mládeži hluboce zakotvit germánsko-německé dějiny s jejich hybnými a nosnými silami

a učinit je ústředním bodem výuky v téměř každodenních hodinách dějepisu.

Jaké prostředky a metody používá Žid, aby získal moc nad národy?

1. duchovně vládne národům pomocí svých politických idejí. Jako příslušník „vyvoleného národa“, který dokonce vnukl lidstvu jejich náboženství, pro něj nebylo těžké prosadit se u všech národů.

Své hostitelské národy pozvedá z jejich etnického základu života tím, že je svádí svými politickými idejemi (liberalismus s heslem svobody, rovnosti, bratrství a sbratření lidstva; marxismus [bolševismus] s heslem: světovou revolucí k beztřídnímu proletářskému světovému státu). Žid je nositelem individualisticko-materialistického světa idejí!

2. obsazuje klíčové ekonomické pozice a snaží se ovládnout světovou ekonomiku. V jeho rukou má být kontrola výroby a spotřeby celého světa, aby na něm byly závislé všechny národy.

3. Jeho silné kapitalistické postavení a ekonomická nadvláda mu umožňují politicky ovládat a kontrolovat hostitelské národy.

4. Ovládnutím tisku, rozhlasu, filmu, divadla, literatury a všech ostatních kulturních institucí ničí každý národ a připravuje mentální a duchovní podmínky pro své mezinárodní cíle.

5. Jeho bojovými organizacemi jsou politické strany, ale zejména svobodné zednářství, s jehož pomocí získává skrytě a nepozorovaně nejvyšší stupeň vlivu na politické dění.

Proč proti nám židovstvo bojuje?

Protože Německo Adolfa Hitlera se nechce podřídit židovskému světovému řádu.

Nacionálně socialistické Německo stojí v cestě židovské snaze o světovládu. Postavilo se proti židovskému vykořisťování evropských národů, a tím rozbilo židovskou nadvládu v Evropě.

To je důvod, proč nás židovstvo pronásleduje se smrtelnou nenávistí a vyhlásilo nám válku na život a na smrt.

Žid je protikladem nordického člověka, je úhlavním nepřítelem každého svobodného národa.

Žid staví proti pořádkumilovnému a hodnototvornému vůdčímu principu germánství kupecký princip moci.

Proti tvůrčímu a konstruktivnímu světovému názoru nacionálního socialismu s jeho idealistickými cíli stojí židovský světonázor materialismu a individualismu v bolševismu a liberalismu anglosaských demokracií.

„Tato válka - viděno v její konečné hloubce - je židovským světovým bojem proti osvobození árijského lidstva z duchovního a materiálního otroctví světového židovstva, zatímco na straně Německa se stala bojem za osvobození a zachování lidstva proti všem pokusům o židovskou světovládu Jako taková musí vstoupit do našeho historického vědomí zcela

jasně ve své konečné základní povaze, a to nejen jako válečné střetnutí dvou světů stojících proti sobě v plné výlučnosti, ale jako válečná závěrečná bitva nadčasového zápasu, v němž je svět vyzván, aby se rozhodl mezi židovskou světovládou, o niž usiloval po tisíciletí, a tvůrčím životem árijské rasy v přítomnosti a budoucnosti.“ (Rudolf Jordan, „Vom Sinn dieses Krieges“.)

Evropa stojí v mocenském poli různých imperialistických světových mocností: Anglie, USA, Ameriky a Sovětského svazu. Hrozí jí nebezpečí jako nikdy předtím. Pokud si znovu položíme otázku, na čem je založeno toto imperialistické úsilí o světovládu, pak všude najdeme stejnou hnací sílu: židovstvo, které chce uskutečnit své starozákonní sliby pod maskou puritánsko-liberální Anglie, demokraticko-liberální Ameriky nebo pod léčkou bolševického světového štěstí.

V našem boji je jedno, zda Stalin zapřáhne své soudruhy Roosevelta a Churchilla do vozu své bolševické politiky, nebo zda Roosevelt a Churchill dají Sovětský svaz do služeb svých židovských plutokratických snah; pro nás existuje jen jedno rozhodnutí: bojovat proti bolševismu a bojovat proti plutokracii. Naše vítězství nad oběma znamená zničení židovstva, a tím uspokojení národů a zajištění spravedlivějšího světového řádu.

Co je to svobodné zednářství a co je to za nástroj?

Svobodné zednářství je mezinárodní organizace s tajným nejvyšším vedením, která navenek projevuje snahu o dosažení

vysokých humanitních cílů. Ve skutečnosti se však jedná o tajný řád, jehož prostřednictvím má židovstvo rozhodující vliv na světovou politiku.

Jako viditelná organizace vzniklo svobodné zednářství ze středověkého sdružení zednářů a jejich stavebních lóží. Členové se nazývali bratry, při přijetí praktikovali jednoduchý obřad a zavazovali se k morálnímu způsobu života. Aby se navzájem poznali i na dálku, měli tajná znamení: Znak, rukojeť, slovo a několik otázek a odpovědí. Toto prastaré zednářské řemeslo vzkvétalo nejen v Německu, ale také v Anglii a Skotsku.

Na základě symbolů a zvyklostí pracujícího zednářství vznikla v roce 1717 v Londýně společnost, která si ve znamení tehdejších svobodomyslných snah vytkla za cíl svého úsilí a činnosti „umění pravoúhlého stavitelství pro zdokonalení sebe sama i celého lidstva“. Sama sebe nazývala „Ligou svobodných zednářů“ neboli anglicky „Lodge“.

Podle pozdějšího ústavního usnesení je Unie svobodných zednářů bratrstvem osvobozeným od všech oddělujících bariér hodnosti, postavení, národnosti, barvy pleti a rasy, náboženských a politických názorů. Bojovali za svobodu, rovnost a bratrství všech lidí, jinými slovy za všeobecné bratrství lidstva.

Antipatie vůči náboženské nesnášenlivosti a filozofické osvícenství byly zednářství příznivé, a tak zednářská myšlenka bratrství člověka padla na úrodnou půdu.

Brzy po založení byly zednářské lóže založeny téměř ve všech zemích světa: Madrid 1728, Filadelfie 1730, Paříž 1732, Hamburk 1737.

„Židovstvo brzy rozpoznalo svobodné zednářství jako vynikající nástroj k dosažení svých světovládných cílů. Zednářské učení o neomezené svobodě jednotlivce se Židům zdálo být vhodnou silou k prosazení jejich nároků na světovládu. Lóžové učení o rovnosti a bratrství posilovalo jeho naděje na zrovnoprávnění s hostitelskými národy, ale také na všeobecný rasový chaos, o který vždy usiloval, a tím i na uskutečnění své světovlády. Od poloviny 18. století využívalo židovstvo svobodné zednářství k rozbití národnostních a etnických vazeb v nežidovském světě, k rozbití náboženské a státní autority a k narušení řádu života národů; Žid totiž v lóžích stále více vynikal a nakonec je zcela ovládl. Byly to především románské lóže, které pod vlivem židovství zdůrazňovaly politické myšlení a učinily ze sebe propagátory aktivní politiky.“ Později se však politické snahy dostávaly stále více do popředí v lóžích všech zemí.

Myšlenky, které přinášely lidstvu štěstí a společenské ambice, nakonec vedly k tomu, že se členové vyšších vrstev stali členy zednářské lóže. Výsledkem bylo, že svobodné zednářství brzy sdružovalo téměř všechny přední muže politiky a obchodu, krále a knížata. Židovstvo nemohlo najít lepší nástroj.

Podle počtu stupňů se svobodné zednářství dělí na zednářství svatého Jana a zednářství vysokého stupně. Všechny lóže na světě mají tři svatojánské stupně: učedníka, tovaryše a mistra. Nad zednářstvím svatého Jana je zednářství vysokého stupně, které sahá až do 33. stupně. Zednáři vysokého stupně jsou

skutečnými nositeli zednářské světové politiky. Zastoupení lóží vysokých stupňů v každé zemi je „nejvyšší rada“. Tato zastoupení lóží vysokých stupňů všech zemí jsou zase centrálně řízena z centra, které je v židovských rukou. Čistě židovský řád Bnai Brith je úzce spojen s nejvyšším tajným centrem.

Spojení mezi lóží svatého Jana a nejvyšším koncilem se stalo velmi těsným, protože členové vysokých stupňů patří také do lóže svatého Jana. Zde, neuznáváni jako zednáři vysokých stupňů, zastávají vedoucí pozice a řídí „bratry“ nižších stupňů v jejich zájmu, aniž by o tom tito měli tušení. Důmyslná, jedinečná organizace, která umožňuje Židům, kteří tvoří 60-70% vysokých stupňů, řídit zednářstvo podle svých představ!

Pod vlivem židovství se zednářské zvyky (rituály) neustále dále rozvíjely a dnes jsou téměř čistě židovské. Svobodné zednářství ve svých rituálních úkonech navazuje na budoucí světový Šalomounův chrám, dokonce svého velmistra nazývá „Šalomounovým zástupcem“ a jako symbol přijalo téměř vše, co souvisí s biblickým Šalomounovým chrámem. Hesla, poznávací znamení, obrazové symboly a hlavní část rituálu, Hiramova legenda, to vše pochází z judaismu. Svobodné zednářství lze proto označit za zcela židovskou organizaci.

„Světové zednářstvo veřejnosti vždy zdůrazňuje, že se zdržuje jakékoli politické činnosti a sleduje pouze morální cíle. Od založení lóží však téměř neexistuje politické hnutí, v němž by zednáři nebyli hybnou silou a výkonným orgánem.“

Ústavy dávaly lóži právo, ba dokonce povinnost podporovat nebo dokonce vyvolávat revoluce, pokud se hodily k cílům žádoucího světového státu. Za prostředky k dosažení tohoto cíle

byly a stále jsou považovány úplatky, spiknutí, atentáty a vraždy.

Jeden z předních zednářů, Quartier la Tente, na druhém mezinárodním zednářském kongresu v Paříži v roce 1900 otevřeně přiznal, že hlavním cílem světového zednářstva je rozvrátit svět. Za konečný cíl označil vytvoření světové republiky.

„Téměř všechny revoluce, které od založení lóží otřásly národy a státy, byly dílem zednářstva. Francie byla první zemí, v níž provedlo převrat zcela ve svém duchu: revoluce roku 1789. Není jistě náhodou, že během půl století, od roku 1740 do roku 1790, pokryli zednáři francouzský stát asi 700 lóžemi, které se rozvinuly v centra podpory revoluční myšlenky. Nebylo také náhodou, že intelektuální průkopníci revoluce, Montesquieu, Diderot, Condorcet, Voltaire, Mirabeau, Danton a Robespierre, všichni patřili k svobodným zednářům; není náhodou, že o tehdejším systému krvavého teroru a popravě královského páru se rozhodovalo v paláci velmistra Filipa Orleánského."

Beneficientem bylo, stejně jako ve všech pozdějších revolucích, židovstvo. Krvavou revolucí z velké části vyhladilo nordickou vládnoucí třídu. Nahradilo je svými vlastními komplici! Do své světové říše začlenilo novou provincii! Pro židovstvo to byl obrovský úspěch, neboť myšlenky Francouzské revoluce se svým učením o rovnosti všech lidí se rozšířily mezi ostatní národy Evropy, ba celého světa, a všude měly ničivý účinek.

Zednářstvo otevřeně přiznalo, že Francouzská revoluce byla jeho „dílem". Čtrnáctý červenec, den bouře v Bastille, byl vyhlášen svátkem světové lóže!

Všechny revoluce, v Jižní Americe, Portugalsku, Maďarsku, Rusku, Španělsku, dokonce i poslední španělská revoluce, zejména povstání z roku 1918, byly téměř výhradně dílem světového zednářstva, inspirovaného světovým Židovstvem.

Největším úspěchem světového zednářstva bylo obklíčení Německa a první světová válka. Jedním z největších válečných štváčů byl anglický zednář vysokého stupně král Eduard VII. Samotné americké a anglické zednářské noviny opakovaně zdůrazňují, že světová válka byla jejich válkou, v níž se odehrála rozhodující bitva za zednářské ideály (židovské světové cíle).

Bylo to zednářstvo, které jménem Židů po léta vyvolávalo vyhlazovací válku, zorganizovalo atentát na následníka trůnu, dalo válce obrovský rozsah a zločinně potlačilo každý pokus o mírové urovnání. Všichni odpovědní státníci byli svobodní zednáři! Za nimi stál věčný Žid a posměšně se smál!

„Hanebný versailleský diktát není jen výsledkem jednání státníků, ale realizací lóžové rezoluce přijaté v Paříži 30. června 1917 uprostřed války. Paralyzujícím jedem pacifismu zednáři v Německu oslabili sílu německého národa i v průběhu války a rozhodujícím způsobem přispěli k rozpadu Říše v listopadu 1918.“

Zednářstvo v Německu prostřednictvím svých představitelů Eberta, Scheidemanna, Kurta Eisnera, Liebknechta a Rathenaua, kteří byli zednáři vysokého stupně, podnítilo povstání v roce 1918 a přivedlo německý lid do nadměrné bídy. Především však bojovalo proti nacionálnímu socialismu a právě

díky němu mělo nacionálněsocialistické hnutí tak těžké období svého boje.

Stát Adolfa Hitlera rozbil svobodné zednářství, protože si uvědomil, že je to nebezpečný židovský světový řád.

Zednářství dnes existuje více než kdy jindy ve všech nepřátelských státech. Je to mezinárodní organizace zcela podřízená světovému židovstvu, jejímž politickým cílem je vytvoření světového státu. Všechny lóže na světě jsou nějakým způsobem podřízeny ústřednímu židovskému vedení. Žádná lóže z toho nemůže být vyňata!

Svobodné zednářství je tak mimořádně nebezpečné proto, že je pro židovstvo nejlepším způsobem, jak maskovat svou národy ničící činnost a své světovládné cíle.

Tvůrci marxismu a bolševismu, Marx, Lenin a Trockij, byli zednáři.

Dnes jsou téměř všechny hlavy států a členové vlád nepřátelských mocností zednáři, a to většinou vysokého stupně: Churchill, Eden, anglický král (vysoký stupeň zednářství), Roosevelt (vysoký stupeň zednářství), stejně jako všechny hlavy států jihoamerických republik (kromě Argentiny!). Politiku nepřátelských mocností lze pochopit jen tehdy, když si znovu a znovu uvědomíme, že hybnou silou je světové Židovstvo, reprezentované zednářstvem. Italský král a zrádný generál byli zednáři.

Cesty svobodných zednářů byly vždy úlisné, plné krve a hrůzy. Miliony a miliony lidí byly zabity světovým zednářstvem v

revolucích. Četné jsou vraždy politických odpůrců a vládnoucích knížat i jejich vlastních bratří.

Pokrytectví židovstva a *„zednářstva nelze ukázat na ničem jiném lépe než na tom, že v lóžích svatého Jana se káže a praktikuje demokratický princip směrem dolů, zatímco v Nejvyšší radě platí autoritářský, tj. vůdcovský princip, protože vůdci zednářů dobře vědí, že demokratické principy nevyhnutelně vedou k rozkladu! Světové dějiny nikdy nepoznaly nepoctivější a nebezpečnější organizaci!“*

Zdroje: „Westdeutsches Freimaurer-Museum“, Dr. A. Fuchs. „Odhalené světové zednářství“, dotisk z časopisu „Der Aufbau“.

Statistické údaje o světovém zednářství a jeho organizacích.

Německo: V Německu počet členů lóží neustále klesal již před rokem 1933 (1928: 80 185 - 1930: 78 423 - 1932: 75 328). Vliv nacionalistického boje proti svobodnému zednářství je zde jasně patrný.

Francie: Naproti tomu ve Francii došlo zpočátku k nárůstu počtu členů (1928: 40 760 - 1930: 47 100 - 1932: 49 200) a poté k náhlému poklesu na 43 034 v letech 1932 až 1940.

Anglie: V Anglii naopak docházelo k trvalému nárůstu počtu lóží i členů (1928: 270 000 - 1930: 310 000 - 1932: 350 000 - 1940: 400 000).

Spojené státy: Nakonec se podívejme na Ameriku, která v roce 1932 čítala 3074261 členů lóží!

Co je to liberalismus?

Duchovní nátlak vycházející z Říma našel svůj výraz nejen v reformaci, ale také ve svobodomyslné myšlenkové škole, která se bouřila proti přehnanému církevnímu pojetí autority. Výrazem této nové epochy bylo zejména „osvícenství" od roku 1700, původně germánsko-evropské intelektuální hnutí.

Židé si tento myšlenkový svět nesmírně sofistikovaně přivlastnili a přenesli jej do politické sféry. Výsledkem byl moderní liberalismus. Současně Žid využil pro své politické cíle také svobodné zednářství, které se rozvinulo v Anglii pod praporem svobodomyslnosti. Obratnou a maskovanou formou rozvinul lóžové hnutí do podoby prostředku svých politických myšlenek.

První viditelný efekt destruktivního působení liberalismu s pomocí svobodného zednářství se projevil ve Francouzské revoluci s hesly: svoboda, rovnost, bratrství.

Podstata doktríny spočívala v tom, že:

Na základě zavádějícího učení, že všichni lidé jsou si rovni, bylo lidstvo vedeno k přesvědčení, že stojí za to usilovat o bratrství lidí a světovou republiku.

Myšlenka krve a rasy byla popřena. Výsledkem bylo postupné míšení dosud kvalitní krve našich lidí s cizí, nevhodnou krví.

Proti germánskému pojetí společenství (etika společenství) stála myšlenka, že středem veškerého života má být starost o

sebe, o jednotlivce, o jediného člověka (individualistický princip).

Proti germánskému idealismu stál židovský materialismus, tj. zlato (kapitál) jako charakterová hodnota.

Princip vůdcovství a následování byl nahrazen parlamentarismem a demokracií (vláda lidu, mas). Přeceňování materiálních věcí z ekonomického hlediska vedlo k vytváření tříd a rozpadu národního společenství (snaha o zisk, egoismus, neomezený kapitalismus jako důsledek). Větší prestiži se netěšil charakterní člověk, ale bohatý. Počátek vlády peněz (plutokracie). Hlavní myšlenky byly tedy následující: Individualismus, materialismus, internacionalismus, parlamentarismus, kapitalismus. Znamenaly úplné převrácení všech germánských hodnot.

Germánská svoboda, chápaná jako vnitřní svoboda duše, jako politická svoboda, se stala egoismem, nespoutanou a neomezenou svobodou jednotlivce bez vazeb na společenství.

V důsledku třídních rozdílů se proklamované bratrství vyvinulo v boj všech proti všem („A jestli nechceš být mým bratrem, rozbiju ti hlavu!“).

Liberalismus připravil intelektuální půdu pro marxismus.

Za vším stál Žid se svou snahou o světovládu. Zřetelně se projevila typická židovská povaha sobeckého, na zlatě závislého a po moci toužícího jedince.

Židovství rozprostřelo síť svobodného zednářství po celém světě. Byly zde zastoupeny vůdčí osobnosti všech zemí z oblasti politiky a obchodu, zčásti nedobrovolné, zčásti

nevědomé nástroje ve zločinných rukou Židů. Pro Židy tak bylo snadné spřádat nitky politiky takovým způsobem, že německý národ, který jim stál v cestě, byl v zahraniční politice stále více obkličován a ve vnitřní politice viditelně podkopáván.

Ve znamení liberalismu dosáhli Židé nakonec za Hardenberga naprosté politické a právní rovnoprávnosti v Prusku a brzy i ve zbytku Německa, poté co jí již dosáhli v Americe a Anglii. Byla vyhlášena rovná práva pro „vyznavače mojžíšského náboženství“. Židé si dokonce směli kupovat půdu a stát se státními úředníky.

„Židovské vysoké finance triumfují. Žid Mayer Amschel „vydělává“ jmění jako „hlavní dvorní agent“ v obchodu s vojáky hesensko-kasselského kurfiřta. Jeho pět synů Rothschildů financuje Napoleona a spojence. Londýnský Rothschild „vydělá“ na burze 20 milionů marek díky falešné zprávě o výsledku bitvy u Waterloo. Všechny státy jsou závislé na půjčkách od Rothschildů. Odpuštění dluhu se poskytuje pouze za splnění politických podmínek. Rod Rothschildů se stává neviditelným vládnoucím domem Evropy.“ (Walter Gehl) Židům nestálo nic v cestě. Čekaly na ně nejvlivnější pozice v politice, obchodu a kultuře. Nadvláda Židů začala. S Židy a liberalismem vstoupil do všech civilizovaných národů nejnebezpečnější mor, jaký kdy může nějaký národ nakazit: Lidé se stali obětí materialismu, závislosti na smyslném a rozmařilém životě, tance kolem zlatého telete, individualismu, požitkářství a odvrácení se od společenství. S opuštěním idealistického pohledu na život se začal rozpadat zdravý životní

řád národů a tím i úpadek. Čím dále postupoval, tím více rostla moc židovstva.

Prostřednictvím buržoazie a svobodného zednářství pronikly myšlenky kosmopolitismu, světového bratrství, bezuzdné svobody a neomezené akvizice také do nejširších vrstev německé společnosti. Výsledkem je hluboký rozklad všech názorů, které byly dříve ještě národně orientované:

Práce již neslouží k vytváření hodnot pro národní společenství, ale pouze pro vlastní prospěch. Ekonomika se vyvíjí nezávisle na lidech a státu v samostatný subjekt, jehož jediným cílem je hromadění zlata. Bezohledné vykořisťování dělníků dává vzniknout na jedné straně židoburžoazní plutokratické třídě, podporované neomezeným kapitalismem, a na druhé straně oklamané dělnické třídě. Již existující sociální škody se stávají nesmiřitelnými rozpory a vedou k třídnímu boji. Pracující masy jsou prakticky vehnány do náruče marxismu. Národní společenství je rozerváno. V bratrovražedném boji se spotřebovávají cenné národní síly. Rolnictvo mizí, velkoměsta se rozrůstají. (V roce 1910 žije každý pátý Němec ve velkoměstě.) Klesá počet dětí, roste přistěhovalectví cizí krve, zejména východních Židů. Rasové míšení ušlechtilé německé krve nabývá děsivých forem. Smíšená manželství se Židy ve vyšších vrstvách jsou na denním pořádku. (V Berlíně bylo v roce 1926 uzavřeno 553 smíšených manželství z 861 čistě židovských! Počet židovských míšenců v Německu je asi 750000!)

S klesajícím rasovým vědomím se stále více vytrácí skutečná národní identita, místo toho se německého života ve všech

oblastech zmocňuje židovství. Kultura degeneruje. Nezůstává nic, co by nebylo zformováno Židy. V židovském duchu je vypočítavě budován „racionální“ státní, společenský, právní a hospodářský život, který má být vhodný pro všechny země, všechny národy a všechny doby.

Německý národ se stává bezcílným a neukotveným ve vlastních masách, široké vrstvy se cítí bez domova. Miliony Němců emigrují, zejména do Severní Ameriky. Od roku 1871 do roku 1914 opustí svou německou vlast asi 3 miliony lidí! Ve světě se ztrácí drahocenná krev.

Židovská doktrína liberalismu byla příčinou úpadku Německa, který dokázal zastavit až Bismarck. Liberalismus je dnes politickým myšlenkovým světem panujícím v Anglii a Americe, ale i ve většině „neutrálních“ zemí.

BOLŠEVISMUS

Co je to Bolševismus?

Bolševismus je nástrojem světového židovstva, jehož prostřednictvím chce ve spolupráci s židovsko-liberální anglo-americkou plutokracií naplnit starozákonní příslib světovlády Židů.

V současné době viditelné národní ruské snahy v sovětském Rusku a zdánlivé rozpuštění Kominterny (3. komunistické internacionály) by neměly zastírat skutečnost, že židovstvo je stále hybnou silou.

V sovětském Rusku, stejně jako téměř ve všech zemích, hráli Židé významnou roli ve státním a hospodářském životě. Ačkoli je Stalin diktátorem sovětského Ruska, jedním z jeho nejmocnějších podporovatelů je jeho tchán, Žid Lazar Mosesohn Kaganovič. Ten v sobě spojuje nejvyšší stranické a státní funkce. Je Stalinovým zástupcem v Generálním sekretariátu strany, členem Politického byra a Organizačního byra, místopředsedou Rady lidových komisařů, lidovým komisařem pro těžký průmysl a dopravu, členem Nejvyšší rady sovětů a členem Výboru obrany.

Další významné funkce Kaganovič svěřil svým bratrům Juliji Mosessohnovi Kaganovičovi, Michaelu Mosessohnovi Kaganovičovi a Aronu Mosessohnovi Kaganovičovi.

Z 503 členů vlády (lidových komisařů) bylo 406 Židů. Velký počet sovětských generálů jsou Židé, stejně jako většina politických komisařů.

Proti mimořádně nebezpečnému názoru, že se bolševismus změnil v národně-ruský systém, nelze dostatečně razantně vzdorovat. Je pravda, že židobolševické úsilí o světovládu se spojuje s panslavistickým expanzionismem; hybnou silou idejí však zůstává židovsky determinovaný marxismus. Byly doby, kdy se proti židovství v sovětském Rusku bojovalo (na počátku bolševické vlády). Motivace však nebyla politická, ale ekonomická. Po tomto období brzy následovala éra, kdy se židovstvo dostalo do nejvyšších státních a stranických funkcí a stalo se uznávaným nositelem bolševické myšlenky. Je však třeba vycházet z toho, že bolševismus dnes využívá staletého velkoruského imperialismu, který vždy ohrožoval existenci Evropy.

Kořeny této snahy o světovládu, která byla živá již za carismu, tkví jednak ve vnitroasijském despotismu, který vstoupil do úzkého spojení s židovskou duší bolševismu a dnes se opět zřetelně projevuje v kruté brutalitě sovětského státu a válečnictví. Na druhé straně je třeba jej hledat v náboženském mesianismu (myšlence vykoupení zotročeného lidstva) samotného ruského národa, který je živý již téměř 500 let, například v myšlence „třetího Říma“ (slavjanofilské učení a panslavistická idea).

Bolševismus popírá všechny rasové rozdíly, odtrhuje člověka od pokrevního společenství a od jeho rodných kořenů a činí z něj internacionálního proletáře s cílem vytvořit mezinárodní proletářský světový stát. Požaduje společný řád lidstva, který odporuje všem zákonům života a má být založen na vládě

mezinárodní dělnické třídy. Ve skutečnosti slouží pouze zničení přirozeného řádu ras a národů a nastolení židovské světovlády.

Vědomé nebo vynucené spojení s dávným mesianismem ruské duše, její nihilisticko-destruktivní a náboženské síly (schopnost trpět pro vysněný cíl), vlastenecká láska k vlasti vysvětlují dnešní zvláštní „dvojí tvář“ bolševismu. Dnes proklamované „národně-ruské“ tendence však nesmí zastřít jeho pravou tvář, která je židovským marxismem v ruské masce.

Bolševismus vychází z židovské doktríny marxismu, kterou vytvořil Žid Karel Marx (židovsky Hirschel Mordecai, pocházející ze staré rabínské rodiny). Ta je založena na světovém názoru materialismu.

1. Marxismus neboli bolševismus popírá jakýkoli božský světový řád. Uznává pouze materiální, tedy to, co lze vnímat pěti smysly. Odmítá také veškeré hodnoty duše a charakteru a z člověka činí bezduchou bytost spoutanou materialismem.

2. Popírá myšlenku rasy a krve, a tím i společenství lidí vázané krví, a uznává pouze společenství mezinárodního proletariátu bez rasy. Ničí každý národní řád života a vede lidstvo do rasového chaosu.

3. Z tohoto hlediska odmítá národní stát. Usiluje o proletářský světový stát.

4. Popírá naše poznání, že dějiny představují napětí jednotlivých ras a jejich světonázorů, a ve své doktríně tvrdí, že všechny historické procesy jsou procesy ekonomickými.

5. Popírá hodnotu osobnosti a z člověka dělá mezinárodního pracovního otroka. Z tohoto přehlížení požaduje maximální zvýšení výkonu těmi nejbrutálnějšími prostředky a degraduje člověka na bezduchý pracovní stroj.

6. Popírá vlastnictví a zbavuje člověka plodů jeho tvůrčí práce. Jeho cílem je zadupat člověka do země jako proletáře bez majetku.

7. Proto také odmítá svobodné rolnictvo a požaduje kolchozního proletáře zbaveného majetku.

8. Ekonomická forma vyplývá z odmítnutí svobodné hry sil. Hospodářství je státní hospodářství, kapitál je státní kapitál.

9. Jeho „kultura“ spočívá pouze ve velebení techniky.

V důsledcích bolševismu se jasně projevují základní židovské prvky: bezduchost, pudovost, nízkost, brutalita, závislost na hmotných věcech, touha po moci a despotismus. Bolševismus

apeluje na nejnižší pudy v člověku. Výsledkem jeho působení na lidstvo může být vždy jen podlidství.

Několik poznámek k charakteristice bolševismu: Marxismus nezná ani neuznává nábožensko-metafyzickou víru. „Náboženství je opium pro lidi“ je jeho hojně používaným heslem. Bolševik dokonce odmítá to, co cítí a chtějí vyjádřit představitelé idealistického světového názoru, když mluví o „duchu“ a „duši“. Pro něj je vše „hmota“ nebo „funkce hmoty“, tj. pro něj existuje jen to, co můžeme vnímat pomocí našich pěti smyslů. Proto také marxismus označujeme jako materialistický světonázor. Marx říká: „Náboženský svět je pouze reflexí (tj. zrcadlovým obrazem) světa reálného.“

Vše, co je označováno termínem „náboženství“, není pro bolševika nic jiného než druh společenské nemoci. Bolševismus učí bezbožnosti[2]).

To je nejkřiklavější popření existence božského světového řádu. Víra v takový řád - zcela nezávisle na jakémkoli vyznání - je však náboženským základem našeho skutečného pohledu na svět a evropských národů a kultur obecně. Skutečnost, že v bolševismu zcela chybí, sama o sobě stačí k tomu, abychom ji uznali a odmítli jako něco, co je naší přirozenosti cizí.

Nelze však popírat, že dnešní ruská realita bolševismu má mnoho rysů, které lze vysvětlit pouze primitivně-náboženskou silou a touhou ruské duše. Jde jen o to, že dřívější víra Rusů v posmrtný život našla díky 25 letům bolševické propagandy pozemský cíl, naději na pozemský ráj. Právě za tento ráj, který

---

[2] Zdá se však, že pravoslavná církev se nyní může do Moskvy vrátit. Zatím není jasné, jaké cíle tím Stalin sleduje.

má přinést vykoupení pracujícího lidstva prostřednictvím utrpení a obětí „sovětských národů“, dnes bojují fanatické miliony bolševických armád.

Ve vědeckém základu marxismu hrají roli následující údajně vědecké poznatky: Všichni lidé jsou si rovni. Existující rozdíly jsou způsobeny pouze prostředím a výchovou, tedy „podmínkami“. Mluvit o lidských rasách je vyloženě zločin, protože existuje pouze „lidstvo“. Seskupování určitých skupin lidí do národů a států bylo způsobeno pouze předchozími ekonomickými podmínkami a bude překonáno, jakmile bude svět uspořádán podle zásad marxismu.

Tohoto nového uspořádání však mohlo být dosaženo pouze vítězstvím proletariátu v třídním boji. S heslem „Proletáři všech zemí spojte se!“ a teorií třídního boje bolševismus usiluje o proletářský světový stát.

Marxismus dále tvrdí, že všechny historické procesy jsou pouze procesy ekonomickými. Tvář skutečného světa, jak se jeví v průběhu dějin, není - jak se domníváme - charakterizována velkými lidmi a světodějnými idejemi, ale ekonomickými podmínkami. Všechny dějiny jsou pouze ekonomickými dějinami.

Ani tváří v tvář této teorii proti životu bychom neměli přehlížet, že dnešní realita jí v žádném případě neodpovídá. Uctívání Lenina, a ještě více uctívání hrdiny „velkého vůdce“ Stalina, je spojeno s rafinovanou propagandou vlasteneckých úspěchů jednotlivých dělníků, vojáků a důstojníků nebo s oživováním významných osobností ruské historické minulosti. Dnešní pohled sovětů na dějiny tak opět vykazuje metafyzické rysy a

je tak zcela v rozporu s doktrínou historického materialismu marxistického učení.

Marxismus odmítá vlastnictví. Jeho heslem je: vlastnictví je krádež. *„Popírá tak vnitřní pud a tvůrčí sílu nejen ekonomicky, ale i ideově ve všech oblastech; zásadně totiž upírá každému umělci a každému vynálezci vlastnické právo k plodům jeho talentu a tvůrčí síly a zbavuje rolníka výsledků jeho píle. Marxismus tak hlásá méněcennost pro všechny, redukci každé velké osobnosti na úroveň těch nejneproduktivnějších a nejpodřadnějších.“* (Alfred Rosenberg)

Bolševismus zcela opomíjí osobní hodnotu člověka, kterou zdůrazňuje zejména nacionální socialismus. Člověk je redukován na pracovní zvíře, mezinárodního otroka stroje.

Bolševismus povýšil stroj na místo náboženství a lidské osobnosti. Bezuzdný kult techniky, převzatý z Ameriky, ponořil jednotlivce do jednolité masy, která musí sloužit pouze nové modle. Sofistikovaná propaganda pokroku vtloukla milionům „sovětských lidí“ klam, že sovětský stát je díky své obrovské industrializaci a obrovskému rozvoji techniky nejmodernějším státem na světě. Technologie má přinést ráj budoucnosti. Sovětský stát je termitištěm, v němž člověk musí pouze plnit určitý pracovní úkol. „Kultura“ znamená pouze technologii práce „nového člověka“.

„Úspěchy“ bolševického systému lze vysvětlit tímto pohledem na svět a jeho brutální realizací. Není pochyb o tom, že kult techniky vedl k takovému zatížení lidské práce, jaké světové dějiny dosud nepoznaly. Cílem Stalinových pětiletých plánů, které začaly v roce 1929, nebyla pouhá industrializace ve

smyslu „socialistické výstavby“, ale spíše vytvoření gigantického energetického průmyslu. Carské Rusko takovým průmyslem nedisponovalo; vojenské katastrofy Ruska v první světové válce byly způsobeny především touto okolností; Stalin chtěl nastolit nejen soběstačnost v oblasti těžkého průmyslu a zbrojení, ale také absolutní nadřazenost sovětského Ruska.

Tomuto cíli byl bezohledně obětován i poslední stín individuálního blahobytu a lidského štěstí. Miliony lidí byly přesídleny z venkova do měst, do nově vytvořených průmyslových center, bez sebemenší záruky důstojné existence. Antické otroctví, proletářská bída počínajícího průmyslového věku v Evropě byly rajské podmínky ve srovnání s dřinou, kterou znamenal rozvoj sovětského zbrojního průmyslu po dobu patnácti let. Výroba všech zásob a předmětů nejprimitivnějších lidských potřeb byla přísně omezena. Kromě požadavků armády sloužila každá činnost jen rozvoji těžkého a zbrojního průmyslu, rozvoji nových gigantických výrobních zařízení na obou stranách Uralu, novému rozvoji obrovských nerostných zdrojů Ruska pro nejvýkonnější zbrojní stroje všech dob. Miliony politických vězňů všeho druhu padly za oběť smrti při stavbě průplavů a železnic, v dolech a lesích, v trestaneckých pracovních táborech. Nespočetné masy „svobodných dělníků“, popoháněné akordními systémy práce všeho druhu, dřely za nejskrovnější stravy a oblečení, ubytované v primitivních jeskyních a dírách v zemi, v neustálé, nemilosrdné dřině pro budoucnost, která jim byla opakovaně kázána.

Nesmíme přehlédnout, že bez vroucí víry ruské duše, bez naděje v předstíraný „ráj pracujících“ by takový systém nebyl možný. Neměli bychom také opomenout, že masových technických úspěchů bylo skutečně dosaženo a stále se dosahuje. Dnes víme, že tento systém vybudoval zbrojní průmysl, který dnes může opakovaně vrhat do obrovských materiálních bitev nepředstavitelné množství tanků a děl, letadel a těžkých zbraní všeho druhu.

Tomuto cíli sloužilo i zničení svobodného rolníka, odstranění rolnického majetku. Kolektivizace od roku 1930 zpočátku znamenala totální industrializaci země a jejích obyvatel. Veškerá zemědělská výroba měla být konsolidována do státních „velkopodniků“, aby sloužila pouze zbrojnímu průmyslu jako centrálně řízená masová výroba. Vládcům v Kremlu bylo jedno, že více než 10 milionů rolníků zemřelo hlady a bylo násilně deportováno. Nezajímalo je, že v prvních letech kolektivního hospodářství zahynulo obrovské množství hospodářských zvířat, shnilo nespočet zemědělských zařízení, obrovské plochy orné půdy přišly vniveč a mnoho set tisíc rolnických hospodářství bylo zcela zničeno. Stejně tak si uvědomují, že i dnes je bývalý rolník, nacpaný do kolektivů a sovchozů, bezduchým pracovním zvířetem bez pocitu lidského štěstí, bez pudu k dobrovolné činnosti, termitím tvorem, který tupě slouží průmyslové zemědělské výrobě.

Ani zde nesmíme zapomínat, že po katastrofálních neúspěších se výroba obrovských kolektivů a sovchozů zvyšovala bezohledným používáním obrovských strojů a všech odborných prostředků. Určitých technických úspěchů bylo dosaženo i v

kolektivizovaném zemědělství. Na některých vědeckých pokusných hospodářstvích byly dokonce dosahovány špičkové výkony, které opakovaně poskytovaly propracovaný propagandistický materiál pro sny o budoucnosti a naději pro věřící srdce mas.

S touto nadějí na budoucí ráj v zmučených duších milionů zotročených správně kalkulovalo židovské vedení. Ve všech svých opatřeních toto vedení vždy počítalo s nadcházející válkou, kterou již Lenin předpověděl a o kterou usiloval jako o „poslední imperialistickou válku". Tato válka měla přinést světovou revoluci, a tím i rozšíření bolševického systému do celé Evropy a světa. Jen z takové kalkulace lze pochopit, že obrovské ztráty lidské a ekonomické substance při industrializaci a kolektivizaci byly klidně přijaty. Jedině z toho, z konečného cíle světové revoluce a imperialismu, který je dnes opět jasně rozpoznatelný, je třeba posuzovat skutečné i zdánlivé úspěchy sovětského systému. Bolševismus, stejně jako jeho konečný cíl, nikdy nezměnil svou pravou tvář. Všechny „národní ruské" rysy, všechny dnešní národní hospodářské, kulturní či vojenské úspěchy patří pouze k jeho strašlivému umění kamufláže, k přetvářce.

Bolševismus představuje nejběžnější prostředek židovstva k ovládnutí chaotického lidstva ve světovém státě.

„V ruském bolševismu vidíme pokus židovstva ve 20. století zmocnit se světové nadvlády." (Adolf Hitler)

Pozornému pozorovateli sovětsko-ruských poměrů neunikne, že vedle marxistické myšlenky působí také vliv učení předchozího století: náboženské myšlenky Dostojevského a

Tolstého, učení panslavismu a nihilismu. Hlavní silou však zůstává učení marxismu. Je a zůstává zločinem židovstva, že marxismus vneslo do zmateného a ztraceného ruského lidu s cílem učinit z tohoto lidu, který je sám o sobě snadno veditelný, nástroj svých světovládných cílů.

„Bolševismus je spojením židovsko-asijských myšlenek. Židovské nebezpečí ze strany Ruska je o to větší, že je dnes velmi zvláštním způsobem spjato s ruským imperialismem. Žid a Rus - oba jsou dětmi Východu, oba mají schopnost dezintegrace, oba jsou každopádně nositeli stejné mesiášské víry, že jsou „vyvoleným národem“, a proto možná přirozenými spojenci. V touze po světové revoluci a světovládě žije stará ruská mesianistická myšlenka v tomto novém Rusku dneška možná silněji než kdykoli předtím.“ (Dr. Arro)

Je známo, že ruský člověk žije v extrémech, a tak přijal bolševickou myšlenku jako spásné učení s téměř nepřekonatelným fanatismem. Jejímu uskutečnění se věnuje s opravdovou extází. Hodil přes palubu vše, co mu stálo v cestě.

„Rusko kdysi založili Vikingové, germánský živel zmírnil chaos ruské stepi a vtiskl obyvatelům státní formu, která umožnila vznik kultury. Tuto roli vymírající vikingské krve později převzali němečtí Hansenové, západní emigranti do Ruska vůbec; v období od Petra Velikého němečtí Baltové a na přelomu 19. a 20. století také silně germanizované pobaltské národy. Ale touha po bezbřehé expanzi a prudká vůle potírat všechny formy života vnímané jako pouhé překážky vždy dřímala mezi moralizující ruskou vrchností. Mongolsky smíšená krev vřela ve všech otřesech ruského života, i když byla

silně zředěná, a strhávala lidi k činům, které se jednotlivci často zdály nepochopitelné. Tento náhlý zvrat všech morálních a společenských znaků, který se neustále opakuje v ruském životě i v ruské literatuře (od Čaadajeva po Dostojevského a Gorkého), je znamením, že nepřátelské krevní proudy spolu zápasí a že tento boj neustane, dokud jedna krevní síla nezvítězí nad druhou. Bolševismus je vzpourou mongolského kmene proti nordickým kulturním formám. Je to touha po stepích a nenávist ke kořenům osobnosti, znamenající snahu odvrhnout Evropu jako celek. Východní baltská rasa, která má mnoho básnických darů, se ukazuje, smíšená s mongolským prvkem, jako poddajná hlína - buď v rukou nordického vedení, nebo pod židovskými a mongolskými tyrany. Zpívá a tančí, ale stejně snadno vraždí a pustoší. Je schopna opravdové oddanosti, ale jakmile jsou odstraněny zábrany disciplíny, může se stát bez zábran zrádnou, dokud ji neomezí vnucování nových forem, i když jsou tyranské povahy. Pokud někde, pak právě na Východě lze nalézt hluboké pravdy rasově založeného historického výkladu. Odhaluje se však také velké nebezpečí, v němž se nyní nachází nordická podstata.“ (Alfred Rosenberg, „Mýtus 20. století“)

Jak víme, že bolševici chtějí ovládnout Evropu a svět?

Lenin ve svých knihách opakovaně vyzýval k dobytí Evropy a světa. Jeho hesla jsou nedílnou součástí bolševismu. Stalin se považoval za vykonavatele bolševické doktríny. Opakovaně zdůrazňoval platnost Leninova učení. Podstata a cíl bolševismu jsou dnes stejné jako v době, kdy Lenin psal:

„Naším cílem je nepochybně dosažení nadvlády nad světem… Dosažení trvalého vítězství bolševismu úplným zničením bývalých vedoucích států narazí v Evropě na stejně málo překážek jako v Rusku. Vláda sovětů nezná svobodu ani spravedlnost. Tato vláda je založena na potlačení a zničení každé individuální vůle. My jsme však pány. Potlačování je svěřeno nám. Bezohlednost do krajnosti je naší povinností. Při plnění této povinnosti je neomezená krutost nejvyšší zásluhou. Naprostou tyranií - v jejíchž službách stojí i každá zrada, každé porušení slova, dokonce i popření sebemenšího stínu spravedlnosti - srazíme lidstvo na poslední stupeň rovnosti, který jediný činí lidi vhodnými k tomu, aby se stali snadno ovladatelným, uniformním nástrojem naší moci.“

Dnes už nikdo nepochybuje o tom, že Stalin se snaží tuto doktrínu realizovat do posledního detailu!

Jak Stalin získal národy Sovětského svazu pro bolševismus?

a) Lživou propagandou vykresluje lidem Sovětského svazu skvělou budoucnost,

b) vytvářením bolševického typu člověka pomocí přísných výchovných metod.

Ad a). Stalin věděl, jak během 20 let připravit národy Sovětského svazu na bolševický útok proti Evropě a světu. Zpočátku hermeticky uzavřel Sovětský svaz před zbytkem světa. Žádný bolševik se nesměl dozvědět o hospodářském a kulturním vzestupu Německa. Své tajné cíle obratně skrýval. Věděl, jak nasměrovat pohled bolševiků od hrůzné sovětské

přítomnosti k budoucnosti, kterou propaganda malovala v těch nejkrásnějších barvách. Stalin v bolševicích probudil víru v dělnický ráj, který se měl uskutečnit nejprve v Sovětském svazu a později jej bolševičtí bojovníci rozšířit do celého světa. Ruský lid byl takovým myšlenkám velmi otevřený. Již básníci jako Tolstoj a Dostojevskij chválili ruskou světovou misi a vykoupení Evropy ruským světovým lidem. S neuvěřitelnou lživostí se bolševismus dovolával podobného mesianismu, a to jistě není poslední důvod, proč se dnes bolševici obětují na frontě za Stalina a bolševickou ideu.

Bolševismus dokázal obratně podnítit touhy národů Sovětského svazu: *„Bolševismus - tak se říkalo - byl zárukou skutečného socialismu, byl osvobozením utlačovaných národů a tříd, byl vytvořením ráje pro pracující, byl svobodou a lidskými právy.“* Tyto teze se obracely k něčemu, co bylo v ruském národě již dávno předformováno ve společenství pravoslavné (řeckokatolické) církve, totiž k myšlence, že je třeba vykoupit svět (slovanofilská doktrína). Není divu, že tato lákavá hesla působila na mnohé obyvatele Sovětského svazu, když mnozí vzdávali hold bolševismu a chtěli ho následovat přes trosky světa do tolik opěvované budoucnosti.

Ad b). Bolševismus musel být podporován co nejširší bolševickou inteligencí poté, co byla nordická vládnoucí třída zlikvidována tím nejbrutálnějším způsobem. Vytvoření této vrstvy považoval bolševismus za velký úkol, neboť bez ní by se nemohl pustit do svého programu.

Bolševici založili řadu škol, od univerzit až po základní školy. Ředitelé nebo pedagogové těchto škol byli Židé a osvědčení

bolševici. Školy v Sovětském svazu - bez ohledu na to, jakého byly typu - byly všechny postaveny pod jednu myšlenku: sloužily jako orgán bolševizace obyvatelstva a jako prostředek k maximální realizaci bolševismu.

„Bez komunismu nepotřebujeme vzdělání“ - to je zjevná tendence bolševického školství. Vzdělání a vědění tak nabývají zcela nového světla. „Neuznávají se jako absolutní hodnoty, ale přikládá se jim pouze význam, který mají jako prostředek šíření bolševických myšlenek. Vědomosti samy o sobě nejsou důležité; důležité je být zcela oddán bolševismu.“

Na univerzitách byla zřízena zvláštní katedra marxismu. Každý student - bez ohledu na to, co studoval - se musel zúčastnit kurzu „leninismu“. Každý univerzitní kurz uváděl 180 přednášek a 80 hodin seminářů, v nichž se jeden zabýval výhradně marxismem. Nejprve jste tedy jeden semestr studovali bolševismus, pak práva, medicínu nebo jiný předmět. To nám musí dát podnět k zamyšlení, chceme-li řešit hádanky, které nám bolševismus předkládá.

Výuka bolševismu nahrazuje jakoukoli činnost v humanitních oborech. Nikdo nedostane za úkol zkoumat pravdu a smysl života. V „zaslíbené zemi“ Sovětského svazu tvrdí, že v bolševismu našli a odhalili poslední a nejvyšší realizaci lidství. Sovětský svaz chce touto pravdou obšťastnit svět. Ale svět, který se „hloupě“ vzbouří proti cílům bolševismu, musí být donucen „naplnit své štěstí“, jinak bude zničen. To jsou myšlenky, které formovaly mozek sovětského člověka.

Lidé očekávali od bolševického systému vzdělávání a školení velké výhody. Bolševismus zaujal přesně opačný přístup než

carská vláda, která považovala vzdělání za hrozbu pro stát. Mládež se celým srdcem vrhla do učení. Bolševismus uměl impulsy mládeže obratně zachytit a ovládat.

Samotná bolševická idea dlouhodobě neuspokojovala, probouzela se touha po nových myšlenkách a nestranné literatuře. Bolševičtí vládci však nedali studentům žádnou příležitost ke svobodnému vědeckému bádání, ale nadále krmili „buřiče a tlampače" bolševickou politickou vědou. Učebnice na všech školách začaly oslavovat sovětský režim a nenávistně plivat na vše dřívější a cizí. Vědecké práce byly přepracovávány, či spíše falšovány. Předměty jako dějepis a literatura byly podrobeny obzvlášť krutým revizím. Komunistické tendence prostupovaly celou vědou jako červená nit.

V Sovětském svazu si můžete číst, co chcete, na bolševické myšlenky narazíte vždy a všude. Je v povaze věci, že sovětský člověk postupně ukrýval touhu po jiné duchovní potravě a nutil bolševismus k ústupkům. Nejprve se bolševismus bránil, pak ustoupil. Objevila se díla světové literatury, ale samozřejmě v „sovětských vydáních", která byla všechna orientována na bolševismus. Komentáře pilně zdůrazňují myšlenku, že všichni spisovatelé byli zastánci bolševismu. Všichni píší o rolnících a dělnících, kteří volají po bolševismu, aby se vymanili z tísnivého otroctví statkářů a dělníků. Všichni píší o rolnících a dělnících, kteří volají po bolševismu, aby se vymanili z tísnivého otroctví statkářů a kapitalistů. Celé kulturní dějiny lidstva od Řeků se v bolševické literatuře objevují jako vývoj marxismu, který konečně našel realizaci v Rusku a musí se

odtud šířit pro dobro lidstva. Marx, Lenin a Stalin jsou velikáni na konci tohoto vývoje, kteří učinili osvobození všech národů prostřednictvím bolševismu svým velkým životním dílem.

Proč bolševici bojují s největším zápalem?

Falešné učení o bolševismu jim bylo vtloukáno do hlavy takovým způsobem, že s neochvějným fanatismem věří ve správnost této myšlenky. Lžou bolševikům, že sovětské Rusko je bolševický ráj, zatímco Německo je nacistické peklo!

Žid by stěží našel ochotnější nástroj než ruského člověka. Jeho evropsko-asijská povaha by mu těžko mohla posloužit lépe. Jeho ochota vést život bez utrpení a odříkání a jeho důvěřivost, ale na druhé straně i jeho asijská schopnost nejkrutější brutality musely být přesně tím, co Žid potřeboval pro své zlověstné plány. Nikde nemohla „světoborná“ doktrína marxismu zapustit kořeny rychleji než v ruské duši, která toužila po vykoupení. A sotva by se na této zemi našel fanatičtější člověk, který by se za svým předstíraným cílem hnal s primitivní omezeností a bezohlednou brutalitou.

Již několik let probíhá rozsáhlý program politického a ideologického vzdělávání. Bolševičtí vojáci jsou politicky školeni a ideologicky vychováváni s vynaložením největších prostředků a personálu. Je to jedna z oficiálních povinností každého vojenského velitele!

Výcvik je obzvlášť intenzivní v době války. V jednotkách se této důležité práci věnuje až 8 vyučovacích hodin týdně! Horlivě se studuje leninismus, marxismus a Stalinovy

myšlenky, stejně jako ruské dějiny. Každá jednotka má své speciální pracovní skupiny a potřebné knihovny. Pluky mají dovedně strukturovaný systém výcviku, který je intenzivně řízen pod vedením komisařů. Výcvik je psychologicky velmi cílevědomý a udržuje vojáky pod vlivem myšlenek se sugestivní silou. K tomuto účelu se využívají všechny prostředky. Například se neříká: „Tam stojí nepřítel“, ale: „Tam stojí fašista“ nebo: „Tento fašistický samopal je třeba porazit“. Neporazitelnost Rudé armády je vštěpována každému vojákovi. Sebevědomí bolševického vojáka je obzvláště zdůrazňováno a disciplína je dovedena do krajnosti. Teze o „lidu ve zbrani na obranu vlasti“ skrývá skutečný záměr bolševismu.

Školení se navíc nese ve znamení vlastenecké dialektiky v duchu imperialistického bolševismu.

Panslavistická touha po expanzi, pocit poslání ruského člověka kolonizovat, ovládnout zemi, je obratně využívána.

Je pozoruhodné, že 70-80 % bolševických důstojníků pocházelo z komunistické strany.

Nenávist k nacionálnímu socialismu je podněcována do krajnosti. Jeho doktrína je líčena jako kapitalistický systém vykořisťování.

Sovětské Rusko je popisováno jako země s nejvyššími kulturními a civilizačními výdobytky, ruský národ jako nositel kultury celého světa. Umění a věda jsou označovány za ruské nebo bolševické podle svého původu. Německo a Západ by byly prohnilé a degenerované. Národy mohou být vykoupeny pouze prostřednictvím bolševismu (s využitím sklonu ruského

lidu k mesianismu). Ostatně staré národy nyní pomíjely. Nyní by měl vládu nad Evropou převzít lid SSSR. Evropa by brzy přestala existovat. Evropa, to by bylo sovětské Rusko!

Důsledkem jeho politické a ideologické výchovy je vlastenecký bolševik, který s pohrdáním smrtí a s největší ochotou bojovat bojuje za své sovětské Rusko a bolševické ideje ve Stalinově okolí. Jeho sklon ke krutosti se rozpoutal zločinným způsobem až k bestiální divokosti.

Člověk se znovu a znovu diví, proč bolševický voják pokračuje v boji i za těch nejnepříznivějších podmínek. Důvodem je židobolševická síla idejí a představa sovětského ráje a sovětské vlády, která byla do bolševické mysli obratně a cílevědomě vštěpována.

Ruská armáda by se již dávno zhroutila, kdyby nebyla tak účinně politicky a ideologicky vycvičena.

Bolševický voják je obzvláště fanatický, politicky a ideologicky vycvičený voják! Bojuje za svou bolševickou ideu a svůj sovětský světový ráj!

Proto bolševik představuje tak nebezpečnou hrozbu pro celý západní svět. Mnohému Evropanovi, ba i mnohému Anglosasovi, by se zachvělo srdce, kdyby chtěl poznat pravou tvář bolševismu. Německý voják v hrdinném boji chrání celý kulturní svět před asijským podmaněním, jak to v dějinách dělal už tolikrát!

Co by bolševici udělali našim rodičům, kamarádům, manželkám a dětem?

V nejlepším případě by si naši rodiče ponechali holý život a byli by nuceni pracovat pro bolševiky. Naše sestry a manželky by byly znásilněny a zneuctěny, deportovány na Sibiř a do severního Ruska, pokud by nebyly jednoduše vyhladověny nebo zlikvidovány. Naše děti by byly vychovávány v komunistické komunální výchově a brzy by byly zkažené na těle i na duši.

Dědictví našich předků, naši vlast, naši posvátnou půdu, naši kulturu by znesvětily a zničily bolševické hordy, novodobí Hunové.

Teď se ukáže, zda to, co naši předkové vytvořili za tisíce let bojů a práce, přetrvá, nebo ne.

Nyní jde o to, který světonázor zvítězí: Židovsko-bolševický duch materialismu, nebo tvůrčí světonázor germánského idealismu, nacionálního socialismu.

ANGLIE

Proč proti nám Anglie bojuje?

Anglie proti nám bojuje, protože je nepřítelem každé silné evropské kontinentální mocnosti. Podle svého puritánského pohledu na svět se Anglie považuje za panský národ, který byl Bohem určen k tomu, aby vládl národům. Anglie proti nám bojuje také proto, že je nepřítelem naší národní identity a německého socialismu.

Kromě toho Anglii vládnou Židé. Vyhlášení války Anglii je zároveň vyhlášením války židovstvem.

Anglie již po staletí bojuje za svůj princip „evropské rovnováhy“, který učí zabránit jakémukoli vytvoření evropské centrální moci. I dnes britské časopisy a politici otevřeně přiznávají, že tuto válku proti sjednocení Evropy vede Německo - bez ohledu na svůj politický systém. Kromě toho existují i další motivy: v Anglii není v žádném případě vyřešen sociální problém. Vcelku existují pouze dvě třídy: plutokratická třída, která je velmi silně judaizovaná a má v rukou peníze a hospodářství, a nemajetná podtřída pracujícího lidu. V Anglii neexistuje spravedlivé sociální vyrovnání, jakého do značné míry dosáhl nacionální socialismus.

Anglická plutokracie byla dosud schopna překonat velké sociální rozdíly s pomocí puritánské doktríny, podle níž je anglický národní řád se svými politickými a ekonomickými podmínkami řádem „z vůle Boží“.

Naším nacionálním socialismem, kterým se snažíme co nejspravedlivěji řešit sociální otázku, jsme zmařili celý lživý kapitalistický systém vykořisťování v Anglii.

Proto nás anglický plutokrat nenávidí, protože ví, že pokud se mu nepodaří nás zničit, bude muset svým dělníkům udělat velké ústupky. Jeho dělnictvo je židovským plutokratickým tiskem stále udržováno v nevědomosti o skutečných událostech v nacionálně socialistickém Německu.

Kromě židovsko-plutokratických myšlenek liberalismu nosí Angličan ve svém srdci puritanismus jako světonázor.

Puritanismus s biblickou vírou ve vyvolenost byl a je základem politické asertivity Anglie, tj. jejího neomezeného nároku na světovládu ve jménu Boha; anglicismus a puritanismus jsou pojmy, které od sebe nelze oddělit. Puritánství charakterizuje židovsko-anglický životní styl, který v průběhu dějin přivádí Angličany do stále většího střetu s národy odlišné duchovní a mentální struktury.

Puritanismus byl zpočátku pouhým protestem proti římskokatolické hierarchii, ovlivněným kalvínskými a do jisté míry i luteránskými myšlenkami. V průběhu dalšího vývoje však byly ve snaze o čistou doktrínu stále více přejímány židovské starozákonní myšlenky.

„V roce 1652 vypukla v Anglii občanská válka, která přivedla Karla I. na popraviště a Olivera Cromwella k moci. Byla to především puritánská skupina mezi republikány, které revoluce vděčila za svůj vítězný výsledek. Puritáni se postavili za náboženskou svobodu. Velká část puritánského učení měla

podle nich kořeny ve Starém zákoně, a tak puritáni přirovnávali Cromwella ke Gedeonovi nebo Jidáši Makabejskému, kteří z hrstky mučedníků vytvořili vítězné vojsko. Původní anglická jména byla nahrazena židovskými jmény ze Starého zákona a na vítězných praporech puritánů se objevil dokonce lev Judův. Období pod vládou Stuartovců bylo prohlášeno za „egyptské zajetí“ (dodnes miliony Angličanů věří, že Britové jsou jedním ze „ztracených deseti kmenů domu Izraele“). „Dokonce se vážně navrhovalo, aby byla neděle nahrazena sobotou jako pravidelný šabat. Angličané cestovali po kontinentu, aby vedli učené diskuse s rabíny, a byli dokonce puritáni, kteří přijali židovskou víru. Při všech těchto událostech proto není divu, že puritáni, kteří se od roku 1649 stali dominantním prvkem v Anglickém společenství, se živě zajímali o Židy žijící na kontinentu. Celkově vzato není mezi puritány a Židy žádný zásadní rozdíl. U obou nacházíme nejužší spojení mezi obchodem a náboženstvím a názorem na život určovaným racionalismem. Oba vzdávali hold zásadě, že vše, co je nezbytné pro dobrý obchod, je také morálně odůvodněné.“ (Peter Aldag, „Das Judentum in England“, Nordlandverlag)

Starozákonní židovský duch vstoupil do anglické duše.

Lze tedy tvrdit, že puritanismus rovná se židovství. Tento postoj mysli vysvětluje úzký vztah mezi Anglií a židovstvím, který je pro nás zcela nepochopitelný. Přesvědčení puritánů, že Angličané jsou „vyvoleným národem“, však také vyplynulo z jejich sepětí se starozákonními myšlenkami.

Oliver Cromwell, pravděpodobně největší Angličan, v němž se spojila podivná směs náboženského fanatismu a chladné,

nemilosrdné krutosti, znamenal zrod Angličana, v němž náboženská ideologie puritanismu nabyla politického významu.

Cromwellova teze zněla: „Anglie je Bohem vyvolený národ“, „Anglie je Boží nástroj k osvobození a vzdělání lidstva“. „Nepřátelé Anglie jsou nepřátelé Boží.“ Myšlenku světovlády si vypůjčil ze Starého zákona a využil původně židovskou ideu Bohem vyvoleného národa, aby ji spojil s anglickým národním myšlením. Cromwell byl zakladatelem anglického nároku na světovládu ve jménu Boha.

Cromwellovým největším úspěchem bylo, že se mu podařilo spojit náboženské přesvědčení a politické vojenství ve smyslu anglického poslání.

Světonázor puritánství vždy vyzařoval živelnou sílu. Přijala ho především aristokracie a duchovenstvo. Zejména Cromwell vnesl puritanismus do armády a vytvořil tak ideovou orientaci vojáka na národní bojový cíl.

Cromwell je ztělesněním politického vojáctví. Cromwellův příklad ilustruje těsné spojení mezi ideologií a vojenskou kulturou. Tato výchova měla za následek zvýšení puritánského sebevědomí až k morální sebereflexi a sebevyvolení „Božího synovství“. Z vojenského hlediska však vytvářela v jednotlivých vojácích morální sílu, kterou bychom neměli podceňovat.

Anglie se stala velkou díky neústupnému hlásání puritánství, „Bohem daného nároku na světovládu“, díky burcující moci Olivera Cromwella, díky jeho politickému vojenství a vojenství jeho stoupenců. Úpadek Anglie začal, protože bojovné nasazení

anglických vládnoucích tříd v posledních generacích polevilo, protože židovství stále více pronikalo do politiky, ekonomiky a rasy a burza a zlato stále více určovaly zájmy politického vedení, protože politické vedení se z rukou vojáků dostalo do rukou plutokratů. Na počátku politického uvědomění prestiže Anglie nebyli parlamentní řečníci ani burzovní magnáti, ale houževnatí vojáci s vroucí vírou, fanatickou vůlí a revolučními názory. Puritanismus znamenal výlučný, nábožensky podložený nárok na britskou samovládu ve světě a na zajištění všech k tomu nezbytných podmínek, především paternalismu a potlačování mocné Evropy.

Anglický světonázor byl natolik silný, že dokázal použít nejvynalézavější prostředky, největší lži, nejobludnější představy, přetvářky a odváděcí manévry, aby v očích světové veřejnosti proměnil nejbezohlednější mocenskou politiku v akt božského práva. „Říkají Bůh a můj kalich“ je běžný výraz pro britskou politiku.

Že chování Anglie představuje nejzvrácenější politickou morálku v dějinách, je jiná věc. Nejdůležitějším zjištěním však je, že Anglie založila svou moc na světonázoru, a to na puritánském.

Zvěrstva, která Anglie páchala na Indiánech, Irech a Búrech, byla páchána ve znamení božího práva. Angličan ve svém puritánském pohledu na svět vůbec nepociťuje křiklavou nespravedlnost. To se týká i bombových teroristických útoků. Brutalita bombových útoků jasně ukazuje židovského ducha Anglie.

Každý Angličan se od dětství učí politicko-puritánskému vyznání. Tyto politické doktríny byly chlapcům vtloukány do hlavy v politických vzdělávacích centrech, internátech a vysokých školách. V aristokratické výchově, která má v historii jen málo příkladů, byl anglický gentlemanský typ vychováván v neposlední řadě za pomoci puritánství.

Puritánské přesvědčení o „synovství Boha“ a „Bohem daném nároku na vládu“ vysvětluje také mentalitu anglikánského kléru, který je anglický a etnický ve smyslu puritanismu a aktivně a fanaticky se podílí na výchově anglického člověka ve smyslu puritánského světového názoru. Ve službách této činnosti stojí i škola.

Angličan také vidí sociální otázku v duchu puritanismu. Podle tohoto názoru jsou ti, kdo mají, těmi, které Bůh „požehnal“, vyděděnci, chudí, jsou těmi, které Bůh zavrhl. V důsledku toho v Anglii vůbec neexistovalo sociální zákonodárství. Proto je také pro anglického plutokrata nacionální socialismus nepochopitelný, ba přímo odporný. Navíc nás Němce, „nemajetné“, považuje za lidi, se kterými Bůh nechce mít nic společného.

Vědomí, že jsme viditelně požehnáni Bohem, přispělo také ke vzniku přílišné arogance a fanatické nesnášenlivosti vůči jiným národům. Nesmíme si neuvědomit, že náboženský postoj Angličana, který často označujeme za pokrytecký, guvernérský fanatismus, a jeho sebevědomí, které je zvýšené až k aroganci, je výrazem jeho neotřesitelného přesvědčení a důsledkem jeho puritánské náboženské výchovy.

Anglie je ukázkovým příkladem toho, jak idea, založená na pevně organizované vládnoucí třídě, může udržet politický smysl národa po celá staletí.

Puritánské smýšlení bylo v Anglii posíleno filozofickými systémy, především utilitarismem s jeho morálkou štěstí. („Vše, co ti prospívá, je dobré.“ - etika užitku a štěstí.) Pro tento vývoj je příznačné, že Immanuel Kant proti této tezi anglické filozofie o co největším štěstí všech postavil svůj Kategorický imperativ, a tedy maximu vůle, kultivovaný, vojácký prusismus.

Vše, co bylo schopno přispět k dokonalosti tohoto filozoficko-náboženského ideového typu, si bez kontroly našlo cestu do Anglie. Anglie se tak stala bez pudů a vydala se na cestu, která dříve či později musela vést ke katastrofě a konfliktu s germánsko-německým světem, jenž se v obrovském duchovním zápase vydal jinou cestou.

Tato anglická myšlenková škola, která již byla do značné míry ovlivněna židovskými materialistickými myšlenkami, byla zdrojem myšlenek židovského liberalismu.

Liberalistické myšlenky přílivu židovstva a jeho individualisticko-materialistické zaměření byly zásadním doplňkem puritánského světového názoru anglosasů. Žid zde našel pole netušených možností, které pak mohl využít ve svůj prospěch. Podařilo se mu vnutit svou ideologii anglické aristokracii i duchovenstvu vrcholné církve a učinit je sobě zcela podřízenými. Židovský duchovní svět se zcela zmocnil anglického národa.

Vnitřní rozklad Anglie začal, když s přijetím liberalismu umožňovala židovstvu stále větší přístup do svého politického těla a postupně podřizovala svou vládu židovství prostřednictvím židovského rozkladu své vládnoucí třídy.

Není pochyb o tom, že dnes je anglický lid, zejména vyšší vrstvy, zcela pod vlivem kouzla materialismu. Závislost na zlatě a sobectví, které jsou vždy nejzřetelnějšími znaky rozkladu, ovládají lid! Jestliže světonázor puritánství s jeho vírou ve vyvolenost ještě shromažďoval všechny národní síly pro budování anglického světového impéria, židovský materialismus způsobuje rozpad moci lidu. Svět židovství zničil i dosud národně určený řád života v Anglii.

Anglie je ukázkovým příkladem toho, jak Žid jako nositel materialismu a individualismu stále více rozpouští národnost a tím i sílu lidu jako bacil v organismu.

Dějinný vývoj Anglie velmi jasně ukazuje, jak je osud národa určován světovým názorem, který přijímá, a že zaniká, pokud se účinně nepostaví proti cizím myšlenkám. Puritanismus a liberalismus tak židovsky zformovaly anglickou vyšší třídu, že germánská morálka nemůže vzniknout. Proto je porozumění s našimi „pokrevními bratranci“ nemožné. Anglie se stala židovskou. Vyhlásila nám válku, protože jí stojíme v cestě ve snaze vládnout jako Bohem určená nadřazená rasa a v její závislosti na bohatství a protože Židovstvo chce naši zkázu. V této válce Anglie sklidí plody, které po staletí zasévala svou sebezapomnětlivostí a bezcharakterností. Zachránit se může pouze tehdy, pokud se osvobodí od židovství a zachová si spojení s germánskou centrální oblastí, nebo se od židovství

vykoupí tím, že se k nám připojí a najde sama sebe. Její světová říše se však hroutí!

Příklad Anglie nám musí dát podnět k zamyšlení. Pro nás z toho plyne jediný důsledek:

Učinit z každého Němce vědomého nositele našeho nacionálně socialistického světového názoru, který svou tvůrčí silou přivádí národ k nejvyššímu rozvoji a svou idealistickou základní strukturou zároveň představuje jediný prostředek proti materialismu!

Jakým způsobem bylo vybudováno britské impérium?

Britské impérium je výsledkem brutální politiky zaměřené na nadvládu a moc.

Anglická metoda budování božsky posvěceného světového impéria se vyznačuje sobectvím a brutalitou. Na tomto místě není prostor pro popis gigantického vzestupu anglického impéria. Obrázek o rychlém růstu může poskytnout pouze několik čísel.

Kolem roku 1600, ke konci vlády královny Alžběty, měla Anglie asi 4 až 5 milionů obyvatel. V roce 1750 mělo anglické impérium asi 8 milionů obyvatel, v roce 1815 asi 80 milionů a dnes v něm žije 500 milionů poddaných. Téměř fantastický růst. Z geografického hlediska je anglické impérium největší světovou říší, jakou historie zná. Zaujímá přibližně čtvrtinu suchého zemského povrchu. Mohli bychom spojit starověké římské a španělské impérium, obě v jejich největším rozsahu, a

obě by se pohodlně vešly do dnešního britského impéria, přičemž dvě pětiny by zůstaly nepokryty.

Anglické výboje nebyly záborem půdy v germánském smyslu získávání potřebného životního prostoru. Z puritánského hlediska je poháněla myšlenka světovlády a touha po bohatství. Měly imperialistický charakter. Formující a organizující, a tedy tvůrčí princip, který je tak charakteristický pro germánsko-německé říše, u Britů vždy chyběl. Britská politika byla vždy určována čistě materialistickými snahami. To také vysvětluje její protievropský postoj.

V posledních třech stoletích Anglie vždy uměla rozeštvávat národy proti sobě ve svůj vlastní prospěch.

Anglické dobyvačné války byly vždy ekonomickými válkami. Britský obchod a bohatství rostly ruku v ruce s impériem. Po mořeplavcích a dobyvatelích následovali ekonomové s expanzí obchodu a vykořisťováním podrobených národů.

Jaký prospěch měli Židé z hospodářského vzestupu Anglie?

Židé dokázali proniknout na vedoucí pozice v celém anglickém hospodářství.

Židé v Anglii páchali neplechu již od 8. století. Když se jejich lichva stala neúnosnou a rozhořčení lidu stále rostlo, *„neboť bylo zcela jasné, že jsou neustále usvědčováni z padělání listin a obřezávání mincí“* (Historia Anglorum, III. díl), rozhodl se král Eduard I. v roce 1289, poté co v roce 1286 začalo všeobecné pronásledování Židů, Židy vyhnat. V té době měla

Anglie ještě sílu k takovému opatření, poháněnou zdravým instinktem.

Když Anglie v roce 1588 vyřadila bohaté a mocné Španělsko ze světového obchodu tím, že porazila „nepřemožitelnou armádu“, španělští Židé emigrovali po desetitisících. Ti, kteří byli do té doby pozemní metlou Španělska, následovali obchod, který přecházel ze Španělska do Holandska a Anglie.

Od dob Olivera Cromwella puritanismus, vycházející ze Starého zákona, rozbíjel tradiční obranu Angličanů proti Židům. Cromwell přivedl do Anglie velké množství Židů. Nizozemští finanční Židé byli upřednostňováni, protože Cromwell jako praktický obchodník chtěl Nizozemce, kteří byli obchodními soupeři Anglie, hospodářsky poškodit. *„Jeho hlavní ambicí bylo učinit Anglii velkou a silnou, k čemuž byla podle jeho názoru nezbytná nejen vojenská moc, ale také nadvláda anglického obchodu ve světě. Když se Cromwell dostal k moci, nebylo o tom ani řeči, protože v té době vedl nizozemský obchod. Anglie byla finančně vyčerpána dlouhými občanskými válkami a nebyla schopna sama dosáhnout kýženého úspěchu. Proto se Cromwellovi zdálo přirozené hledat podporu v zahraničí, kterou doufal najít mezi světovými Židy. Jak již bylo vysvětleno výše, židovstvo mělo v té době již všechny světové konexe. V jeho rukou ležel španělský a portugalský obchod, stejně jako veledůležitý obchod v Levantě, a nizozemská Východoindická a Západoindická společnost byla rovněž židovským podnikem. Obchod se zlatem a stříbrnými slitky po celém světě stále více ovládali, stejně jako měli významné zájmy v lodní dopravě ve všech zemích.*

Cromwell chtěl zvýšit židovské přistěhovalectví, zejména z Holandska, protože rozkvět Amsterdamu přičítal zčásti právě Židům. Doufal tedy, že když odtud přesune Židy do Londýna, posílí tím anglický obchod a omezí ten holandský. Židovští historici nemohou dostatečně poukázat na přínos Židů k vzestupu Anglie.

Cromwell chtěl využít svých kontaktů se Židy nejen ve prospěch anglického obchodu, ale také pro svou zahraniční politiku. Dnes již není pochyb o tom, že se Židé celého světa umístili do Cromwellových špionážních služeb a poskytovali mu velkou pomoc.

Výzkum příslušných pramenů ukazuje, že špionážní úspěchy Židů významně přispěly ke zmaření akcí Cromwellových četných nepřátel na kontinentu.

Budoucí král Karel II. shromáždil ve Flandrech své stoupence a spojence, které našel v mnoha evropských zemích, aby přešli do Anglie a bojovali proti Cromwellovi v jeho zemi. Cromwell čelil téměř nepřekonatelným obtížím, zejména proto, že Španělé poskytovali Karlu II. značnou podporu. Přesné informace poskytnuté židovskou špionáží však Cromwellovi umožnily celou roajalistickou výpravu v zárodku zničit tím, že se v Ostende překvapivě zmocnil flotily svých protivníků.“ (Peter Aldag, Das Judentum in England)

Počátky anglické tajné služby můžeme vidět v Cromwellově židovské špionážní organizaci.

Cromwell tak spojil své mezinárodní obchodní zájmy se zájmy židovskými. To umožnilo Židům trvale se usadit v Anglii právě v době, kdy se Anglie připravovala na dobytí světa.

Židovské přistěhovalectví ještě zesílilo, když se Vilém Oranžský přestěhoval do sídla svého anglického tchána, paláce Whitehall. Spolu s ním se do Anglie přestěhovalo mnoho nizozemských Židů - většinou obchodníků a živnostníků. Okamžitě zde s velkou obratností a stejně tak se štěstím vyvinuli důmyslnou techniku burzovního obchodování.

Netrvalo dlouho a Židé zaujali významné postavení v anglickém hospodářství. Již v 18. století byli pány hospodářství a dvorními bankéři. Mohutná expanze anglického impéria, bohaté zdroje surovin, trhy, doly na drahé kovy a četné další možnosti, které nabízela rostoucí britská koloniální říše, pomohly Židům dosáhnout výnosného hospodářského pronikání a tím i prosazování židovského živlu, aniž by byly konečné záměry Judy rozpoznány. V rozlehlé říši zůstávaly důsledky ekonomického pronikání Židů mnohem neviditelnější a nenápadnější než na malém a hustě osídleném území kontinentu, jakým byl životní prostor německého národa. Židovstvo zůstalo navždy věrné své metodě. Umožňovalo britským dobyvatelům zakládat osadnické kolonie a základny, které se zároveň stávaly židovskými základnami. Tímto způsobem Židé záměrně a neomylně proměnili britské impérium v předsíň židovské říše.

Kromě ekonomické nadvlády se Žid snažil ze všech sil a lstí získat v Anglii i politickou moc. To nebylo nikterak snadné, dokud Žid nemohl obsadit vládní a státní pozice a dokud si

nemohl otevřít dveře do anglické společnosti. Židé museli usilovat o rovnoprávnost, protože byli považováni pouze za poloviční občany a nemohli získat anglické občanství.

V tomto úsilí přišlo Židům na pomoc mezinárodní zednářství. Ačkoli se Židé zpočátku nemohli stát členy lóže jako poloobčané, po emancipaci Židů v roce 1780 jim již nemohl být vstup do lóže odepřen. Pro Židy bylo nyní snadné najít v zednářství most mezi židovstvím a anglicismem.

Aby se vyhnuli některým potížím, nechávali šlechtičtí Židé své děti křtít jako křesťany. Tito pokřtění židovští pseudokřesťané později postupně připravili cestu nepokřtěným Židům k nejvyšším státním úřadům a do anglické šlechty. Patřil mezi ně i pozdější anglický ministerský předseda Disraeli, hrabě z Beaconsfieldu (1804 až 1881). Následující příklad ukazuje, s jakou lstivostí a úskočností uměl Disraeli Angličany oklamat a prosadit své židovské spoluobčany: Lionel de Rothschild byl často svými židovskými spoluobčany volen do politických funkcí, ale nemohl se jich ujmout, protože jako Žid odmítl složit požadovanou přísahu „podle pravé víry křesťanské“. V roce 1841 se jeho přítel Disraeli poprvé postavil na obranu svých rasových souputníků se slovy: „Jako křesťan na sebe nemohu vzít strašlivou odpovědnost vyloučit ze zákonodárného shromáždění vyznavače náboženství, v němž se narodil můj Spasitel.“ V roce 1841 se Disraeli rozhodl, že se bude snažit o to, aby se jeho přísaha stala závaznou. Rovněž prohlásil, že předpoklad, že židovství může změnit křesťanský charakter země, je směšný. Drtivý vliv Židů, kteří jsou nadřazeni všem rasám na světě, je patrný všude. Svědčí o tom i křesťanské

učení, jehož skutečnými původci jsou Židé, což je absurdní pokus postavit se proti židovské emancipaci na náboženských základech. V každý sváteční den bylo lidem hlásáno učení židovských hrdinů a básníků jako důkaz, že jsou považováni za morálně nadřazené. Tyto a podobné machinace připravily Židům cestu k rozvoji politické moci v Anglii.

Devatenácté století dalo Židům vše, co chtěli: právo volit a kandidovat ve volbách, přístup do Dolní sněmovny a Sněmovny lordů a do všech vládních a státních úřadů.

V následujícím období politický vliv Židů stále více rostl, a to ve stejném rozsahu, v jakém rostla koloniální říše. Politické postavení Židů dosáhlo svého vrcholu jmenováním Benjamina Disraeliho premiérem v roce 1874. Žid Disraeli je dodnes v Anglii označován za praotce impéria, i když to ve skutečnosti nebyl on, kdo vytvořil rozsáhlou koloniální říši, ale angličtí námořníci, obchodníci, plantážníci a vojáci. Ačkoli byl Disraeli jako zastánce anglické koloniální politiky kmotrem britského impéria a pro Anglii nepochybně dosáhl mimořádných úspěchů, ze všech jeho úspěchů měli prospěch také Židé. Podařilo se mu také umrtvit anglickou nedůvěru k židovství a dodnes Židé v Anglii těží z pověsti, které se konzervativní Disraeli kdysi těšil. Otevřel Židům brány do státu a do nejvyšších pater anglické společnosti.

Jeden z jeho chráněnců nám říká, co pro Disraeliho znamenalo britské impérium: „Anglie je Izrael jeho snů“. Toto slovo poskytuje naprostou jasnost o hospodářském a politickém cíli Židů v Anglii.

Kde je v Anglii ve 20. století patrný židovský vliv?

Židé řídí téměř všechny oblasti života v Anglii. Před první a druhou světovou válkou prosazoval politiku obklíčení Německa.

V roce 1901 nastoupil na anglický trůn král Eduard VII. Za jeho vlády se Židé mohli zcela prosadit v anglické společnosti. Král byl blízkým přítelem mnoha Židů. V té době anglický žertovný časopis „Punch“ uveřejnil slavnou karikaturu, která byla pro Anglii varovným signálem. Karikatura vykreslovala obraz „anglické společnosti za 50 let“. Zobrazovala vysoké syny a dcery anglické aristokracie nejlepší nordicko-anglosaské krve ruku v ruce s malými Židy a Židovkami, jejichž rasové vlastnosti byly obzvláště zdůrazněny. Anglická aristokracie však tento vzkaz nepochopila, ale stále více vstupovala do pokrevních svazků s anglickými obchodními Židy.

O královně blízkém vztahu k židovství svědčí i to, že byl velkým zednářským hodnostářem. Byli to také Židé, kteří z Eduarda VII. udělali krále obklíčení vůči Německu. Eduard VII. dal plný souhlas k židovským plánům obklíčení. Již dlouho před první světovou válkou se Židé sjednotili na obraně svého hospodářského postavení v rámci britského impéria všemi prostředky proti sílícímu Německu. V případě obklíčení tak britská politika jasně kráčela ve stopách židovské mocenské a obchodní politiky. Světová válka v letech 1914-1918 byla výsledkem britsko-židovské politiky.

Podívejme se nyní na současnou situaci v Anglii. Zejména dnes zaujímá židovstvo v Anglii dominantní postavení. Židovství a anglicismus jsou tak úzce provázány, že se zdá, že je již není

možné od sebe oddělit. Ve společnosti, ve státě, ve vládě, ve finančním životě, v obchodě i v tisku je Žid všude. Pronikl do starých konzervativních i liberálních rodin, do anglické aristokracie i do kasty politiků. Lze říci, že poslední období naší éry je nápadnou etapou vzestupu židovstva v Anglii k moci.

Kam se podíváme: Židé! Židovské vlivy, židovské zájmy, židovská vláda. Ale židovská mentalita je i v Angličanech, zejména ve vyšších vrstvách. Právě tato třída vstoupila ve vysoké míře do pokrevních svazků s židovstvím. Židé se těší plné společenské rovnoprávnosti a jsou dokonce vítáni u dvora. Tak při posledních korunovačních oslavách ve Westminsterském opatství, na které byli připuštěni jen ti nejvybranější, byl vedle mnoha dalších Židů přítomen i vrchní anglický rabín, horlivý sionista Leon Simon.

V letech 1881 až 1914 se do Anglie přistěhovalo přibližně 823 789 Židů! Podle konzervativních odhadů se počet Židů v Anglii nyní pohybuje kolem 1 700 000 (včetně Impéria).

Dne 29. srpna 1939 prohlásil Chaim Weizmann, šéf Světové sionistické organizace, britskému premiérovi Chamberlainovi, že v hodině krajního nebezpečí bude židovstvo stát po boku Británie na obranu posvátných hodnot a bojovat na straně demokracií.

Stejně významné slovo pronesl lord Rothschild v říjnu 1939, když zdůraznil, že londýnská vláda (která několik týdnů předtím vyhlásila válku) je jedinou, ne-li poslední *„nadějí na vyřešení velkého problému budoucnosti Židů na celém světě“*. Je zřejmé, že Chamberlain také potřeboval vyřešit židovský problém, když nám vyhlásil válku.

Řekněme si to jasně: Vyhlášení války Anglií je zároveň vyhlášením války Židy. Je to výsledek zrádné souhry mezi anglicismem a židovstvím.

Kdo je však pánem a vládcem této války rozpoutané proti Německu a národům k tomu použitým, dokázal mimo jiné Žid Heaver, tajemník Britské izraelské federace, který v roce 1942 v Londýně prohlásil: *„Britové jsou lid Izraele. Spojené státy severoamerické jsou Izrael, stejně jako Velká Británie je Izrael. Nesmí mezi nimi existovat žádná rivalita národních cílů a nároků...“*

AMERIKA

Proč proti nám bojuje Amerika?

Židovsko-americký plutokrat vidí, že jeho kapitalistický ekonomický a vykořisťovatelský systém je ohrožen nacionálním socialismem. Průměrný Američan navíc ve svém puritánském pohledu na svět věří i v Bohem předurčené rozšíření nadvlády USA nad všemi národy. Mimochodem, hlavním válečným štváčem je opět Žid.

Naším vystoupením ze Společnosti národů byly ohroženy kapitálové investice vykořisťovatelů a akcionářů v Anglii a Americe. Politicky silné a hospodářsky nezávislé Německo muselo nutně vážně zmenšit americký trh.

Navíc soběstačné Německo a s ním hospodářsky nezávislá Evropa se svým socialistickým řešením nezaměstnanosti představovaly pro Židy stálou výčitku a skrývaly nebezpečí, že jednoho dne urychlí zhroucení vlastního kapitalistického společenského řádu jen díky existenci lepšího socialistického způsobu života.

To je skutečný důvod vyhlášení války.

Amerika ve svých imperialistických snahách, které schvaluje puritánský světonázor, doufá, že rozšíří svou vládu nad téměř všemi národy, což se rovná světovládě. Také Anglie se má stát americkým vazalem. Puritánsko-americký imperialismus se navíc stejně jako anglická idea nadvlády a panslavistická touha po expanzi překrývá s židovským úsilím o světovládu.

Roosevelt, který se považuje za vykonavatele americké expanzivní politiky, je ve skutečnosti vykonavatelem vůle světového židovstva. Roosevelt je vysoce postavený zednář!

Navíc Rooseveltova politická kariéra mluví za vše: když se Roosevelt ucházel o post guvernéra státu New York, mohl jej samozřejmě získat jen s pomocí Židů. Tato podpora Židů zůstala Rooseveltovi po celý zbytek jeho kariéry. Když se ucházel o prezidentský úřad, židovský kapitál, který si uvědomil svou příležitost, byl nejsilnější silou, která ho podporovala.

Prezidentova v zásadě prožidovská politika se opírá o tento trojí základ: židovskou podporu ve volbách, jeho židovské přátele a jeho tradiční prožidovský postoj mysli a duše, který může být i zjevně oprávněný.

Roosevelt věří, že s pomocí židovství může vést americký národ k ovládnutí světa. Budoucnost ukáže, že Roosevelt dovedl svůj národ a s ním i celou Ameriku do věku opovrženíhodného úpadku a židobolševického chaosu.

Jaké jsou hnací síly hospodářského a politického rozvoje USA?

Puritanismus a liberalismus převzatý z Anglie.

Angličané, kteří emigrovali z anglické vlasti, se zmocnili území USA velmi rychle a bez jakýchkoli zvláštních ohledů na domorodce a další Evropany, kteří se do Ameriky již přistěhovali, jako byli Španělé, Nizozemci a Francouzi. S Angličany se do Ameriky rozšířily také myšlenky puritanismu.

Stejně jako v Anglii i v Americe slavilo puritánské smýšlení velký triumf při vzniku amerického vysokého finančnictví. Také v USA bylo hromadění bohatství považováno za znamení zvláštní Boží milosti a přízně.

Severní Amerika byla pro puritanismus tou nejpříznivější živnou půdou, jakou si lze představit. Země byla plná bohatých pokladů, kterých začali akviziční puritáni okamžitě energicky využívat.

Každý přelomový ceremoniál, každá manuální a průmyslová činnost se Američanovi vyplatila natolik, že ve srovnání s úzkými evropskými poměry se mu Severní Amerika jevila jako země „neomezených možností". Neomezená a nelimitovaná možnost postupu pro schopné se stala zcela zřejmou a formovala víru milionů Američanů v cestu štěstí a úspěchu diktovanou osudem. „Manifest destiny" se stal termínem pro tento Bohem předurčený vzestup Ameriky a stal se mýtem, který Američany ovládá dodnes.

Díky svému puritánskému postoji se úspěšný Američan považoval za Bohem vyvoleného, jeho Amerika za „God's own country - Boží zemi".

USA však také politicky rostly bez námahy, přinejmenším bez většího úsilí. Růst politické moci byl umožněn téměř výhradně díky vnitřním evropským pletkám. Státy dosáhly své nezávislosti s francouzskou a španělskou pomocí a v neposlední řadě za ni bojovaly německou krví. Bez pruského generála Friedricha Wilhelma von Steubena, organizátora a vychovatele severoamerické armády, a bez silné účasti Němců v bojích by Washington nikdy nebyl schopen vybojovat severoamerickou

nezávislost. Němečtí generálové Herchheimer, von Kalb a Peter Mühlenberg vedli americké jednotky k vítězství. Mezi americkými důstojníky bylo 9 německých generálmajorů! Jen v New Yorku bylo 10 německých pluků, v Ohiu 11 pluků, v Missouri byl každý druhý voják Němec. Také pozdější dějiny USA jsou velebnou písní Němců!

Státy, které měly v 19. století bezkonkurenční volnost pohybu po obrovských rozlohách svého kontinentu, mohly nechat svůj imperialismus vyniknout, protože Evropa byla vystavena vážným politickým konfliktům. Potřeba Evropy se stala přínosem pro Ameriku.

Imperialistická myšlenka, snaha o ovládnutí světa ve jménu Boha a čistě ekonomická víra v úspěch pod Božím požehnáním se tak mohly nekontrolovaně rozvíjet.

Židovský liberalismus se s tímto puritánsko-materialistickým postojem setkal!

Jeho učení o bratrství lidstva poskytovalo vítaný prostředek proti stále nenasytnějšímu imperialismu. Tak se stalo, že se podivná směs plánů na světový mír a světové dobývání propagovaná s odpudivou křesťanskou zástěrkou stala prakticky charakteristickým znakem politiky USA. Monroeova doktrína na tom nemohla nic změnit. Nevměšování se do evropských záležitostí platilo jen do té doby, dokud USA ještě neměly sílu angažovat se mimo vlastní kontinent.

Na druhé straně individualisticko-materialistické myšlenky liberalismu vedly k tomu, že smysl života byl spatřován pouze v hromadění hmotných statků. Když se tedy liberalismus setkal

s puritánským způsobem života, přinesl katastrofální doplnění povrchní, materiální stránky amerického života.

Navíc ve Státech neexistovaly síly, které by se proti anemickému liberalismu vzbouřily z vlastního přirozeného vývoje. Dokonce i Henry Ford vyjádřil myšlenku odmítnutí všech vazeb slovy: „Historie je nesmysl!“

Podstatné a nebezpečné na americkém vývoji je však to, že celý soubor židovsko-puritánsko-liberalistických idejí byl povýšen na doktrínu pro celé lidstvo. Univerzalistická idea světového státu, svobody, pokroku, rozumu ve smyslu racionalismu se stává posláním. Každý, kdo se v zájmu „osvobození lidstva“ postaví proti USA, je nepřítelem lidstva a svobody vůbec.

Dodnes si jen málo Američanů uvědomuje, že občan USA se stal nástrojem židovského úsilí o ovládnutí světa, že hlásaný program světového míru vedl k nejzjevnějšímu židovskému imperialismu, že pacifistický sen o lidstvu se změnil v nejbrutálnější násilí a dobývání.

Puritanismus na jedné straně přinášel víru ve „vyvolený národ“ a na druhé straně posvěcoval bohatství nashromážděné nejtemnějšími cestami jako znamení boží přízně. Honba za mocí a bohatstvím našla své denominační posvěcení.

Liberalismus našel recept na „nejlepší a nejpokrokovější stát“ a poskytl USA jeho lidské poslání. Testamentární, a tedy židovské misijní aspirace se tak spojily s demokratickým posláním, které chtělo světu vnutit způsob života vyvinutý v USA a dnes i politickou moc. Židovský sen o moci bohatství a

posvátnosti peněz a o dobytí světa slaví v Americe své nové vzkříšení.

Podkopávající účinek americké civilizace, amerikanismu, je nebezpečnější než záměr politického podmanění světa, který je dnes všem zřejmý. Civilizace USA je výrazem liberalistického myšlení. Člověk byl znesvěcen na něco mechanického, na duševní automat. Technika dominuje na tomto poli. Bezuzdná akvizice je obsahem života. Skutečná kultura je v USA nemožná. O národním společenství nemůže být řeč. Vše je ve službách plutokracie ovládané Židy. Ta zná jen peníze, šílenství čísel a měřítko hodin, aby popřela vše, co se nedá změřit, dokázat nebo koupit. Vydělávání peněz je bojovým pokřikem. Trh se stává chrámem - Žid formuje Američana. Vše je uhlazené, povrchní civilizace. Dokonce i církve jsou kapitalistické podniky. Chytří kazatelé vydělávají svým podnikáním tisíce. Jsou to obchodníci a podnikatelé. Jejich zbožím je náboženství nebo Bůh. Nejnovější církevní obchodní reklama zní: „Vložte své peníze do Boha“.

Tisk a filmy, které jsou výhradně v židovských rukou, hlásají amerikanismus. Umění a kultura jsou židovsky zdegenerované. Architektura je neosobní a pojatá „pouze technicky“. Ale především triumfuje jazz.

Pro Židy se jazz stal stejným prostředkem boje za prosazení beztržní, internacionální humanity jako světonázor liberalismu. Je to nová mezinárodní lidová hudba, která lidi zbavuje jejich vlastního hudebního projevu a tlačí je k univerzálním stádním instinktům. Židovské noviny oslavují divadelní hru, jejíž hlavní herečka před užaslým davem vychvaluje následující obraz jako

ideální stav světa: „Zpívám píseň smíšení. Černý se spojí s bílým, černoch se Seveřanem a síla Afriky bude horká v žilách Severu. Sion by měl spočinout s ošatkou a klavír její lásky by měl znít ozvěnou po celé zemi. V mém srdci je mnoho příbytků a každý národ je mým hostem - Eskymák, Teuton i Gal, Slovan i Polynésan!“

Světové židovstvo a plutokraté v USA věří, že nastal čas sklizně. Amerikanizace světa se jeví jako nebezpečí. Amerikanismus a bolševismus spojily své síly, a to navzdory smrtelnému nepřátelství kapitalismu a takzvané vlády proletariátu v Moskvě. Obě síly mají společný kořen: židovské ideje materialismu. Stejně jako v USA je život chápán pouze materiálně, tak i bolševismus odvozuje vše od smyslově vnímatelných, materiálních souvislostí a procesů. Po vzoru USA se bolševici stali uctívači techniky. Bůh „stroj“ vytvořil v Rusku také nový, vykořeněný typ člověka.

Židovské noviny napsaly: *„Bolševismus je amerikanismus 20. století.“*

Rozhodující je především to, že v obou národech stojí v popředí židovství.

Ale německý národ jako svědomí světa proti židovství a kapitalismu má být zničen. S naším jasným ideologickým postojem bude tento boj vítězně vybojován jako boj mezi lidem a pastevci, mezi kulturou a technickým barbarstvím, mezi skutečným socialismem a židovskou chamtivostí po zisku, pod egidou Evropy a celého lidstva.

Jak vznikl dnešní nenasytný dolarový imperialismus?

Ve víře v bohem předurčenou expanzi světové nadvlády USA a v průběhu nebývalého vzestupu začlenily USA do sféry severoamerické hospodářské a politické moci i další národy.

Vývoj USA se od samého počátku vyznačoval neomezenou hospodářskou a geografickou expanzí. Získávání peněz bylo a zůstalo hnací silou, která vedla ke stále novým akvizicím půdy a rozvoji nových zdrojů bohatství. Stejně jako Anglie i USA si pod svou vládu přiváděly cizí národy, vždy pod záminkou, že jménem Božím přinášejí ostatním národům prosperitu Severní Ameriky. Kdysi v dějinách USA existovala hranice. Američan měl své meze. Když byly v důsledku neustálého pohybu na západ dobyty všechny oblasti svobodné sídelní půdy až po vysoké hory a džungli, bylo dosaženo přirozené hranice. Američan byl náhle konfrontován s realitou, která byla v rozporu s jeho územním a hospodářským expanzionismem a stála v příkrém rozporu s „neomezenými možnostmi“. Amerika stála před rozhodnutím, zda rozšířit svůj životní prostor z hlediska zemědělské, hospodářské a sociální politiky, nebo zůstat věrná duchu „Bohem určené expanze“, zasahovat do svrchovaných práv jiných národů a nakonec se dostat za hranice kontinentu. V současné době je Severní Amerika pro další expanzi.

Tažení k nekonečnu a snaha po bohatství se staly hnacími silami - imperialismu, který zasáhl i mimo americkou sféru do oblasti Tichomoří. Již v roce 1893 byla s využitím umně vyvolané revoluce obsazena Havaj. V roce 1898 přinesla dravá válka proti Španělsku Kubu, Portoriko a Filipíny. Nepokoje v Číně na

přelomu století již ukazovaly snahu USA zajistit si výhodné postavení ve východní Asii a eliminovat z této oblasti evropskou konkurenci. Jižní polovina amerického kontinentu se stala hřištěm dolarové diplomacie, jejíž vyvrcholení zažíváme dnes. Když Anglie musela v první světové válce zachránit své impérium, Amerika se postavila na její a francouzskou stranu, aby zachránila miliardy, které půjčila státům entente. Potomci Evropanů, kteří kdysi emigrovali, poprvé vkročili na náš kontinent a rozhodli světovou válku v náš prospěch. Dnes jsou Severoameričané opět v Evropě; američtí vojáci jsou asi na 50 různých místech světa. Jak si to lze vysvětlit? Podobně jako v případě vývoje britského impéria i zde platí zákon „Bohem určené expanze“. V pokrytecké víře v Bohem posvěcenou expanzi zasahují plutokraté USA do práv evropských i jiných národů a sahají daleko za hranice svého kontinentu. Z původního expanzionismu, který se rozšířil o dobytí severoamerických států, se stal dnešní dolarový imperialismus.

Severoameričanům se již nyní vysvětluje, jak lze využít zvýšení jejich výrobní síly po válce k rozdrcení veškeré konkurence. Jsou opojeni představou, že každý Yankee dosáhne životní úrovně střední třídy, jakmile budou všechny světové trhy zaplaveny obrovským vývozem amerického zboží.

Pro americkou propagandu nebylo vůbec obtížné naklonit důvěřivého Američana ve prospěch myšlenky světového imperialismu a vybičovat jeho instinkty, které byly zaměřeny na peníze a kořist. Každému bylo jasné - jinak by nebyl pravým Američanem -, že válka a expanze USA nevyhnutelně zvýší

obchod a ekonomiku, a tím i jeho vlastní životní úroveň. A pokud bylo třeba lidi ještě uměle rozdmýchat ve prospěch světového imperialismu, stačilo jen apelovat na aroganci průměrného Američana, tedy na jeho přesvědčení, že musí jménem Božím dobývat a reformovat svět a přinášet tolik opěvovanou svobodu ostatním národům.

Proč muselo dojít ke zbídačení pracujících v USA navzdory hospodářským a politickým úspěchům?

Bezohledná honba za výdělečným zaměstnáním na liberalistickém základě vedla přirozeně k nejbrutálnějšímu vykořisťování dělníků.

Plné využívání přírodních zdrojů a expanze průmyslu a hospodářství umožnily americké výrobě neomezený růst. Významné vynálezy v oblasti techniky zjednodušily a zkrátily výrobní cestu a vyřadily z hospodářského procesu dvanáctimilionovou pracovní sílu. To nebylo zpočátku vnímáno jako nebezpečí, ale spíše jako Bohem daná regulace v tomto kapitalistickém ekonomickém řádu s jeho kontrastem mezi bohatými a chudými. Podle amerického názoru měl každý možnost stát se kapitalistou. Pokud se mu to nepodaří, pak není Bohem vyvolený, je na temné straně života. Co by tedy mohlo Bohu nakloněné miliardáře mrzet, kdyby nevyvolení museli vést život v chudobě a zoufalství? Naopak, chlubili se svými velkými ekonomickými úspěchy. Mohli podle libosti zásobovat domácí i zahraniční trhy svými průmyslovými výrobky a měli také volné ruce při výběru pracovních sil a stanovování mezd.

Tato situace však nemohla trvat věčně. Jednoho dne se nezaměstnaní museli k velké nelibosti vykořisťovatelů lačnících po penězích domáhat svých životních práv. Zásadní řešení sociálního problému bylo zkrátka dlouhodobě nevyhnutelné. Ještě před několika lety neexistovaly sociálně-politické instituce, jaké máme v Německu v podobě zákonů o pojištění zaměstnanců a o ochraně práce, v USA, a ty, které existují nyní, jsou zcela nedostatečné. To není způsobeno sociálně-politickou neschopností, ale zlou vůlí plutokratické vládnoucí třídy.

Svobodou se tam však nerozumí nic jiného než naprosté uvolnění ekonomických a akvizičních snah. Bohatou buržoazii nikdy nenapadlo poskytnout chudým svobodu, kterou si sama drze přivlastnila. Základní postoj puritánsky smýšlejících ekonomických kruhů k sociálnímu problému ukazuje výrok ekonoma George F. Baera: „Práva a zájmy dělníka neprosazují agitátoři práce, ale ti křesťanští muži, kterým Bůh ve své nekonečné moudrosti svěřil kontrolu nad majetkem v této zemi." Nebo Vanderbilt řekl: „Ať si čert vezme společenství."

Nicméně v USA v 19. a na počátku 20. století žádný třídní boj v evropském smyslu neexistoval. Ti, kdo nahromadili pohádkové bohatství, byli také masami lidí považováni za zvlášť vyvolené. Ekonomicky slabí lidé dřímali v přesvědčení, že k nim přes noc přijde bohyně štěstí a udělá z nich milionáře, a film a tisk uměly tuto víru rafinovaně přiživovat. Na stříbrném plátně a v románech stále existovaly neomezené možnosti šťastného vzestupu chudých, ve skutečnosti však byly hranice pro hledače štěstí velmi úzké. Také církve a sekty pilně

pracovaly na uspokojení dělníků. Propaganda a církevní vliv byly po dlouhá desetiletí jedinými prostředky, jimiž se v USA řešil sociální problém.

Střízlivá víra Severoameričanů v úspěch znamenala, že veškerá energie byla jednostranně zaměřena na co nejrychlejší získání bohatství. Úspěch byl vždy rozhodujícím faktorem pro dosažení ekonomických cílů, nikdy ne prostředkem nebo způsobem. Starý John D. Rockefeller je vynikajícím příkladem amerického způsobu myšlení. Shrábl miliardy prostřednictvím podlých podvodů, úplatků a dalších machinací velmi pochybné čistoty a poctivosti, přičemž stručně prohlásil: „Bůh mi dal mé peníze."

Jak se Roosevelt snažil vyřešit americký sociální problém?

Dal nezaměstnaným práci a chléb tím, že uvrhl Ameriku do války.

Prezident Roosevelt dobře věděl, že sociální otázku v USA nelze řešit propagandistickými a církevními prostředky, a to vzhledem k neustálému růstu počtu nezaměstnaných. Roosevelt se neodvážil uvalit na kapitalisty břemeno ve prospěch nezaměstnaných. Na to byl příliš závislý na židovstvu. Našel jiné řešení. Dal dělníkům práci a chléb tím, že svůj lid uvrhl do války. Tato válka, která měla prostřednictvím válečného hospodářství stimulovat trh práce, je Rooseveltovým prostředkem řešení sociálního problému USA.

Ale ani to není trvalé řešení. Kdyby válka náhle skončila, americká ekonomika by se musela zhroutit, přičemž by zůstala

stejně velká, protože by již nebyla schopna pojmout své zboží. Věrni starému ekonomickému rytmu kapitalisté rok od roku zvyšovali své jmění a nově nabytý kapitál pak investovali do nových podniků. V tomto cyklu se výroba nadměrně zvýšila. Plutokraté proto musí dobývat svět a bojovat o nové odbytové trhy, nebo omezit své hospodářství na americké zájmy. To druhé však není záměrem kapitalistů lačnících po penězích. Proto je dolarový imperialismus a dobývání Evropy a dalších zemí naprostou nutností. Roosevelt posílá americkou mládež na bojiště, aby dobývala nová odbytiště pro plutokratický svět. *„Obchodní domy USA se připravují na degradaci Evropy na klientelu, která by byla vydána na milost a nemilost židovské chamtivosti po nadvládě a zisku ještě hůře než v éře systému a navždy by ztratila svůj vlastní život a tvář.“*

Vláda plutokratů toužících po zisku, vyhnání Evropanů z jejich vlastních trhů a ekonomické zotročení jsou dary, které nám chce pan Roosevelt ve jménu Boha darovat pod rouškou tolik opěvované americké svobody.

Kdo jsou muži kolem Roosevelta?

Vliv Židů v americké vládě rok od roku roste. Ti, kteří jsou dnes nejblíže prezidentu Rooseveltovi, jsou většinou Židé. Mezi přední Židy a poloviční Židy v Rooseveltově okolí patří např:

Ministr financí Morgenthau, který sám ovládal kapitál.

Hlavní federální soudce Felix Frankfurter. Jeho školou prošla plejáda právníků zastávajících nejvyšší funkce.

Ministryně práce, slečna Perkinsová.

Bývalý guvernér státu New York: Lehmann.

Starosta New Yorku: Laguardia.

Vládní úředník pro pracovní záležitosti ve Washingtonu: Sidney Hillman.

Bankéři: Baruch, který financoval bolševickou revoluci v roce 1917, Jesse Jones, Schiff, Loeb, Kuhn, Warburg, Rothschild, Guggenheim, Seligman, Levison a mnoho dalších.

Rooseveltův tajemník: Rosenau.

Nejvýznamnější a nejznámější redaktor amerického tisku: Lippmann.

Hull, americký ministr zahraničí, je ženatý s Židovkou.

Pravá ruka ministra války, Charles Polletti, plnokrevný Žid, při nástupu do své nové funkce zvláštního asistenta ministra války prohlásil: „Nemám ponětí, co mám dělat, ale co na tom záleží?“ USA zašly až takhle daleko.

Nejbližším spolupracovníkem prezidenta je Žid Baruch. „Baruch nyní denně snídá s prezidentem v jeho pracovně a podává mu zprávy o stavu zbrojní výroby a o tom, co je ještě třeba udělat.“ (New York Times). Je to muž, který za první světové války držel americké zlato a který ovládal všechna odvětví průmyslu. Dnes je opět skutečným diktátorem válečného hospodářství USA. Provádění této diktatury je pro něj o to snazší, protože jeho rasoví soudruzi vlastní veškeré zlaté rezervy amerického lidu.

Kdo ovládá USA?

Žádná země na světě není tak v područí židovského vlivu a židovské moci jako USA. Židé pomalu a postupně pronikají do země a daří se jim tiše a nenápadně přibližovat k vedoucím mužům státu a hospodářství. Zatímco do roku 1850 žilo v USA jen několik desítek tisíc Židů, v roce 1900 jich bylo již přes milion, zatímco dnes jejich počet včetně smíšeného židovského obyvatelstva dosahuje nejméně 12 milionů. (Počet Židů v Německu před převzetím moci činil asi 600 000). New York je s 2 a půl miliony Židů nejlidnatějším židovským městem na světě. Každý třetí obyvatel tohoto kosmopolitního města je Žid!

Židé dnes v USA zastávají téměř všechny klíčové pozice. Veřejné mínění určuje výhradně on a daří se mu to skvěle. Postupuje podle plánu, aby Američany dále morálně rozkládal a politicky podněcoval.

Film, tisk, rozhlas, umění a obchod, burza, soudnictví, celý intelektuální život až po univerzity, a tím spíše politika jsou v rukou Židů nebo jsou alespoň pod jejich kontrolou:

97 % všech vydavatelů novin v USA jsou Židé; 90 % všech rozhlasových společností je v rukou židovského kapitálu; 100 % všech kin, divadel a filmových společností vlastní Židé; 76 % právníků, novinářů, lékařů a zástupců dalších svobodných povolání jsou Židé; 98 % bank a dalších hospodářských institucí je židovských; 90 % exportního obchodu je v rukou Židů; 98 % textilního průmyslu řídí Židé; 62 % americké půdy, budov a nemovitostí je v rukou Židů; 87 % exportního obchodu je v rukou Židů. exportního obchodu je v rukou Židů; 98 procent textilního průmyslu řídí Židé; 62 procent americké

půdy, budov a nemovitostí je v židovských rukou; 87 procent těžkého průmyslu vlastní Židé; 83 procent masově vyráběného zboží vyrábějí židovské společnosti.

V New Yorku je 190 protestantských a 430 katolických kostelů, ale až 1000 synagog. Chicagu žije 350 000 Židů, ve Filadelfii 275 000, v Clevelandu 100 000, v Bostonu 90 000 atd.

Židé působí jako kněží, chodí na shromáždění mnoha sekt křesťanské církve a kážou tam, pořádají bohoslužby společně s představiteli nejrůznějších náboženských vyznání, ovlivňují masy a stále více je seznamují s myšlenkou, že Židé jsou vyvoleným národem země.

Tímto způsobem přenášejí svou propastnou nenávist k nacionálně socialistickému Německu na americký lid všemi prostředky propagandy. Ve strachu, že by se intelektuální proudy a nové poznatky z Německa mohly rozšířit i do Ameriky a ohrozit tak jejich vlastní vedoucí postavení, se nyní Židé snaží využít jakékoliv možné příležitosti ke zničení Říše a jejích spojenců všemi dostupnými prostředky.

S pomocí vysokých financí, které ovládli, a zednářství, které bylo v Americe obzvláště rozšířené, nebylo pro Židy těžké podnítit Ameriku k válce.

Neomezená kontrola Bílého domu korunuje vládu, která sice nevlastní celý aparát tvorby veřejného mínění, ale ovládá ho a ovlivňuje podle přání Židů. Tisk stejně jako všechny rozhlasové stanice, divadla nijak odlišná od kin, přednáškové agentury nebo knižní nakladatelství jsou pod všemocí Židovstva. Kromě toho existuje hospodářská a finanční moc, která je

monopolizována v určitých obchodních odvětvích a je využívána tak bezohledně, že protižidovský postoj na veřejnosti je znemožněn.

Záhadou zůstává, že politiku a postoje tak velkého národa určuje část obyvatelstva, která se nijak nepodílela na budování amerického státu a která byla a je v každém ohledu americkému lidu cizí, nepochopitelná, ba nesympatická.

Židé jsou v USA válečnými štváči.

Mají největší zájem na tom, aby válka trvala dlouho. Válka totiž není nic jiného než jejich záležitost. Navíc doufají, že jejím prostřednictvím nadobro dosáhnou světovlády. Stejní Židé, kteří sedí v New Yorku a Londýně, sedí také v Moskvě.

Americký a německý národ nikdy neměly společné nepřátelství, oba chtěly žít společně v míru. Mezi USA a Říší nikdy neexistovalo žádné napětí. Naopak, němečtí vědci a umělci, němečtí vojáci a technici bohužel velmi významnou měrou přispěli k velikosti a síle Severní Ameriky. Byli to právě Němci, kteří se významně podíleli na politickém rozvoji Ameriky. Byli to však Židé, kteří narušili dobré vztahy mezi Německem a USA.

Židé nedosáhnou svého cíle zničit Říši a Evropu. Na konci mocného boje se světovým židovstvem a s ním spojeným bolševismem stojí vítězství mladých národů. Evropa nezahyne a Židé z evropského prostoru zmizí. Bude zbaven možnosti podněcovat národy a rozdmýchávat nové válečné konflikty.

VÝVOJ A CÍL

Jak došlo k tomu, že se národy stále více vzdávaly svého druhu specifického způsobu života a přijímaly cizí myšlenkové světy?

Od starověku až po současnost lze rozlišit dva myšlenkové okruhy (světové názory):

1. nordický ideový okruh Západu s idealistickou základní ideou jako světovým názorem se zvláštním rozvojem vůle, charakteru a hodnot duše;

2. ideový okruh Středomoří a Malé Asie s individualistickou materialistickou základní ideou jako světovým názorem.

Proti tvůrčímu a organizujícímu principu cti, věrnosti a ideje společenství, reprezentovanému nordickým člověkem, stál židovsko-syrský kupecký princip jižního míšence, který se zrodil v rasovém chaosu a nebyl ve své instinktivnosti veden žádným smyslem pro etickou odpovědnost. Proti nordickému duchu idealismu a heroismu stál židovský duch materialismu. Dějiny Západu od starověku až po současnost představují napětí mezi těmito dvěma skupinami ideologických sil. (Polarita sil, antagonismus principů, věčná hra sil mezi dobrem a zlem).

Hlavním představitelem materialistického světa je Žid. Jeho náboženství prakticky vyžaduje mamonismus a racionalismus a vykořisťování cizích národů. *„Život z cizích národů a na cizích národech se zdá být božským údělem. Chrám v Jeruzalémě se stal ústřední bankou pro rozptýlené příslušníky víry a rasy.“*

Je mylné se domnívat, že Židé byli rozptýleni po světě až s druhým zničením Jeruzaléma. Nejnovější výzkumy ukazují, že židovstvo žilo v diaspoře již mnoho století před přelomem letopočtu, vykořisťovalo národy a srážело je svými materialistickými představami. Už tehdy byl celý starověký kulturní svět zničen židovským učením o ideálu „sjednoceného lidstva“. Peršané, Řekové a Římané se vzdali své státotvornosti a národní kultury ve prospěch židovského blízkovýchodního ducha. Mezinárodní kulturní společenství, splývání, míšení a nakonec zničení všech etnických charakteristik, míšení krve, kaše národů byly výsledkem židovského vlivu. Vše zaniklo, ale židovství se prosadilo více než kdy jindy a stalo se ještě houževnatějším! Už tehdy byl židovským cílem světový stát. Perská světová říše, řecko-makedonská světová říše Alexandra Velikého, římská světová říše, to vše ztroskotalo na židovském blízkovýchodním duchu.

Starý zákon je plný oslavování bohatství a pozemských statků v kombinaci s příkazem vykořisťovat všechny nežidy!

„Tvůj Bůh tě učiní bohatým, budeš půjčovat peníze mnoha národům, ale od nikoho si nepůjčíš“ (5. Mojžíšova 7:16 a násl.; 14:21; 15:6; 17:2). *„Židovské náboženství je smluvní a obchodní, odpovědnou úpravou všech vztahů mezi Bohem a člověkem... Židovské náboženství je dvoustranný právní úkon: služba a protislužba!“* (Th. Fritsch, Příručka k židovské otázce)

„Za tímto účelem, jak se uvádí v pozdějších svatých knihách, se "spravedliví" (tj. Židé) budou plížit do zaslíbené země ze svých hrobů po celém světě a vynořovat se dírami vyvrtanými v Zemi neznámými silami výhradně pro ně. Targum, midraši a Talmud

s potěšením popisují tento velkolepý stav v očekávaném ráji. Vyvolený národ pak bude vládnout celému světu. Všechny ostatní národy se stanou jejich otroky. Zemřou a znovu se narodí, aby se znovu odebrali do pekla. Židé tam však nepůjdou, ale povedou požehnaný život na Zemi. Jeruzalém bude obnoven tím nejkrásnějším způsobem. Hranice šabatu budou posázeny drahokamy a perlami. Pokud by někdo měl dluhy, které musí zaplatit, bude stačit, když z ohrady utrhne perlu, a bude zbaven všech závazků. Ovoce bude dozrávat každý měsíc, hrozny budou velké jako celá místnost, obilí poroste samo od sebe, vítr bude obilí shlukovat a Židům bude stačit, když budou hltat jídlo. V zahradách poroste osm set druhů růží a Palestinou potečou potoky mléka, balzámu, medu a vína. Každý Žid bude vlastnit stan, nad nímž bude růst zlatá réva, na níž bude viset třicet perel. Pod každou vinnou révou bude stát stůl s drahokamy. V tomto ráji bude kvést 800 druhů květin. Uprostřed poroste Strom života, který bude vyzařovat 500 000 druhů chutí a vůní. Sedm mraků se bude vznášet nad stromem a Židé budou klepat na jeho větve, takže se jeho nádherná vůně bude rozlévat od jednoho konce světa k druhému. Tato krajina mléka a strdí rostla s náboženskou sankcí a pak slavila své znovuzrození v židovském marxismu se svým skvělým budoucím státem. Chamtivost židovského národa existuje kvůli jejich zkrachovalé teologii, ať už minulé nebo současné a zároveň jeho téměř naprostý nedostatek skutečné duchovní a umělecké tvořivosti lze dodnes vysvětlit tímto rozpoložením duše.“ (Alfred Rosenberg, „Mýtus 20. století“)

Je třeba se blíže podívat na židovský způsob života. Studium nordické rasové duše a židovské povahy a sledování

nejdůležitějších historických epoch by každému Němci poskytlo dostatečný obraz o světovém dění.

V „Mein Kampf“ Vůdce popsal velikost nordického člověka, „Prométhea lidstva“, a postavil ho do kontrastu s povahou a působením Žida. Každý Němec, ba každý člověk germánské krve by měl hluboce vstřebat, co je tam řečeno.

Následující postřehy se staly jeho vlastními:

1. že v problému rasy spočívá klíč ke každé historické události;

2. že všechny skutečné hodnoty na této zemi, minulé i současné, vycházejí z tvůrčí vůle nordického člověka;

3. že židovstvo nemá sebemenší důvod nazývat se „vyvoleným národem“, ale že je předurčen k tomu, aby svou zhoubnou činností narušoval a brzdil růst a prosperitu nordických národů;

4. že Žid jako protiklad naší přirozenosti musí být vždy naším původním nepřítelem; že to byl on, kdo svými idejemi zničil životní řád nordických národů a navíc pomocí těchto idejí zasel mezi národy rozkol;

5. že ačkoli germánství dalo světu všechny své základní hodnoty, vždy podléhalo cizím idejím, především židovského původu.

Je zajímavé, že nordické národy se až donedávna infiltraci Židů nedokázaly účinně bránit.

Ke změně tohoto stavu došlo až v okamžiku, kdy Adolf Hitler poprvé v historii konfrontoval židovstvo s protichůdnou myšlenkou a organizací, která ji podporovala. Poprvé tak byla proti židovskému materialistickému světu postavena skutečně obstrukční zeď, za níž se mohl germánský svět přeskupit. S nacionálněsocialistickým světonázorem tedy začala nová éra.

Nesmiřitelný protiklad mezi nordickým člověkem a Židem lze ještě jednou stručně shrnout:

Žid ve svých představách stavěl proti komunitní etice (socialistický princip) nordického člověka ego (individualistický princip); krví zrozený idealismus - ničivý materialismus; nezištnost a věrnost následovníkům a poslušnost - sobectví a rozmařilost zhýralého života; hodnoty charakteru a duše - hodnota zlata; vůdcovský princip - masovost; germánská tvůrčí touha organizovat, vést a řídit - jeho touha po moci, jeho despotismus.

Čest a věrnost, nejvýznamnější ctnosti germánských národů, Židé neznají!

Ale jeho snaha o světovládu je nade vše. Jí podřizuje vše. Cílem jeho idejí bylo vždy učinit okolí bezmocným, vybičovat národy svými idejemi, poštvat je proti sobě a tak je zničit, aby pak mohl vládnout celému lidstvu.

Hlásal také rovnost lidstva, ale svou vlastní krev si úzkostlivě střežil.

Pomocí tohoto učení útočil na životní řád zejména nordických národů. A činil tak úspěšně až do éry Adolfa Hitlera!

Hellas a Řím byly nakonec zničeny materialismem - německý národ by byl rovněž zničen židovstvím a jeho idejemi, kdyby na poslední chvíli nepřišel Adolf Hitler. Ruský národ přijal židovský marxismus, a tak nakonec podlehl židovsko-asijskému světu. Francie podlehla židovskému materialismu. Nordicky determinovaný anglosaský svět má Žida a jeho jedovatý svět idejí hluboce zakořeněný ve svém národním těle a zdá se, že jde stejnou cestou materialistického rozkladu.

Je třeba si položit otázku, jak lze vysvětlit tento historický jev, že celý svět je opakovaně podřízen početně mnohem slabšímu Židovstvu. Důvody, které k tomu vedou, jsou ve stručnosti shrnuty takto:

Naši předkové přišli do styku s židovskými materialistickými idejemi již v rané fázi dobývání země. Po rozpadu Římské říše pronikl tento ideový svět do germánského centra. Spolu s ním se do země našich otců nastěhoval také Žid a usadil se mezi lidmi. (Migrace Židů je znázorněna na přiložené mapě.) V 9. a 10. století se již Židé mohli rozšířit po celém Německu. Najdeme je v Magdeburku, Merseburku, Regensburgu, Gnězdně a v Praze. Jejich centrem byla rabínská škola v Mohuči.

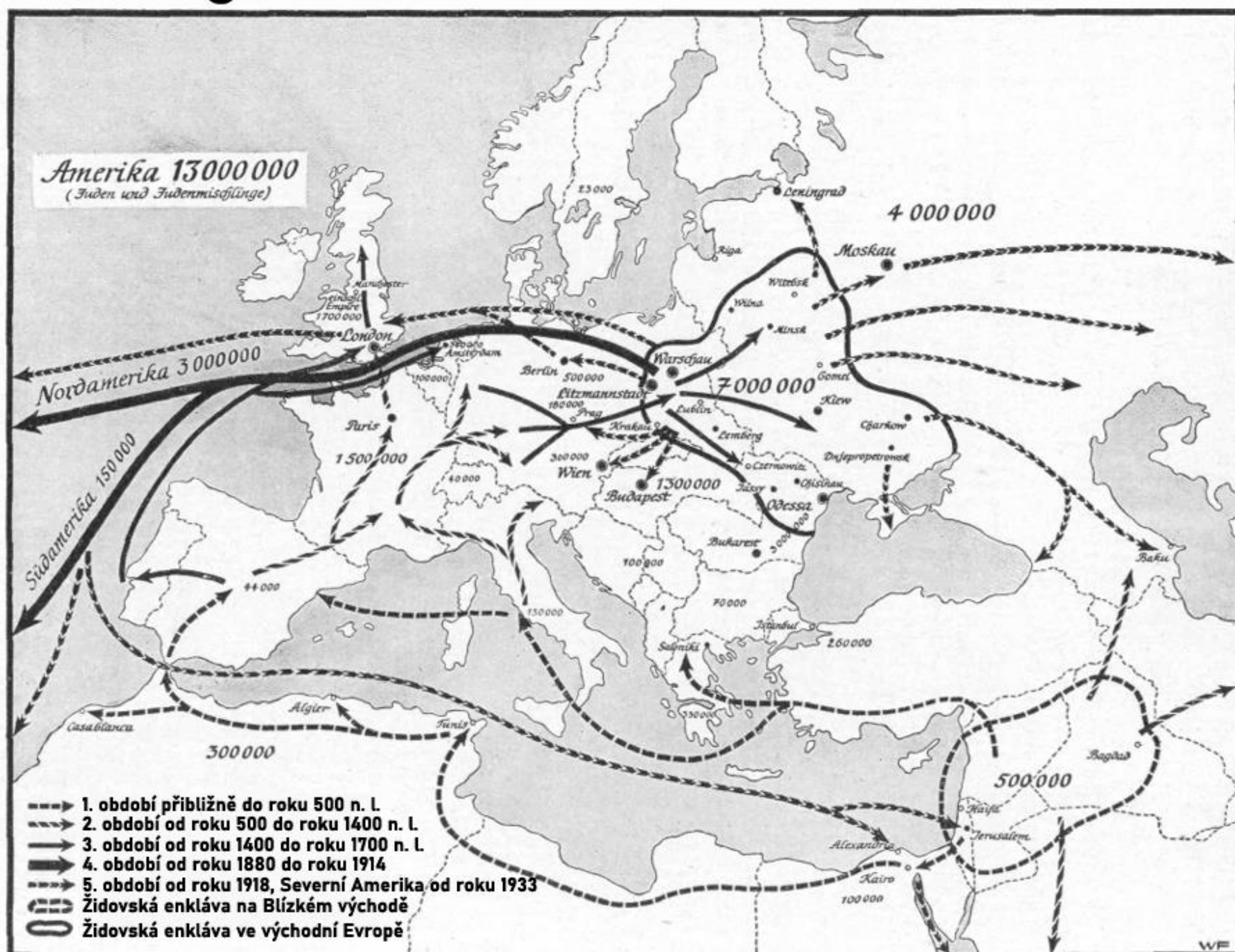
Je příliš málo známo, že Židé hráli významnou roli již v raném středověku, i když zpočátku pouze hospodářskou. Již v 11. století měli monopol na finance. Podle kanonického práva bylo půjčování peněz na úrok zakázáno. Zde Židé využili příležitosti stát se privilegovaným lichvářem. Židé se stali „služebníky

říše", které z nich udělalo císařství. Obvyklá úroková sazba neboli lichva činila 43%, ale byla několikanásobně zvýšena. V této funkci se těšili státní ochraně! Přestože byli občas znovu a znovu pronásledováni, udrželi se, zejména pod ochranou církve. Židovstvo a církev se navzájem předháněly v honbě za penězi.

Podstatné však je, že čistě ekonomické, materialistické myšlení se stále více přenášelo do lidí. Žid je zakladatelem kapitalistického hospodářského systému. Peníze, dříve prostředek směny, tedy prostředek k dosažení cíle, se staly cílem samy o sobě.

Ve středověku stále více převládala židovská podstata. Je třeba připomenout kabalistické spisy (tajné spisy židovského filozoficko-náboženského obsahu), které silně ovlivnily západní literaturu. Židovství hrálo významnou roli ve volnomyšlenkářských hnutích.

Migrace a rozšíření Židů ve světě

Postupně se celý západní svět nakazil Židy a duchovně se připravil věk liberalismu, který nakonec skončil marxismem.

Jsme si vědomi toho, že germánský životní řád ohrožovaly i další okolnosti vnitropolitické povahy (sobecké chování knížat, partikularismus a protilidová činnost politické římské církve). Nejnebezpečnější hrozbou pro existenci našeho národa však byla židovská ideologie materialismu a individualismu, přehnaná závislost na hmotných věcech a myšlení v pojmech ega bez vztahu k lidem.

Kromě toho si naši předkové ještě příliš málo uvědomovali svou politickou a ideologickou existenci, takže pro jejich způsob života neexistoval ideologický základ v podobě politického a ideologického souboru přesvědčení. V Židech však existoval protivník, který žil po tisíce let podle přísně prosazovaných, esejisticky definovaných rasových, politických a náboženských zákonů.

Důsledky těchto cizích idejí byly vždy a všude stejné: Lidé z materialistického a sobeckého myšlení upadli do netvořivého konzumního života. Vysoké hodnoty cti a věrnosti, plnění povinností vůči lidem, byly obětovány zlatu. Ideál služby pokrevnímu společenství jako smyslu existence byl nahrazen bezuzdnou honbou za materiálním uspokojením vlastního já.

Závislost na penězích a bohatství způsobila, že mnoho lidí vyměnilo tvrdou, přirozenou rolnickou existenci za pohodlný život založený na obchodních principech. Z hrdých zemědělců a válečníků se stali vykořenění obchodníci. Dalším důsledkem bylo obvykle omezení počtu dětí.

Jestliže byl nordický životní řád již takto vážně narušen, židovské učení o bezrasové existenci vedlo k osudovému ohrožení nordického života: opuštění vlastní dokonalé krve jejím smícháním s hanebnou cizí krví zahájilo věk rasového zneuctění.

Míšení ras muselo nutně vést ke znehodnocení charakteru a k nezadržitelnému úpadku vysokých nordických hodnot duše.

Tím se nordický národ vzdálil svému původně zdravému, na půdu vázanému a krví zdůrazňovanému životnímu řádu. To se rovnalo počátku úpadku národa.

Tak tomu bylo ve Spartě, v Athénách a také v Římě. Stejný proces probíhal po staletí i v našem germánském centru. Sňatkové zákony a populační politika na tom nemohly nic změnit, protože skutečnou příčinou byl vnitřní rozklad způsobený židovským materialismem.

Židovství nakonec vždy přivádělo národy k úpadku pomocí svých čistě materialistických idejí.

Lidé, kteří nedokážou ovládnout materialismus, v sobě skrývají zárodky smrti! My Němci jsme lék našli: Adolf Hitler nám ho dal spolu se světem germánského idealismu, kterému nás naučil nacionální socialismus. Je to svět tvrdosti vůči sobě samému, svět služby a boje za lid ve svobodě a cti a svět selsko-vojenské prostoty. Závěr, který musíme ze získaných poznatků vyvodit, je, že náš národ může navždy přežít jen tehdy, bude-li přísně dodržovat své pokrevně spřízněné životní zákony a v případě potřeby se prosadí těmi nejhrubšími prostředky v boji proti židovskému materialismu a individualismu.

V tomto boji se ocitáme v nesmiřitelném protikladu k okolnímu světu. Puritanismus, liberalismus i bolševismus jsou ve své základní struktuře židovské. Národy, které jsou těmito myšlenkami ovládány, musí být židovské ve svých cílech, tj. nenasytné ve své snaze po zlatě a moci, která musí nutně narůstat až k ovládnutí světa.

Zde začíná osudové poslání Vůdce s jeho německým národem. Židovský svět idejí se rozchází s čistým nacionálněsocialistickým světem s jeho doktrínou krví zdůrazněného, a tedy Bohem určeného životního řádu našeho národa. Tato válka musela přijít jako střet mezi nacionálním socialismem jako germánsko-německým idealistickým pojetím organizace života a židovským materialistickým duchem. Tato doba rozhodnutí se připravovala po staletí. Adolf Hitler je velkým mužem, který připravil svůj národ na celosvětovou misi.

Naši odpůrci, především světové židovstvo, vědí, co je v sázce. Svou vůli zničit německý národ již nijak neskrývají.

Co nám chtějí naši protivníci udělat?

Žid Kaufmann jako mluvčí Ameriky požaduje:

„Nakonec neexistuje jiné řešení než jedno: německý národ musí zemřít a navždy zmizet z této země.“

Brutální židovská vůle k vyhlazení je vyjádřena příkazem k vyhlazení německého národa. Několik článků z něj:

Článek 3: Německá armáda bude rozdělena do skupin, které budou soustředěny v přísně vymezených oblastech, a muži budou okamžitě sterilizováni.

Článek 4: Civilní obyvatelstvo - muži, ženy a děti - bude rozděleno do územních zón a sterilizováno.

Článek 6: Německo se rozdělí a jeho území se přidělí jiným státům.

Článek 8: Německé obyvatelstvo je nuceno naučit se jazyk státu, kterému je přiděleno.

Jeden z předních anglických deníků „News Chronicle" bezostyšně prohlašuje:

„Chci - upřímně řečeno! - vyhubit v Německu všechny živé bytosti, muže, ženy i děti, zvířata, ptáky i hmyz. Prakticky bych už nenechal vyrůst ani stéblo trávy. Německo by mělo být srovnáno se zemí, aby vypadalo hůř než Sahara!"

Anglický časopis „Picture Post" vyslovuje jednoznačný požadavek:

„Aby byl po válce skutečný mír, nesmí z Německa na mapě Evropy zůstat nic."

Již v roce 1936 řekl Churchill severoamerickému generálu Woodovi: *„Německo začíná být příliš silné, musí být zničeno."*

V noci z 8. na 9. prosince 1942 učinil Churchill v britském rozhlase následující prohlášení: *„V roce 1939 jsme vyhlásili Německu válku ne proto, že jsme byli napadeni, ale dobrovolně. Byli jsme jediní - kromě Francouzů - kdo vstoupil do války, aniž by byl napaden. Věděli jsme, že naše životní zájmy a zájmy nacistů nemohou existovat společně. Jeden z nás musí být zničen.“*

Churchill ve svém projevu 18. září 1943:

„Německo musí být poučeno krutou a strašlivou zkušeností, jak Anglie vede válku. Chceme být jejími učiteli, a to pomocí bomb a ohně.“

Bolševismus chce úplně vyhladit německý národ. Všichni vůdci mají být odstraněni (viz Katyň a Vinnycja!), rolníci a dělníci mají být deportováni na Sibiř jako pracovní otroci, Německo se má stát bolševickou kolonií.

— MAP SHOWING POSSIBLE DISSECTION OF GERMANY AND APPORTIONMENT OF ITS TERRITORY —

Theodore N. Kaufman

Mapa ukazující zničení Německa plánované světovou plutokracií a jeho rozdělení mezi ostatní státy!

ZA CO BOJUJEME

Proč je nacionálně socialistický světonázor vnitřním zákonem, který zavazuje důstojníka?

Protože to odpovídá německé povaze. Dává německému člověku a německému národu právo žít podle své přirozenosti a plnit tak úkol, který jim Stvořitel světa uložil. Proto bojujeme za nacionálněsocialistický světonázor.

Nejprve je třeba objasnit pojem světonázor. Stále znovu slyšíme: „Tato válka je světonázorová válka“, tj. boj na bojištích je pouze viditelným projevem boje mocných duchovních sil, které nazýváme ideologií. Světonázor je především, chápáno doslova, pohled na svět. V této definici však „pohled“ neznamená jen „vidění“, ale také vnitřní vidění, duchovní vidění, znamená to přemýšlení o smyslu a účelu života, o vnitřních zákonech, podle nichž se odehrává život jednotlivce a národa, znamená to rozpoznání podstatných duchovních a duševních sil, které působí formativně a hybně.

Vůdce:

„Samotné slovo „světonázor“ obsahuje slavnostní vyhlášení rozhodnutí založit veškeré jednání na určitém východisku, a tedy viditelné tendenci. Takový názor může být správný nebo nesprávný: je východiskem názoru na všechny jevy a procesy života, a tedy závazným a povinným zákonem pro každé jednání. Čím více se takový názor shoduje s přirozenými zákony organického života, tím užitečnější bude jeho vědomé uplatňování pro život národa.“ (Sjezd říšské strany 1933 v Norimberku)

Proto musí mezi vůdci národa - a to platí zejména pro důstojníka ve válce - panovat jednoznačnost a jednota a neodvolatelná vůle se za tuto jednoznačnost a jednotu postavit do poslední chvíle. Není v povaze světového názoru připustit kompromisy. Kdo chce dělat ústupky nebo je prostě příliš pohodlný na to, aby si vynutil konečnou jednoznačnost a vyvodil závěry nezbytné pro vlastní způsob života, musí v bitvě světových názorů prohrát. Pokud vedení národa v tomto ohledu selže, je s tímto národem konec. Zejména německý národ se svou přílišnou otevřeností vůči všemu cizímu pak riskuje, že nenajde cestu k sobě a podlehne cizímu našeptávání. Podřizovat se cizím zákonům však znamená stát se nesvobodným a nakonec vede k záhubě.

Jedině nacionálně socialistický světonázor nám zaručuje druhově správný život. Jedině on zaručuje svobodu a velikost našeho národa. Proto je zejména v dobách nejtěžších bojů vždy nutné uvědomit si nejdůležitější vlastnosti tohoto našeho světového názoru a čerpat z něj sílu pro další boj.

Jako nacionální socialisté věříme v božský světový řád jako ve smysluplný řád, do kterého musíme zapadnout a který je třeba udržovat bojem a tvorbou. Z této víry také vyplynulo to, co vnímáme jako charakteristický rys nordického člověka, který našel své vyjádření v představě Midgardu u germánských kmenů i v představě kosmu u Řeků.

Věříme, že rasy a národy jsou rovněž členy tohoto božského řádu stvoření a že v rámci tohoto řádu mají svůj specifický úkol. Čím jasněji je národ schopen rozpoznat svůj úkol, čím čistěji a

bohatěji rozvíjí své vrozené schopnosti, tím větší bude jeho příspěvek k zajištění smysluplného řádu celku.

Věříme, že člověk jako sebeuvědomělá duchovní bytost dostal od Stvořitele světa úkol vytvářet formy života a životní úkoly, tj. morálku, která je vyšší než pouhé uspokojování nejnižších životních potřeb.

Proto věříme v úkol povznesení člověka. Tomuto cíli nakonec slouží i náš boj - a ten musí být neúprosný vůči všemu, co tomuto úkolu stojí v cestě, neboť smysluplné splnění právě tohoto úkolu závisí na tom, zda si nejvyspělejší, nejtvořivější a nejschopnější rasa udrží rozhodující vliv na uspořádání života národů na zemi. Nezapomínejme, že ohrožení našeho národa a germánství vůbec je ohrožením původní vlasti rasy, která se dosud ukázala jako nejpovolanější: původní vlasti a dosud nejsilněji proudícího zdroje nordické rasy.

Víra v božský řád světa a povznesení člověka je výrazem našeho světového názoru, ale ještě ne tímto světovým názorem samotným. Naše víra je nejmocnější hnací silou všeho, co děláme. Ke skutečně jasnému světonázoru - a tím v konečném důsledku k posílení naší víry - však můžeme dospět pouze tehdy, pokud naše víra není v rozporu s našimi znalostmi a vědeckým přesvědčením. Jako Germáni musíme mít jistotu, že naše víra se ukáže jako životaschopná, když se ji pokusíme uvést do praxe, a že je v souladu s organickými zákony existence.

„Je-li svět Božím stvořením - a čí by byl jinak -, pak přírodní zákony, podle nichž se vesmír proměňuje a vyvíjí smrtí a zrozením, musí být zákony Božími. Pro nás lidi však mají v této

zákonitosti zvláštní platnost zákony, které utvářejí náš dědičný svět a naše životní prostředí. Proto je pro nás rasové poznání tím nejvyšším poznáním. Proto je vědecká, politická a ideologická kultivace přírodovědy a vědy o životě naší nejvyšší prioritou. Vše ostatní musí vycházet z tohoto základu. Jsou-li tedy pro nás život, rasa, práce, příroda, otčina vysokými a nejvyššími hodnotami, pak nikoliv ze svévole, ale proto, že přes to všechno vede cesta k Bohu, ke smyslu života, k řádu, morálce a věrnosti přiměřené životu.“ (Stengel - v. Rutkowski, Von Allmacht und Ordnung des Lebens.)

Vůdce nám přinesl uvědomění si biologických zákonů života, poznání hodnoty a významu krve.

Jeho učení říká:

1. že lidstvo se dělí na různé rasy;

2. že každý národ může žít pouze podle svých pokrevních zákonů;

3. že náš národ je pokrevní společenství s převážně nordickou krví;

4. že náš lid proto musí žít podle zákonů, které odpovídají nordické krvi;

5. že světové dějiny představují kromě boje o životní prostor také napětí rasově-duševních světových názorů.

Vůdce:

„Říkám to zde prorocky: tak jako poznání oběhu Země kolem Slunce vedlo k revolučnímu přetvoření obecného pohledu na svět, tak krevní a rasová doktrína nacionálně socialistického hnutí povede k revoluci poznání a tím i obrazu dějin lidské minulosti a budoucnosti.“ (V Říšském sněmu 30. ledna 1937)

V centru našeho světového názoru stojí idea krve či rasy. Podle ní je krev hybnou silou v životě jednotlivce i národa.

Promyslet tuto myšlenku až do konce znamená: dospět k úplné reorganizaci myšlení, ovšem pouze ve vztahu k myšlení posledních staletí, které těžce ohrozilo naši nordickou krev dogmatem o rovnosti všech křesťanských lidí a liberalistickou doktrínou o rovnosti všeho, co nese lidskou krev, a vykouzlilo rasový chaos. Ve skutečnosti tento způsob myšlení neznamená nic jiného než - vybaven poznatky moderní dědičnosti a rasové vědy - návrat k tomu, co naši germánští předkové považovali za samozřejmou jednotu víry, práva a životního řádu, dokud ještě utvářeli svůj život jako svobodní zemědělci ve vysoce šlechtěných rodinách, neovlivněných cizími myšlenkami.

Vycházejíce z této reorganizace myšlení jsme se také naučili přehodnocovat poučení a zkušenosti z dějin, snažili jsme se rozpoznat jednotu německé podstaty a smysluplný i nesmyslný vývoj ve všech epochách a z politických potřeb naší doby pak vyvodit závěry ve všech oblastech.

Z uznání a přesvědčení pak musí vzniknout hodnoty a činy, jimiž se světonázor stane pro okolní svět rozpoznatelným jako závazný vnitřní zákon. Každý světonázor je totiž charakterizován především tím, co v hierarchii hodnot zaujímá nejvyšší místo.

Na prvním místě je to zachování a podpora našeho národa a jeho národní identity. Tomuto úkolu jsou zasvěceny naše životy a boj.

Vůdce:

„Ale pro mě a pro všechny pravé nacionální socialisty existuje jen jedna doktrína: lid a otčina!“

Nacionální socialismus, založený na myšlence krve, vidí lid nejen jako společenství spjaté společným osudem, ale především jako společenství krve, které spojuje společná nordická krev. Lid je všeovládajícím faktorem, je východiskem všech činů, je konečným a nejvyšším hodnotovým měřítkem každého úspěchu. „Společné dobro má přednost před vlastním zájmem.“ Bez ohledu na to, jakou práci člověk vykonává, všechny jeho myšlenky a činy slouží lidu.

Ego musí ustoupit do pozadí ve prospěch společného dobra. Pouze výkonem a obětí pro nás, pro národní společenství spojené krví, lze zajistit existenci lidu, a tím i jednotlivce. „Jeden za všechny, všichni za jednoho.“

Vůdce:

„Nacionální socialismus nemá ani v jednotlivci, ani v lidstvu východisko svých úvah, svých prohlášení a usnesení. Vědomě staví lid do středu všech svých úvah.“

Nacionální socialismus je tedy lidový světonázor. Každý příslušník lidu, každá rodina a klan, každá veřejná instituce - strana, ozbrojené síly, stát, správa, hospodářství, umění a věda - musí sloužit prosperitě lidu a jeho věčnému boji. To je však dokonale možné jen tehdy, jestliže každý příslušník lidu dospěje tam, kde je schopen podle svých schopností a ochoty vykonat pro lid, pro národ nejvíce, tj. ve skutečném socialistickém národním zřízení s vysokou pracovní morálkou.

Toto spojení národní a socialistické myšlenky dalo straně její název a umožňuje hovořit o nacionálně socialistickém světonázoru.

Vůdce:

„Velké kulturní výdobytky lidstva byly ve všech dobách nejvyššími výdobytky společného života lidí, rasy; jsou tedy svým původem a svým obrazem výrazem společné duše a ideálů.“ (Reichsparteitag 1935)

Nacionální socialismus se tedy hlásí k idealistickému pohledu na život, který máme v krvi a který byl vždy vlastní našim germánským předkům. Přitom však překonával i individualistické, materialistické představy liberalismu a marxismu.

Se závazkem k myšlence společenství krve a vytvořením socialistického společenství se Němci stali národem.

Pokud však vnímáme jednotlivce jako sloužícího člena národního společenství, neznamená to, že je pohlcen masou. Skutečné národní společenství nemůže vyrůst z masy, ale pouze ze silných osobností. Zdravý les potřebuje silné stromy!

Nacionální socialismus proto silně zdůrazňuje hodnotu osobnosti, což však neznamená hodnotu jedince odtrženého od všech vazeb pro jeho vlastní potřebu, neboť ve skutečnosti nic takového neexistuje. Existuje pouze jako neduživý myšlenkový konstrukt a odporuje zákonům života, podle nichž se člověk rodí do přirozených uspořádání rodiny, rodu a národa.

Nacionální socialismus chce osobnost plně rozvinutou ve všech svých schopnostech a dispozicích, pokrevně uvědomělou, se silnou vůlí a pevným charakterem, připravenou k nejvyššímu výkonu pro lid. Prostředkem k vytvoření takového typu osobnosti je výchova v souladu s nacionálněsocialistickým světonázorem. Předpokladem je očista a vyšší rozvoj naší krve prostřednictvím výchovy.

Vůdce:

„Máme velký úkol stále více prohlubovat pravého ducha národního společenství a stále zřetelněji propracovávat hodnoty osobnosti.“

Práce si ceníme jako povinnosti, kterou máme vykonávat pro lid jako celek.

„Práce není jen prostředkem k vytváření materiálních hodnot, ale slouží také k zachování národního společenství a je zároveň nezbytným předpokladem rozvoje osobnosti. Každý jednotlivec musí v soutěži výkonů prokázat, k jakému místu v profesním nebo politickém životě je povolán.“

Vůdce:

„Pod Nacionálním socialismem nerozumím nic jiného než to, že nejvyšší schopnosti jsou na každém místě našeho života

výhradně a autoritativně využívány pro zachování společenství.“

„Tento výběr výkonů, který je výsledkem všeobecné soutěže, se zásadně liší od liberalistické volné hry sil, protože uznává individuální výkony jen potud, pokud současně slouží k posílení národního společenství.“

Vůdce:

„Na jedné straně je třeba dát volné hře sil co nejširší prostor, ale na druhé straně je třeba zdůraznit, že tato hra sil musí zůstat v rámci účelu společenství konkrétního národa, které nazýváme lid a národní společenství. Jen tak můžeme dosáhnout toho, čeho dosáhnout musíme, totiž nejvyššího zvýšení lidské výkonnosti, a tím i lidské produkce.“

Oceňujeme boj jako neodvolatelný zákon života, protože jen ve věčném boji, který je předpokladem veškerého výběru, rostou osobnosti a odolné národy. Pouze v boji se rodí velké věci.

Německý člověk utváří svůj život bojem! Boj provází celou jeho existenci: boj se sebou samým, boj s osudem, boj s nepřátelským prostředím. V houževnatém boji ovládá osud a bojuje za sebe a svůj národ, aby dosáhl svého vrozeného, a tedy Bohem daného způsobu života. Pro německého člověka je boj božským zákonem formování a výcviku k houževnatosti. Proto odmítá dříve vyučovanou zásadu pokorného podřízení se osudu.

Boj a houževnatost jsou jedním z hlavních prvků nacionálního socialismu, který je proto světonázorem silného, bojovného člověka. Nacionální socialismus vychází ze skutečného

bojovnictví. „Se svým bojovným základním rysem je to bojovný světonázor“. Obětavé nasazení vojáka je nejviditelnějším socialismem. Voják je prvním socialistou Říše. Právě voják, a zde opět důstojník, musí přijmout nacionální socialismus se zvláštní ochotou ve svém srdci.

Kvůli tomuto bojovnému postoji se nacionálnímu socialismu příčí rozmařilý životní styl. Je smrtelným nepřítelem sobectví a materialismu, které vedou k zhýralému životu. Vyžaduje jednoduchost, nenáročnost a přímočarost životního způsobu. Selská síla a autentičnost a vojenská tvrdost by měly naplňovat každého Němce bez ohledu na to, zda slouží svému lidu ve městě nebo na venkově, se zbraní nebo u pracovního stolu.

Vedle boje stojí hrdost: hrdost na cestu předků, hrdost na výkon, hrdost na vítězství po boji. Důstojník plní své povinnosti poslušně, ale jako hrdý a svobodný člověk. A takto také stojí před svým Bohem: vzpřímeně s prosbou o sílu a statečnost, aby mohl obstát se ctí.

V tomto postoji spočívají základy germánsko-německého mužství, které má důstojník reprezentovat nejviditelněji. Oprávněná hrdost, vznešené chování a aristokratické vystupování charakterizují jeho způsoby.

Jsme zavázáni ke cti a loajalitě, které jsou spolu neoddělitelně spjaty. Pojem cti je základem germánské existence. Život našich předků se točil kolem cti a slávy, svobody, odvahy a hrdosti. Jejich životy byly vždy čisté a skvělé, dokud měla čest přednost.

„Germánská Evropa obdařila svět nejsvětlejším ideálem lidskosti: učením o charakteru jako základu veškeré morálky, oslavou nejvyšších hodnot nordické bytosti, myšlenkou svobody svědomí a cti.“ (Alfred Rosenberg, „Mýtus 20. století“)

V posledních staletích bylo vysoké pojetí cti silně ovlivněno myšlenkami pokory a lidskosti.

Vůdce opět učinil ze cti východisko celého německého života.

Čest je vnitřní zákon, svědomí, které diktuje veškeré naše jednání a náš postoj k národnímu společenství. Nikdy se nevztahuje pouze k sobě samé, ale nachází svůj aktuální výklad ve vztahu sebe sama ke společenství. Germánsko-německé pojetí cti umožňuje, aby sobecké já ustoupilo do pozadí ve prospěch cti národa. Náš nacionálněsocialistický světonázor se svými zákony života a krve se opírá o čest. Socialistická idea dobrovolné služby pro lid a snaha o zachování čistoty a vyššího rozvoje naší krve se odvíjí od cti.

Čest důstojníka je ctí jeho národa a čest národa je ctí důstojníka.

Kdo však má čest v těle, nikdy neopustí svého druha, svůj národ, ba ani svého Vůdce. Věrnost tedy vzniká ze cti.

Mnoho věcí na této zemi lze odpustit, ale jednu věc nelze odpustit nikdy: nevěru. Věrnost, kterou jsme přísahali Vůdci, musí být pro nás stejně posvátná jako věrnost germánskému národu, jeho vědění a jeho povaze, jako věrnost naší krvi, našim předkům a potomkům, věrnost našemu rodu, věrnost našim kamarádům a věrnost neměnným zákonům mravnosti, čistoty a rytířství. Ušlechtilost německého člověka se projevuje ve vysokém pojetí cti a věrnosti.

Vyznáváme poslušnost, která bezpodmínečně vychází z nejvyšší dobrovolnosti, ze služby našemu světonázoru, který je připraven přinést jakoukoli oběť.

Svoboda stojí a padá se ctí. Germánskou svobodu nelze zaměňovat s liberalistickým pojetím svobody, které se zvrhává v sobeckou rozmařilost. Je to vnitřní svoboda; svoboda svědomí, svoboda duše, svoboda plného rozvoje osobnosti ve prospěch společenství.

„Říkáme si, že jsme svobodní, když se dokážeme řídit příkazy své vlastní přirozenosti, kterou jsme si nevytvořili, ale zdědili jsme ji po jiných, konkrétně po rodičích. Lid se tedy cítí svobodný, když může utvářet své politické prostředí, svou kulturu a svou zbožnost v souladu se svou rasovou přirozeností a s plným využitím svých zděděných sil a schopností. Čím větší je tedy touha národa po svobodě, tím více musí potvrzovat uznání svých dědičných vazeb, neboť jen tehdy, když bude pozorně naslouchat svým zděděným podnětům a řídit se jimi, nebude se sklánět před cizími etnickými a rasovými vlivy, ale pouze před hlasem své krve, svého rozumu a svých citů.“ (Stengel - v. Rutkowski: Von Allmacht und Ordnung des Lebens)

Teuton následuje svého vůdce z vlastní vůle, vždy nesen vůlí chránit čest a svobodu svého pokrevního společenství, svého národa. Dokázat bojovat za svobodu svého národa a položit za ni život je jeho nejvyšší ctí. „Lepší být mrtvý než otrok!“ Vztah mezi Vůdcem a následovníky, germánská věrnost a poslušnost vyrůstá z boje za čest a svobodu národa. Svobodní jsou jen ti,

kdo bojují za svůj národ z ušlechtilosti své duše ve věrné oddanosti zvolenému Vůdci.

Jen ve svobodném národě je on sám svobodný a šťastný. A takto je třeba chápat i službu německého muže ve zbrani. Nemá nic společného s odložením civilních práv, je to dobrovolná služba pro čest a svobodu národa. Tato svoboda vůle je velkou tvůrčí silou nordické duše, která má formativní vliv jak na jednotlivce, tak na národ. Nordický princip vůdcovství a následování je zakořeněn v této ušlechtilosti ducha.

„Čest a svoboda hnaly jedince při hledání nezávislosti do dáli, do zemí, kde byl prostor pro pány; a stejný pud je přiměl bojovat do posledního muže na svých statcích a hradech.“ (Alfred Rosenberg, „Mýtus 20. století“)

Věrnost, čest a poslušnost společně určují vztah vůdcovství a oddanosti, který je tak charakteristický pro germánský národ, jenž byl vždy zvláštním trnem v oku cizím silám, které se snažily získat vliv na našem území, ale který, když se dokázal čistě rozvinout, vždy umožnil našemu lidu dosáhnout největších úspěchů.

Základem nerozlučného společenství vůdce a následovníků je společný ideál, společný boj, stejná víra ve velkou myšlenku a její sílu: jednotný pohled na svět, stejná víra v lid a jeho poslání.

Společný cíl a víra vedou ke kumulaci nejsilnějších vůdčích sil, které nutí následovníky jednat v loajální solidaritě s vůdcem.

Vůdce je někdo, kdo dokáže lidi formovat a vychovávat, kdo je naplňuje silou víry ve své duši a svým příkladem je inspiruje k největším činům. Vůdce, a to platí především pro důstojníka, k

sobě musí svým příkladem, silou své osobnosti a vírou ve Vůdce a lid a v sílu světonázoru připoutat své následovníky, přivést je k dobrovolné podřízenosti, přimět je k odpovědné účasti na utváření vyššího cíle a inspirovat je ke konečnému odhodlání.

Vůle vůdce se musí stát vírou následovníků. Tato víra vede k nejvyššímu rozvoji duchovních sil vůdce i člověka.

Germánsko-německé vedení je založeno na principu odpovědnosti, která závisí na charakteru, síle vůle a schopnostech.

Vůdce: *„Kdo chce být vůdcem, nese také nejvyšší a nejtěžší odpovědnost s nejvyšší, neomezenou autoritou.“*

Na základě koncepce hodnoty osobnosti a úspěchu požaduje nacionální socialismus uplatňování principu vůdce a následovníka v celém německém životě.

Vůdce:

„Nejlepší státní ústava a forma vlády je ta, která s nejpřirozenější jistotou přivádí nejlepší mozky národního společenství k vedoucímu postavení a vůdčímu vlivu.“ („Mein Kampf“)

Vůdcovský princip je nejjasnějším vyjádřením vojenské stránky nacionálního socialismu. Vůdce je nejvyšším příkladem germánského vůdcovství.

Z uvědomění si vysokých duchovních hodnot národa a z víry v poslání své a svého národa vyvinul Vůdce sílu, aby z vnitřně rozervaného, ideologicky rozděleného národa vytvořil

prostřednictvím nacionálního socialismu velkou jednotu, mocné následování, Jeho příklad, jeho činy a nacionálněsocialistický světonázor umožnily Vůdci a německému národu stát se nerozlučnou jednotkou.

Vůdcův příklad umožnil, aby se každý německý důstojník stal oddaným nacionálním socialistou, odložil své vlastní já a stal se nejlepším služebníkem lidu a Říše.

Nacionální socialismus se neobrací k intelektu, k rozumu, jak se domnívají liberalismus a marxismus, ale apeluje na hodnoty duše a charakteru. Probouzí základní, nordické síly krve, které dřímají v každém Němci, ale které se dosud nemohly plně rozvinout vlivem ideologických sil, jež jsou jejich přirozenosti cizí. Jakmile se podaří potlačit nejnebezpečnější ideové proudy, může se pravý germánsko-německý charakter opět stát hybnou a nosnou silou německého národa.

Přesvědčivá a strhující osobnost Vůdce jako tvůrce této mocné ideje nacionálního socialismu dokázala probudit všechny tyto síly a přenést je na celý německý národ v jedinečné národní revoluci, která zahrnovala vše, co mělo germánsko-německou krev. Tímto způsobem byly zažehnuty duševní síly a energie, které německému národu umožnily dosáhnout nejvyšších úspěchů z hlediska hrdinského pohledu na život.

Po tisíciletých bojích německý národ znovu našel sám sebe. Začali si uvědomovat zákonitost svého života. Germánství, ideový svět velkého krále, tedy nacionální socialismus představuje vývojovou linii. S nacionálněsocialistickou revolucí nachází boj německého lidu s cizím světem idejí své historické naplnění.

Sledujeme-li naše dějiny až do nejstarších germánských pravěkých dob, můžeme rozpoznat následující projevy germánsko-germánského člověka:

1. jeho vzpřímená, hrdá a krví uvědomělá povaha, ušlechtilost jeho povahy a jeho bojovný duch, který nachází svůj výraz ve vojenské houževnatosti a odhodlanosti a v odvaze v boji, ve vysokém pojetí cti a svobody, věrnosti a poslušnosti a ve vůdcovství.

2. Jeho vysoký smysl pro společenství (rodina, klan, lid) a ochota přinést pro tato pokrevní společenství jakoukoli oběť, jeho idealismus,

3. jeho ryzí, silná, prostá a neokázalá selská povaha, jeho náklonnost k půdě, jeho láska k zemi.

4. jeho velká vůle obětovat svou duši a tvořit, díky níž se stal zakladatelem kultur a států Západu, a tím od starověku až do současnosti organizujícím a určujícím činitelem soužití národů.

5. Jeho hluboká religiozita.

Na tom je založen nacionální socialismus. Vyznává vysoké hodnoty germánského lidstva, přičemž je třeba výslovně zdůraznit, že idealismus našeho názoru nemá nic společného s nadšením a fantazií. Nacionální socialismus je učení o pokrevně spjatém národním společenství a službě lidu jako nejvyšším

morálním zákonu pro každého Němce. Je to učení krve a cti. Hlavní součástí nacionálněsocialistické doktríny je požadavek výkonu pro národní společenství a námahy vůči sobě samému.

S tímto idealistickým základním pojetím stojí nacionální socialismus v nesmiřitelné opozici vůči světovému názoru materialismu (jehož nositeli jsou Židé a jejich vazalské národy).

Tato válka představuje neúprosnou konfrontaci těchto dvou ideových světů.

„Nacionální socialismus realizuje v politické realitě to, co vidíme věřícím srdcem a co odvážně uznáváme za nutné a správné. Je to doktrína osudu našeho národa. Je to ovládnutí dědičného světa a životního prostředí. Vkládá do svých výrazů mýty krve a cti. Znovu upírá naše zraky na podstatné události krve a půdy. Znovu směřuje naše myšlenky, víru a činy na věčný řád přirozena v nás a světa kolem nás. Dává nám důvěru a možnost s úctou rozpoznat a proniknout do zákonitosti všemohoucnosti a sladit řád, který je námi lidmi nastaven a utvářen podle jejích zákonů, aby se stal přirozeným zákonem a pravdivým životem. Neboť jen tak bude budoucnost našeho lidu bezpečná, jasná a jistá.“ (Stengel - v. Rutkowski: Von Allmacht und Ordnung des Lebens)

„Má vůle, která musí být naším vyznáním - je vaše víra! Moje víra je pro mě stejně jako pro vás - všechno na tomto světě! Ale to nejvyšší, co mi Bůh na tomto světě dal, je můj lid! V nich spočívá má víra, jim sloužím svou vůlí a jim věnuji svůj život.“

Adolf Hitler 1. května 1935 v Berlíně

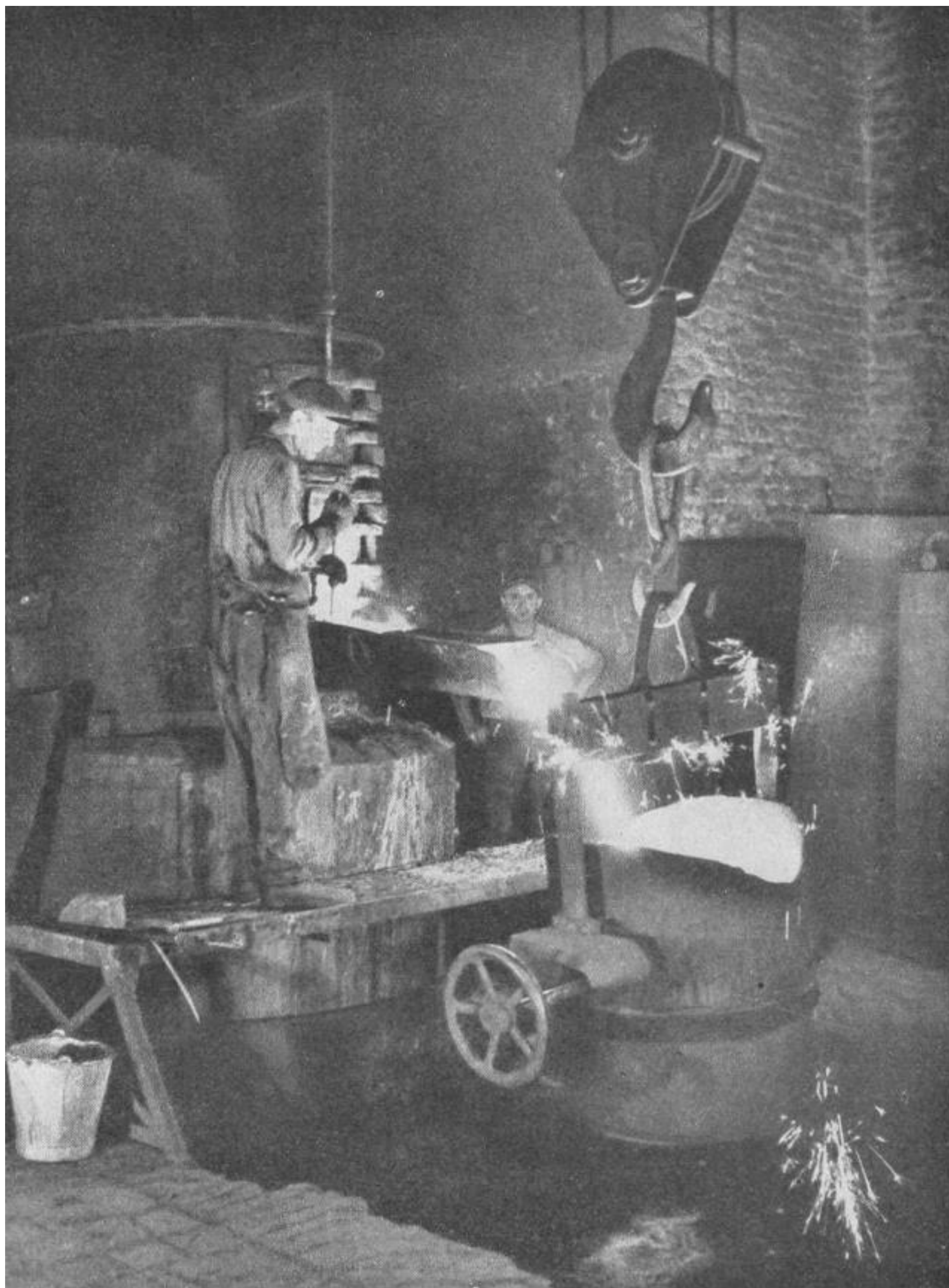

„Chceš-li žít, bojuj, a pokud nechceš bojovat v tomto světě věčného boje, nejsi hoden života.“ (Adolf Hitler)

Německý voják bojuje za čest a svobodu svého národa.

„Pravý socialismus je doktrína nejtvrdšího plnění povinností.“
(Adolf Hitler)

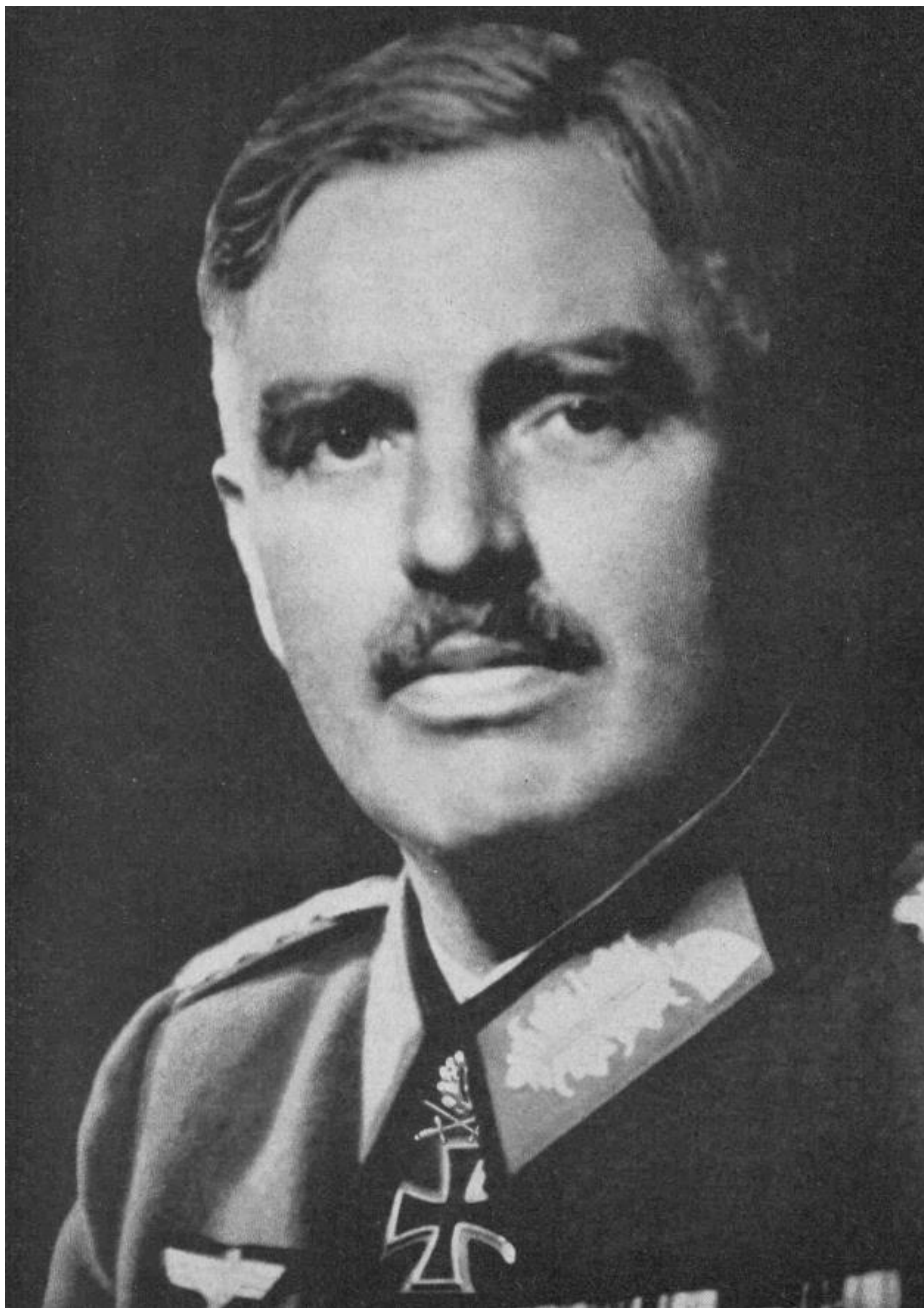
Voják je prvním socialistou říše!

Voják je prvním socialistou říše!

„Velikost národů byla vždy výsledkem celkové hodnoty jejich velkých mužů.“ (Adolf Hitler)

O místě v národě rozhoduje charakter a výkonnost.

Proč nás nacionálně socialistický světonázor zavazuje ke krvi a půdě?

Bojujeme za naše ženy a děti, a tím i za věčný život našeho lidu, a to nejen v současném velkém boji, ale vždy a všude. Proto musíme bojovat za takový životní řád našeho lidu, který mu zajistí věčný život i zevnitř. Může to však být jen řád, který zachovává a podporuje dobrou a hodnotnou krev, ale potlačuje a odstraňuje krev nevhodnou a podřadnou, řád, který umožňuje, aby na půdě vlasti vyrůstaly rody lidu.

Největším bohatstvím a nejcennějším pokladem, který náš národ má, je jeho zásoba schopných rodů, to znamená rodů, které si zachovaly čistou krev a z povinnosti vůči svým předkům nám opakovaně dávají děti a vnuky v dostatečném počtu, aby pokračovali v tom, co předkové začali. V našich továrnách můžeme vyrábět nekonečné množství strojů, děl, tanků, ponorek a letadel, ale lidé, kteří jsou schopni tato děla a tanky správně obsluhovat a rozumně používat, mohou pocházet pouze z rodů dobré krve. Stejně tak naše intelektuální a kulturní výdobytky, ba i morálka, která charakterizuje náš národ obecně, mohou být udržovány pouze stejnými silami, které byly dříve nositeli jejich vzniku.

Co jsme tedy udělali pro zachování tohoto nejcennějšího pokladu, dobré krve našeho lidu? Před „reorganizací našeho myšlení“ nacionálněsocialistickým světovým názorem jsme s ní - stejně jako většina ostatních evropských národů - nakládali tak nedbale, že se nad těmi, kdo měli přehled, již vznášel přízrak smrti národa. A jeden velký pesimista již prorokoval „pád Západu“ jako údajně nutný průběh stále se opakujícího

dějinného zákona. My však věříme ve věčnost našeho národa, neboť ze zákonů života a z dějin víme, že národy nevymírají, ale „rodí se“. Velké a významné civilizované národy zanikly. Konečná příčina tohoto zániku spočívala v zanedbání pokrevních otázek. Především se vždy jednalo o tři nebezpečí, která nebyla jako taková dostatečně rozpoznána a potírána: pokles porodnosti, protiselekce a míšení. Jejich společný účinek musel nutně vést ke zkáze.

Z těchto zkušeností jsme se poučili. Nacionálněsocialistický světonázor nás proto zavazuje k životnímu řádu, který tato nebezpečí zvládá:

1. Německo se musí znovu stát zemí dětí. Po vítězství zbraní musí následovat především vítězství dětí. Vůle mít děti musí být znovu podpořena, zejména v rodinách dobré krve, neboť to byly často ony, kdo zahájil záměrné omezování počtu dětí. Musíme si znovu zvyknout na to, že počet čtyř, šesti a více dětí je v rodinách vládnoucí třídy samozřejmostí, zvláště poté, co bylo tolik našich nejlepších pokrevních linií v této válce hrdinskou smrtí posledního žijícího potomka navždy přerušeno. Schopné lidi s vůdčím talentem, kteří se z těchto rodů již nemohou narodit, musí našemu lidu dát ti druzí.

Dva miliony mrtvých ve světové válce byly pro německý národ hořkou obětí. Větší však byla ztráta krve, k níž došlo v letech 1919 až 1933 v důsledku materialistického přístupu, který vedl ke svévolnému omezování porodnosti:

V roce 1905 se v Německu narodilo 2010600 dětí z 58,6 milionu obyvatel. V roce 1932 se z 64,9 milionu obyvatel narodilo pouze 978 160 dětí! To znamená úbytek přibližně 12

milionů lidí! Každý Němec ví, co pro dnešní německý národ znamená úbytek 12 milionů lidí. Přes velké úspěchy naší dosavadní populační politiky (například v letech 1934 až 1940 se ve staré Říši narodilo o 2,7 milionu dětí více, než by se podle podmínek z let 1932/33 očekávalo) máme povinnost zintenzivnit všechna opatření, která jsou vhodná pro zvýšení vůle mít děti. Koneckonců budoucnost našeho národa není v žádném případě biologicky zajištěna. Statistiky nám o tom poskytují důkaz. Ale všechna tato opatření - od sňatkové půjčky přes vyrovnání rodinných břemen až po udělení Čestného kříže pro německou matku - jsou jen ukazatele, které může vztyčit stát; my se musíme vydat po cestách sami a z vlastní vůle. Otázka vztahu k dětem je především otázkou postoje a postoj lze ovlivnit pouze výchovou. Stojíme tedy před jedním z našich nejdůležitějších výchovných úkolů a nechceme zapomínat, že každý výchovný úkol, který má změnit vnitřní postoj celého národa, lze vyřešit jen tehdy, když vedoucí vrstva národa půjde nejlepším příkladem a projeví požadovaný postoj.

2. Vedle opatření, která zajišťují život našich lidí z hlediska počtu, musí existovat i taková, která udržují a případně zlepšují jeho kvalitu. Musí zajistit, aby biologické procesy v našem národním těle vedly k selekci a upevňování dobré krve, a nikoli k protiselekci. Zákony, jako je zákon o prevenci dědičných chorob nebo zákon o zdraví při uzavírání manželství, však v tomto ohledu zabraňují jen těm nejhorším škodám. Rozhodující faktor zde opět spočívá v přístupu samotných lidí, zejména v jejich pocitu odpovědnosti při výběru partnera. Správný výběr partnera je jedinou cestou, jak zabránit poklesu hodnoty vysoce šlechtěného rodu. *„Ano, chtěl jsem, aby se země otřásala v*

křečích, když se páří svatý s husou.“ říká Nietzsche ve svém „Zarathustrovi“. A prostý sedlák říká svému synovi: „Chlapče, otevři oči, sňatek není koupě koně!“. Dobrá krev musí znovu a znovu nacházet dobrou krev a nejen udržovat, ale i zvyšovat její množství prostřednictvím hojnosti dětí. Asociální rozšířená rodina není rodina s mající hojnost dětí; pokud se nezastaví bezuzdné rozmnožování méněcenné krve a pokud se naopak všichni dědičně zdraví lidé, zejména z nejproduktivnějších rodů, nezavážou k hodnotám rodiny a hojnosti dětí, pak se nebezpečí úpadku našeho národa nepodaří odvrátit.

3. Musíme zachovat rasovou čistotu našeho národa, tj. musíme zabránit tomu, aby se cizí rasy mísily s naší dobrou krví, nebo dokonce aby v našem národě působily cizí prvky. *„Čemu nepatříš, tomu se musíš vyhýbat, co narušuje tvé nitro, to nesmíš trpět.“* (Goethe)

Národ není charakterizován pouze příslušností k druhu, který tvoří jeho celek, neboť jeho konkrétní tvář je dána také společnou historií, nebezpečími, která společně překonával, společným jazykem, povahou prostředí atd., ale rozhodující je rasový základ. Především je důležité jasně rozpoznat, která rasa rozhodujícím způsobem formovala celou morálku národa.

Z dějin germánského dobývání země a pozdějších populačních dějin Německa víme, že ve všech německých kmenech je přítomna jedna krevní složka, která tak spojuje všechny ostatní, jež rovněž patří k dokonalému projevu německé povahy, v jedno krevní společenství. Je to nordická krev. Ve všech německých okresech, ba v každém jednotlivém Němci je přítomen více či méně vysoký podíl tohoto nordického

pokrevního dědictví, ne vždy rozpoznatelný podle vnějších rasových znaků, ale rozpoznatelný podle povahového postoje a vystupování pro německý národ. Tento podíl nordické krve, a tedy podíl duše ve všech německých okresech a u všech Němců je takříkajíc vysílacím pásmem, které můžeme všichni zapnout na svých vysílačích a přijímačích a s jehož pomocí můžeme všichni komunikovat, zejména o tom, co vnímáme jako typicky německé. Neboť morálka německého národa - jak nás jasně učí dějiny - je charakterizována postojem našich germánských předků, tedy rasovou duší převážně nordického národa. Proto je v zájmu zachování germánsko-německé národnosti, nikoliv z nějaké „rasové mánie“, nýbrž z důvodu, aby se výše zmíněné vlnové rozpětí nezmenšilo natolik, že by již nebyla možná životní jednota, a tím i přímočarý, druhu odpovídající vývoj naší národnosti.

Vůdce: „Všechny historicky zjistitelné světové názory jsou pochopitelné pouze v souvislosti s životními cíli a životní orientací určitých ras. Nacionální socialismus ví, že normální rozsah našich schopností je podmíněn vnitřním rasovým rozdělením našeho národa. Přeje si však, aby politické a kulturní vedení našeho národa dostalo tvář a výraz té rasy, která svým hrdinstvím vytvořila německý národ z koncentrace různých složek především díky svým dispozicím ... Vycházeje z poznání, že v dlouhodobé perspektivě může být vše, co bylo vytvořeno, zachováno pouze stejnými silami, které byly dříve původci vzniku, přivede nacionální socialismus k dominantnímu působení a k nejviditelnějšímu účinku v německém národě na podstatu těch složek, které v průběhu

mnoha staletí podněcovaly a uskutečňovaly formování našeho německého národního tělesa.“ (Sjezd říšské strany 1933)

Abychom zajistili věčný život našeho národa, musíme proto požadovat: více dětí, ale pouze takových, které můžeme ospravedlnit našim předkům. Ve městě i na venkově musí znovu vyrůst tvrdé, silné a ušlechtilé generace. Zde je třeba říci něco o koncepci šlechtění, která je někdy zesměšňována a jindy kritizována. Myšlenka šlechtění byla pro naše předky něčím samozřejmým! Podle tehdejších zvyklostí si hlavy rodiny či rodu vybíraly pro manželství od počátku ty nejlepší a nejkrásnější z obou pohlaví. Dnes už tento zvyk není běžný. Je tedy povinností důstojníka řídit se při výběru partnera myšlenkou na vyšší šlechtění krve a povinností hlavy rodiny tam, kde jsou přítomni, úzkostlivě dbát na čistotu krve. Nacionální socialismus usiluje o vyšší rozvoj národa. Je to otázka krve! V této souvislosti je třeba těm, kdo pochybují o možnosti výchovy, říci, že nic není nemožné, kde je vůle, a že pesimisté světem nikdy nepohnuli! Ale nejdůležitější základní zákon pro uspořádání života našeho národa zní: Morální je to, co přispívá k zachování druhu německého národa. Nemorální je to, co je v rozporu se zachováním druhu německého národa.

Vůdce:

„Snad poprvé za celou dobu existence lidských dějin směřuje v této zemi poznání, že ze všech darů, které nám byly dány, je pro člověka nejvznešenější, a proto nejposvátnější zachování pokrevního druhu, který nám dal Bůh. Poprvé v tomto království je možné, aby člověk zaměřil dar znalosti a pochopení, jímž ho obdařil Všemohoucí, na ty otázky, které mají

pro zachování jeho existence větší význam než všechny vítězné války nebo úspěšné hospodářské bitvy! Největší revolucí nacionálního socialismu je to, že rozrazil dveře poznání, že všechny omyly a chyby člověka jsou dočasné, a tedy schopné nápravy, s výjimkou jediné: chyby o významu zachování jeho krve, jeho druhu, a tedy jeho Bohem dané podoby a jeho Bohem dané přirozenosti.“ (Adolf Hitler)

4. Německá říše musí být rolnickou říší, jinak zanikne. Tento požadavek nemá nic společného s jednostrannou třídní politikou, ale je opět jen nutným závěrem vyplývajícím ze studia zákonitostí života a dějin. Životaschopnost germánských národů je zajištěna pouze tehdy, pokud zůstanou pevně zakořeněny v půdě, která tvoří jejich životní prostředí - jako les ve svých stromech - dostatečně velkým počtem čilých zemědělských rodů. Všichni jsme potomky germánských rolníků, kteří obdělávali naši národní půdu v době dobytí země a z jejichž duševního postoje nakonec vznikla morálka německého národa. Z této germánské rolnické mentality vzešel skutečně druh zachovávající způsob života, který se v našem národě vytvořil a který pro nás musí být i dnes závazným zákonem, byť modifikovaným podle potřeb doby. To neznamená, že bychom se měli všichni znovu stát sedláky, ale znamená to, že bychom měli zastavit bezuzdnou urbanizaci, která vždy vede k odvrácení se od zákonů života, a vhodnými zákonnými opatřeními udržet při životě rolnictvo jako zdroj výživy, krve a kultury našeho národa. Dokud má náš lid takové rolnictvo - i to nás učí dějiny - překonává i ty největší krvavé ztráty ve válkách, které byl nucen vést v poměrně krátké době.

Proto Říše bojuje o prostor, který potřebujeme, abychom se vedle průmyslového úsilí mohli opět stát silným zemědělským národem.

Vůdce:

„Dbejte na to, aby síla našeho národa nedostala své základy v koloniích, ale v půdě vlasti v Evropě! Nikdy nepovažujte Říši za bezpečnou, pokud nebude schopna dát každému z potomků našeho národa jeho vlastní kousek půdy na další staletí! Nikdy nezapomínejte, že nejsvatějším právem na tomto světě je právo na půdu, kterou si člověk chce vybudovat, a nejsvatější obětí je krev, kterou člověk za tuto půdu prolije!“ (Mein Kampf)

Tento zvyk se vztahoval na syny našich předků:

První se ujal hospodářství, druhý se ujal hrází, třetí obdělával novou půdu.

A totéž bude muset jednou platit i pro město: První si vezme dědictví, druhý obranu, třetí půdu. Tímto způsobem budou moci všechny rody opět zapustit kořeny ve své rodné půdě.

„Skutečná tvůrčí myšlenka svobody může v národě plně rozkvést jen tehdy, má-li vzduch k dýchání a půdu k obdělávání. Účinná vitální čest se tedy projeví pouze v národě, který má k dispozici dostatek životního prostoru. Tam, kde je myšlenka národní cti povznesena, bude požadavek na prostor hlubší. Z tohoto důvodu neuznává myšlenku cti ani Židovstvo, cizí půdě, ani Řím, stejně cizí půdě. Přesněji řečeno, neuznávají tuto ideu, protože v nich není aktivní touha po zemědělské půdě. po níž silné a šťastné pokolení rozptýlí své plodné sémě, jež přinese plody. S mečem a pluhem za čest a svobodu je nutně bojový

pokřik nové generace, která chce budovat novou říši a hledá měřítka, podle nichž by mohla plodně posuzovat své činy a snahy. Toto volání je nacionalistické. A socialistické!“ (Alfred Rosenberg, Mýtus 20. století.)

„Jeden požaduje... Obětavost a odvahu, statečnost, věrnost, víru a hrdinství a přihlásí se ta část lidí, která tyto ctnosti nazývá svými. To však byl vždy faktor, který utvářel dějiny.“

(Adolf Hitler)

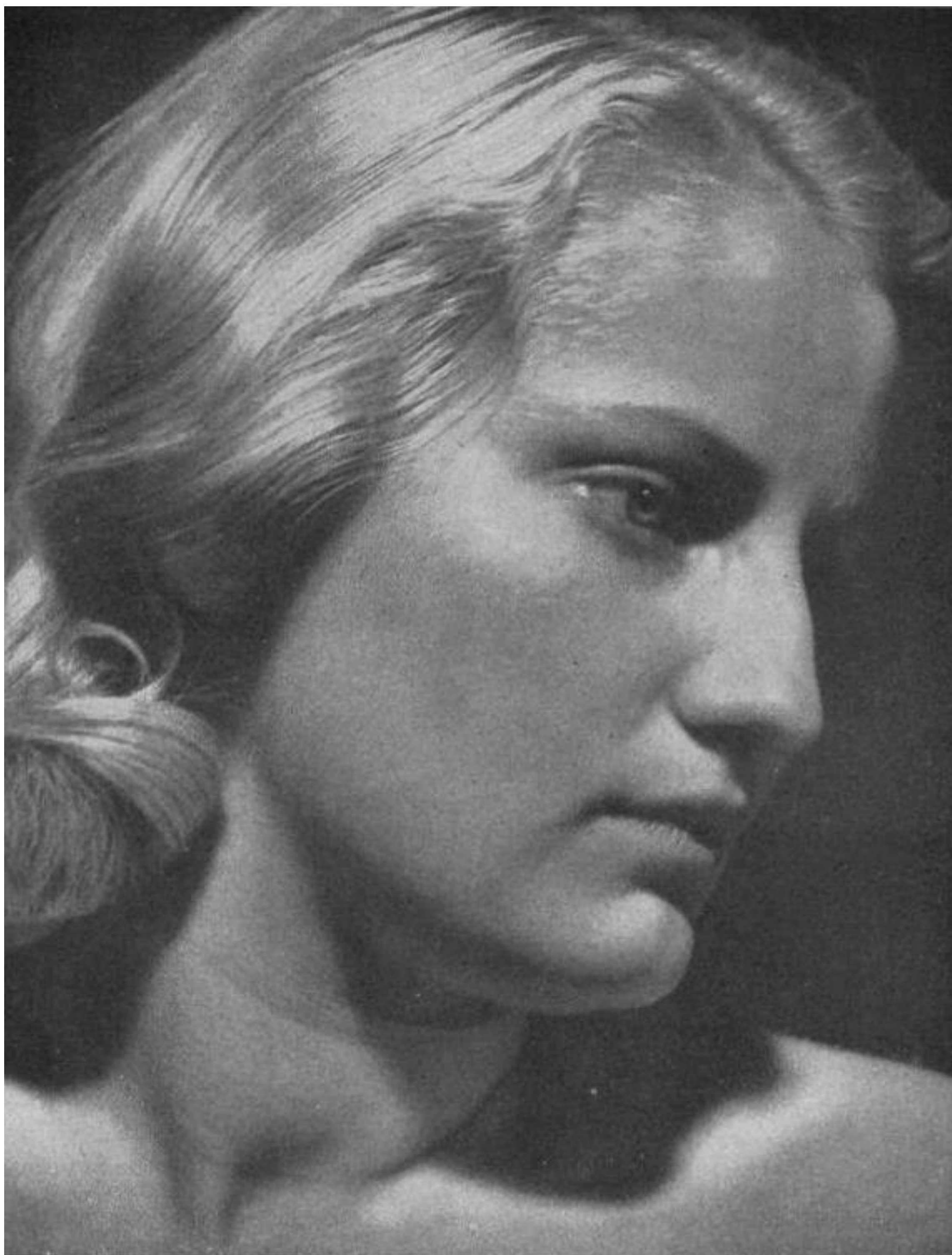
„Germánská krev na této zemi postupně vyprchává, pokud se nespojíme a neosvobodíme.“ (Adolf Hitler)

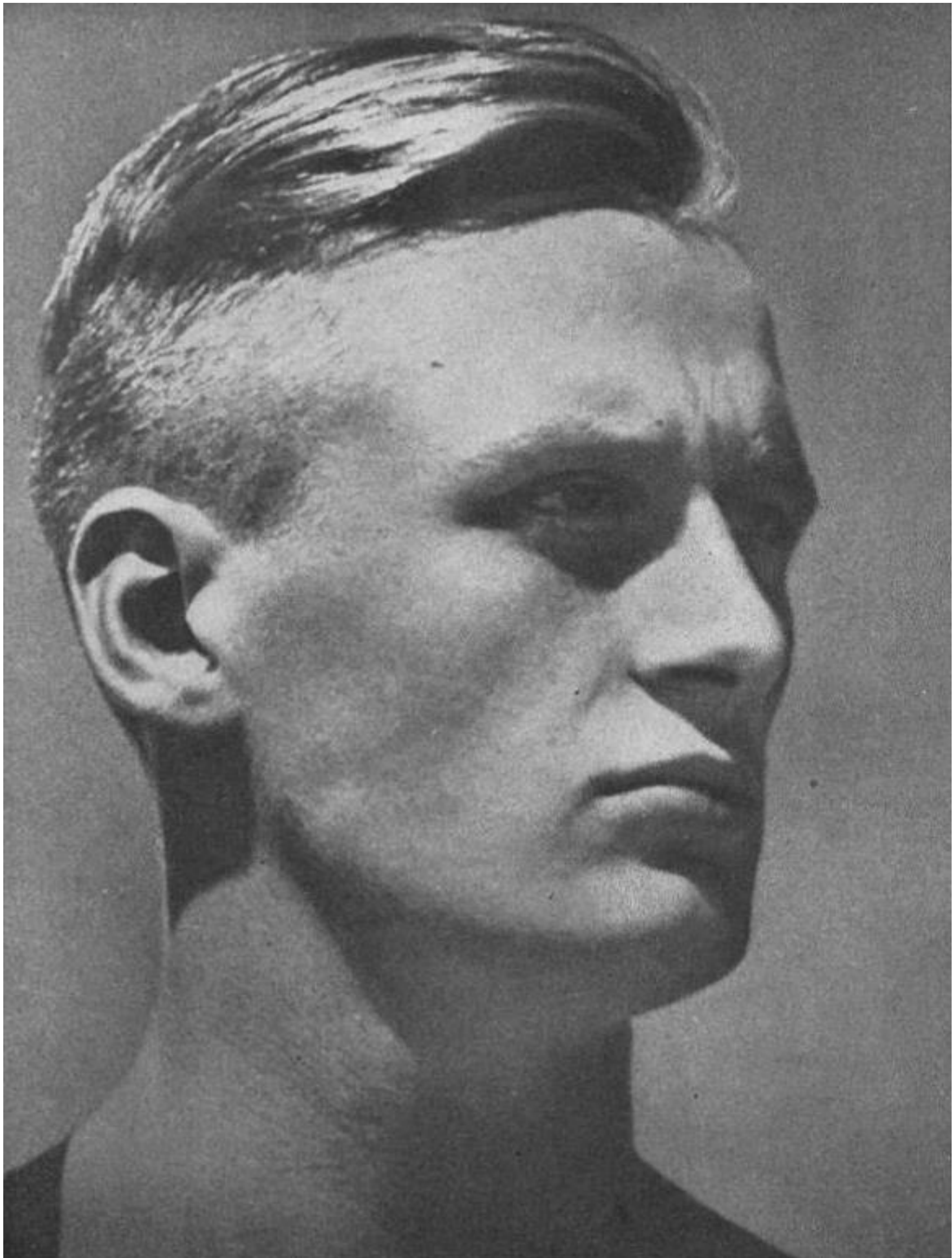
„Manželství také nemůže být samoúčelné, ale musí sloužit jedinému vyššímu cíli, rozmnožení a zachování druhu a rasy; jen to je jeho účelem a úkolem.“ (Adolf Hitler)

„Každý národ se stane nejlepším a nejušlechtilejším a bude schopen zplodit nejlepší a nejušlechtilejší pouze tehdy, když si ze svého pokolení vybere vždy ty nejsilnější a nejkrásnější a nechá je společně plodit.“ (Ernst Moritz Arndt)

„Chci tvé vítězství a tvou svobodu toužit po dítěti. Svému vítězství a osvobození postavíte živé pomníky. Budete stavět něco, co přesahuje vás samotné.“ (Nietzsche)

„Nejdříve však musíš být pro mě stvořen, správně postaven tělem i duší. Musíš nejen tančit dál, ale i nahoru. Kéž ti k tomu pomůže zahrada manželství.“ (Nietzsche)

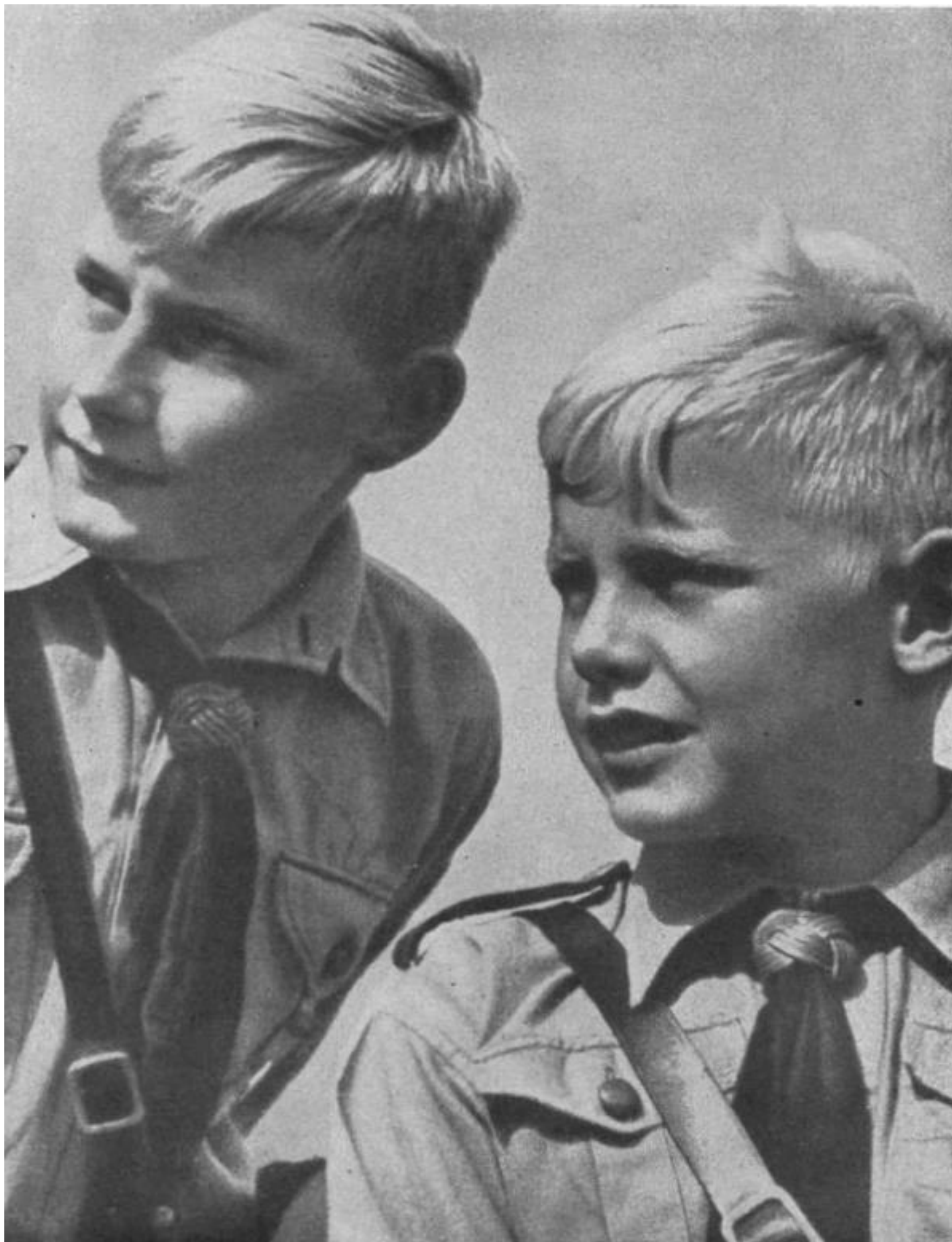
„Nezdědili jsme žádnou vinu a žádný hřích není náš; jako dědictví neseme krev našich předků, sluncem ozářené léno Boží.“ (Tons Vormann)

„Není jiný způsob, jak vidět Boha, než ho hledat ve svých dětech.“ (Lagarde)

„Úspěšnost naší práce neměřím růstem silnic. Neměřím ho podle našich nových továren, neměřím ho podle nových mostů, které stavíme, ani podle divizí, které vycvičíme, ale v čele hodnocení úspěchu této práce stojí německé dítě, stojí německá mládež. Pokud poroste, pak vím, že můj národ nezahyne a že naše práce nebude marná.“ (Adolf Hitler)

Naše mládež bude veselá a houževnatá, bude se utužovat v námaze od útlého věku, bude utvářet to, za co bojujeme.

„Dokud se národ může opřít o silné rolnictvo, bude z něj stále znovu čerpat novou sílu.“ (Adolf Hitler)

I městský člověk, chce-li zůstat nositelem lidu a kultury, se musí naučit být rolníkem: opravdovým, silným, přirozeným, prostým a tvrdým.

„Pouze dostatečně velký prostor na této zemi zajišťuje lidem svobodu existence.“ (Adolf Hitler)

Ve skutečném socialismu spolu fronta a domácí fronta zápolí v posvátném boji o věčnou existenci našeho národa a říše.

Co máme na mysli pod pojmem socialismus?

Slovo socialismus je odvozeno od socius = soudruh, společník. Socialismus by tedy byla představa, kterou má člověk o uspořádání soužití lidí, kteří se „socializovali“, tj. spojili se do společnosti nebo společenství. V závislosti na tom, které společenství člověk uznává jako nejvyšší hodnotu, může být pojem „socialismus“ spojen s velmi odlišnými představami. Protože pro nás Němce je nejvyšší hodnotou lid, a nikoli - jako pro marxisty - „internacionální třída proletariátu“, je pro nás socialismus určitou formou „národního“ řádu, který bychom snad nejlépe přeložili jako družstvo lidu; řád, v němž právní postavení jednotlivce ve skutečně rozhodujících otázkách nezávisí na tom, zda je zemědělcem nebo dělníkem, úředníkem nebo zaměstnancem, řemeslníkem nebo vědcem, ale především na tom, zda je příslušníkem lidu, či nikoli.

Každé pořadí však předpokládá standard hodnocení, podle něhož se určují různé měřítka v rámci pořadí. V německém sociálním státě může být tímto měřítkem pouze výkon jednotlivce pro svůj národ.

Vůdce:

„Máme na mysli stát, v němž má být v budoucnu každé místo obsazeno nejschopnějším synem našeho národa bez ohledu na to, odkud pochází; stát, v němž narození neznamená nic a úspěch a schopnosti jsou vším.“

Socialismus tedy nemá nic společného s tupým rovnostářstvím. Tato forma národního uspořádání, jejíž úplný rozvoj přerušila až válka, která nám byla vnucena, také obnovila čest

německého dělníka a německého zemědělce a učinila z něj plnohodnotného člena německého národního společenství. V německém sociálním státě je každý pracující, ať už pracuje myslí nebo rukou, stejně respektován. Buržoazně-kapitalistický svět při řešení tohoto úkolu selhal. Domníval se, že si vystačí s tzv. sociální reformou, která se v podstatě snažila léčit nejhorší excesy kapitalistického hospodářského řádu rozdáváním almužen. Ani učení o soucitu a milosrdenství nedokázalo napravit sociální škody způsobené židovským materialistickým pohledem na život a ekonomiku. Proti myšlenkám lásky k bližnímu a milosrdenství postavil nacionální socialismus myšlenku, která se měla postavit na obranu společenství s každou obětí.

Skutečné řešení bylo možné pouze prostřednictvím skutečné revoluční reorganizace samotného národního řádu. Dělník totiž nepotřebuje soucit, ale právo a spravedlnost. Obojí našel v nacionálně socialistickém státě. A tento obrovský úspěch přiměl zejména plutokratické země, aby se posadily a zpozorněly natolik, že se musely obávat zhroucení svých organizací pro vykořisťování světa, pokud by se tento příklad stal precedentem v jejich vlastních zemích. Odtud pramení jejich nenávist k nacionálně socialistickému Německu, což je jen další důkaz toho, jak moc jsme na správné cestě. Právě tato nenávist, podněcovaná zejména židovstvím, vedla k rozpoutání současné války. Proto se tato válka týká německého socialismu a svobody utvářet vlastní národní řád v souladu s naší přirozeností.

Zde je však třeba zdůraznit: Pro nás socialismus neznamená jen řešení dělnické otázky, ale také sjednocení všeho německého

národa do skutečného společenství, zachování a další rozvoj národa na základě jeho vlastních zákonů rozvoje.

Co přinesl nacionální socialismus německému národu?

Nacionální socialismus přinesl Německu po jeho úpadku v roce 1918 znovuzrození. Reorganizoval německý život podle naší krve. Adolf Hitler vyvedl Německo z potupy Versailles a vytvořil „Říši“. V ní sjednotil všechny kmeny německé krve.

Vzniklo německé národní společenství. Hlavní zásada zní: „Společné dobro má přednost před vlastním zájmem.“ Vnější předpoklad národního společenství vzniká rozpuštěním všech zájmových skupin, zákazem a sebezrušením stran a politických organizací a uvedením spolků do vzájemného souladu.

Vůdce:

„Plnění povinností: to znamená nebýt soběstačný, ale sloužit široké veřejnosti. Základní postoj, z něhož takové jednání vyplývá, nazýváme - na rozdíl od egoismu, vlastního zájmu - idealismem. Tím rozumíme pouze schopnost jednotlivce obětovat se pro celek, pro své bližní.“ (Mein Kampf)

Rasová věda se stává základem pro budování národa a státu z poznání, že všechny hodnoty a všechny kulturní a historické výdobytky jsou spojeny s rasovými předpoklady, s dědičným materiálem. Proti nauce o rovnosti všech lidí byla postavena nauka o rase.

Rasová otázka se stala pro německý národ otázkou života. Proto hlavním požadavkem nacionálního socialismu není pouze zachovat rasové dědictví německého národa, ale valorizovat ho.

Probuzené rasové vědomí se musí stát rasovou hrdostí!

Opatření přijatá nacionálněsocialistickým vedením: zákon na ochranu dědičného zdraví německého národa, zákon na prevenci dědičných chorob, zákon na zachování čisté krve, zákon na ochranu německé krve a německé cti, probuzení vůle k rodině a dítěti, boj proti poklesu porodnosti (sňatkové půjčky, vyrovnání rodinného zatížení), organizace pomoci matkám a dětem, osidlovací činnost, domovský úřad, podpora veřejného zdraví prostřednictvím opatření v oblasti zdravotnictví.

Vůdce: *„Náš nacionálně socialistický program nahrazuje liberalistické pojetí jedince a marxistické pojetí lidstva lidmi spjatými s krví a půdou. Velmi jednoduchá a stručná věta, ale s obrovskými implikacemi. Snad poprvé v dějinách lidstva si tato země uvědomila, že ze všech úkolů, které nám byly svěřeny, je pro člověka nejčestnějším, a tudíž nejposvátnějším zachovat pokrevně spjatý druh, který nám byl dán Bohem.“*

Rolnictvo je obzvláště vyzdvihováno jako zdroj života německého národa. Říšské dědické právo váže sedláka zpět k jeho půdě. Vazba krve a půdy zajišťuje život německého lidu. Zajištění výnosů z půdy prostřednictvím regulace trhu a cen. Zajištění zásobování lidu potravinami.

Vůdce:

„Třetí říše bude rolnickou říší, nebo zanikne jako říše Štaufů a Hohenzollernů.“

Pracující: Liberálně-marxistický koncept prokletí práce se stává německou „pracovní etikou“, ušlechtilostí práce. Čest pracujícího je obnovena. Manuální dělník se těší stejné prestiži jako pracující hlavou. První květen je vyhlášen za státní svátek jako „Národní svátek práce“.

Práci a chléb dostává 6,5 milionu dělníků.

Vůdce: *„Nebudu mít ve svém životě větší hrdost, než když budu moci na konci svých dnů říci, že jsem bojoval za dělníka pro Německou říši.“*

„Takto vzniká morální nárok každého příslušníka národa na „právo na práci“. Vedle realizace práva na práci přijala sociální politika nacionálně socialistického státu opatření, která jsou vhodná k zajištění co nejplnějšího rozvoje osobnosti.“

Úspěchy a charakter umožňují každému Němci stoupat v kariérním žebříčku. Za tímto účelem byla vytvořena možnost připravit každému Němci cestu k vzestupu podle schopností, výkonu a charakteru: každý se může stát důstojníkem bez ohledu na své školní vzdělání, každý schopný chlapec dnes dostává zdarma středoškolské vzdělání (národní politická vzdělávací centra, školy Adolfa Hitlera, střední moderní školy), totéž platí pro vysokoškolské studium a kariéru politických vůdců (Langemarck-Studium, Ordensburgen).

Zákon o organizaci národní práce nahrazuje protiklad mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem společenstvím vůdců a následovníků.

Německá pracovní fronta zahrnuje všechny pracující: Dělníci a podnikatelé, zaměstnanci a živnostníci, přibližně 18 milionů dělníků.

Další sociální opatření, jako je územní plánování, bydlení, bezpečnost a ochrana zdraví při práci, sociální pojištění, sociální péče, krása práce, úprava mimopracovního času a dovolené, KdF přispívají k rozjasnění a zkrášlení života pracujících a ke zvýšení počtu pracovních sil.

Hospodářství je reorganizováno podle nacionálně socialistického vzoru. Je osvobozeno od liberalisticko-kapitalistického myšlení a postaveno do služeb lidu. Během pěti let vzrostl národní důchod ze 45,2 miliardy na 68 miliard, příjmy z daní z 6,6 RM v roce 1932 na 14 RM v roce 1937 na jednoho obyvatele.

Zásobování potravinami je zajištěno. Kontrola výroby a spotřeby ze strany státu.

Čtyřletý plán do značné míry osvobodil Německo od dovozu surovin ze zahraničí. Národní hospodářství se stává nezávislým na světové ekonomice. Organizace vnitřního trhu vede ke svobodě zahraničního obchodu.

Idea autority, princip vedení a následování určují německý život.

Nová konstrukce státu: vůdcovský stát. Osobní odpovědnost ve všech funkcích. Čest, věrnost, charakter, výkon a poslušnost byly opět povýšeny na základní kameny německého života.

Vůdce: *„Nikdy nezapomeňme, že souhrn všech ctností a všech sil se může stát účinným pouze tehdy, když bude podřízen jedné vůli a jednomu velení.“*

„Disciplinované vedení: ... Krotí divokou vůli jednotlivce, aby dosáhlo nespoutané vůle všech.“ (Říšský sjezd strany 1935)

Jednota strany a státu. NSDAP se stává nositelem německé státní ideje (Zákon na ochranu strany a státu). Strana je jádrem nacionálněsocialistického světového názoru a shromaždištěm vůdců strany a státu.

Vytvoření jednotného státu. Svrchovaná práva spolkových zemí přecházejí na Říši. Říšské občanství nahrazuje dosavadní státní příslušnost.

Pilířem Říše není jen jeden stát, *„ale jedinými pilíři jsou německý národ a nacionálně socialistické hnutí“*. (Vůdce, proklamace při zahájení stranického sjezdu v roce 1933)

Kultura se opět stává germánsko-německou. Z kulturního života je odstraněno vše, co je cizí jeho podstatě, a je vytvořen základ pro vysokou úroveň kulturního rozvoje. Všichni umělci jsou sdruženi v Říšské kulturní komoře.

Vůdce:

„Nemůžeme si představit obrodu německého národa, pokud se neobnoví také německá kultura a především německé umění.“ (16. října 1933 v Mnichově)

Vůdce obnovuje svobodu v zahraniční politice vystoupením ze Společnosti národů a čest německého národa.

Dne 14. října 1933 vystoupil Adolf Hitler ze Společnosti národů tváří v tvář hrozbě ze zahraničí! Jen málo jeho spoluobčanů si uvědomovalo, jak nebezpečná situace nastala. Vůdcova odvaha a odhodlání mu zajistily vítězství v těžké hodině.

V březnu 1935 získal německý národ zpět svou vojenskou suverenitu zavedením všeobecné branné povinnosti.

O osudu Sárska se rozhodlo v lednu 1935.

V březnu 1936 došlo k obsazení Porýní tváří v tvář vroucí nenávisti. Ke čtvrtému výročí převzetí moci je odvolán podpis pod versailleskými dluhovými doložkami.

Všichni si vzpomínají na blížící se vývoj ve Španělsku. Vůdce zasahuje a zachraňuje Německo a Evropu před nebezpečnou hrozbou židomarxistického bolševismu. V listopadu 1936 Německo uznává španělskou národní vládu.

Odpoledne 12. března 1938 vstupuje Vůdce do své domoviny.

Dne 13. března 1938 je vyhlášen zákon o anexi: „Rakousko je zemí Německé říše“. Vůdcova velikost a jeho věrnost rodné zemi přivádí miliony Němců domů.

V říjnu 1938 může být sudetoněmecké území po odstranění nebezpečného zahraničněpolitického napětí obsazeno německými vojsky.

Sudety se vracejí domů. Dne 14. března 1939 vyhlašuje Slovensko nezávislost a vkládá svůj osud do rukou Vůdce.

Dne 16. března jsou Čechy a Morava obsazeny německými vojsky a s rozpadem Československa je odstraněno jedno z největších nebezpečí pro Německo.

Dne 21. března 1939 vrací Litva Německu Memelland.

Za šest let houževnaté, cílevědomé a odhodlané práce Vůdce vytvořil Velké Německo! Vůdcova nehynoucí zásluha! Versailleský systém se zhroutil na celé čáře.

Jen díky jedinečnému státnickému talentu Adolfa Hitlera, jeho železné vůli a cílevědomému odhodlání se podařilo v nepochopitelně krátké době vytvořit „Říši“ tváří v tvář nepřátelům, aniž by bylo nutné pozvednout meč, a získat sílu, kterou potřebovala, aby mohla čelit všem nadcházejícím konfliktům se zbytkem světa. Mýtická touha německého národa po Říši se tak stala skutečností.

Odpovídá často se vyskytující tvrzení o bezbožnosti nacionálních socialistů skutečnosti?

Tvrzení o bezbožnosti může pocházet pouze z kruhů, které nepronikly do hlubokého poznání nacionálního socialismu.

Těm, kteří se v úzkoprsé zbožnosti ovládané výhradně dogmaty obávají, že bychom mohli prohrát válku, protože jsme údajně bezbožní, si dovolím říci: nacionální socialismus je zakořeněn v uctivém poznání Boha.

Podívejme se na Vůdce:

Vůdce ve svých činech vždy věděl, že je zajedno s vůlí Všemohoucího, což se znovu a znovu projevuje v jeho velkých projevech.

My, germánsko-němečtí lidé, jsme hluboce věřící a pokrevně zbožní. Věříme v Boha jako stvořitelskou sílu kolem nás i v nás.

Tato víra určuje veškeré naše politické a duchovní jednání, naše morální chování vůbec.

Nacionální socialismus uznává božský původ a smysl života. Jeho světonázor usiluje o úplné překonání materialismu v německém národě a o obnovu, která vede k návratu k věčnému v člověku a k božským silám, jak se projevují v hodnotách rasy a národa.

Manželství, rodina a rod nejsou pro nacionálního socialistu pouze společenským účelem. Představují pro něj božské poslání k zachování a posílení života.

Proto nacionální socialismus spatřuje smrtelné nebezpečí v bezduchém a bezbožném bolševismu, v technické standardizaci všech hodnot prostřednictvím amerikanismu, kterou mohou překonat pouze síly víry německé duše. Závazek vůči vlastní krvi, vůči našim předkům a vnukům, vůči celému národu pro nás znamená poslušnost božským zákonům, které nikdo nesmí beztrestně přestoupit.

Naše víra ve vítězství dobra ve světě (ve smyslu ušlechtilého a silného) předpokládá víru v Boha a konečnou odpovědnost před božskými zákony.

Božský impuls vidíme v ideálu, který Vůdce popisuje jako nejsilnější světovou moc. Naše idea rasy je pouze „výrazem světového názoru“, který uznává božské přikázání ve vyšším vývoji člověka. Také náš socialismus je jen důsledkem naší bojovné důvěry v božský světový řád.

Lidé jsou pro nás součástí božského řádu stvoření. Jednotlivec mezi lidmi proto podléhá Božímu zákonu. Tento zákon ho

zavazuje k povinnosti užívat svůj život ve smyslu druhu osobitého řádu života. Pro nás nacionální socialisty je proto porušení zájmů našeho lidu a království, cti, věrnosti a poslušnosti nejviditelnějším znakem zapomnění na Boha. Kdo chce sloužit Bohu, musí začít u otčiny.

Das ist Die Gewalt Gottes,
die über Die Menschen kommt,
Daß sie aus ihnen felbft heraus
und über sich selbst emporgehoben werden
und dann nicht mehr fühlen, wer sie gewesen sind,
ja kaum fühlen,
wer sie find,
wenn das Höchste sie beherrscht.
Ihr tapferen und frommen Kämpfer,
wie oft habt ihr ausrufen müssen:
„Gott gab uns die Kraft!
Gott wollte, wir haben wollen müssen!”

Walter Fler

Jak udržet nacionálně socialistický světonázor při životě a jako závazný koncept pro další generace?

Vytvořením vládnoucí třídy s úzkými vazbami na lid, jejíž příslušníci se vědomě považují za nositele této ideje a jsou připraveni ji za všech okolností realizovat ve svém osobním životě a zasazovat se o ni jako „političtí vojáci“.

Aby dodal své existenci trvalost, vytváří si každý vůdcovský stát politicky podpůrnou vrstvu, „vůdcovskou vrstvu“, která je spolunositelem politické organizace pod Vůdcem a je mu k dispozici jako naprosto spolehlivý prostředek vedení. Musí tedy mít schopnost a neodvolatelnou vůli vědomě se cítit nositelem světonázoru, který má být závazným vnitřním zákonem pro vůdce i následovníky. Neboť *„každý světonázor je jen tak silný, jak silná je vůle jeho nositelů jej hájit.“* (Rosenberg)

Tato vůle je tím silnější, čím více světonázor odpovídá přirozeným dispozicím lidí, které zahrnuje, a čím dokonaleji jsou tyto dispozice rozvíjeny prostřednictvím výchovy a seberozvoje.

Oba předpoklady vyžadují výběr toho nejlepšího.

Ti nejlepší z naší krve, ti, kteří nejčistěji ztělesňují charakteristické rysy svého národa, musí být vybráni a podrobeni přísné výchově a vedení, aby se v nich dřímající talenty mohly skutečně naplno rozvinout. Čím spolehlivěji bude výběr fungovat, tím snadněji tato výchova dosáhne svého cíle. Protože nacionálněsocialistický světonázor uznává lid jako nejvyšší hodnotu, může být základní substancí pro výběr pouze celý lid, a protože jen ten odpovídá německé povaze, jsou jím

ti nejlepší z německého národa přitahováni a formováni do určitého typu.

Nacionálněsocialistický světonázor již prokázal svou typoformující sílu. Formoval „politického vojáka“ jako typ vůdce. Politika pro nás znamená službu lidu. Politický voják je proto člověk, který se cítí být této službě lidu obzvláště oddán a vyjadřuje to svým postojem, osobním životním stylem a stálým nasazením. Ten, kdo tento typ ztělesňuje nejčistěji, bude s největší pravděpodobností uznán za příslušníka vládnoucí třídy. Jeho příkladem ožije nacionálněsocialistický světonázor jako závazný vnitřní zákon také v srdcích mladé generace a přenese se tak do budoucnosti.

V tom spočívá velká odpovědnost všech vůdců, a proto je třeba tento jasný základní postoj vyžadovat od každého jednotlivého člena vládnoucí třídy, ať už je stranickým vůdcem, důstojníkem, úředníkem, pedagogem, umělcem, vědcem, technikem, zemědělcem nebo podnikatelem.

A zde je na prvním místě důstojník! Nejen proto, že vzorně vede své mužstvo v boji a s nasazením života přináší nejvyšší socialistickou oběť, ale také proto, že je vychovatelem německého člověka! Rukama důstojníka procházejí po léta stovky, ba tisíce nejcennějších Němců.

Výchova započatá v rodině a pokračující ve škole a ve stranických organizacích nachází prostřednictvím důstojníka své vyvrcholení v armádě. Prostředkem veškeré výchovy však může být vždy jen ideologie vlastní svému druhu, tj. nacionální socialismus.

Nacionální socialismus je největší výchovnou silou všech německých dějinných epoch, protože pojímá celého člověka ve všech jeho schopnostech a hodnotách a uvádí ho do správného vztahu k jeho národu.

Právě v této ideologické výchově spočívá velký úkol důstojníka - plnění bojových úkolů. Má svatou povinnost podílet se na formování nového typu člověka, o nějž usiluje nacionální socialismus. Musí být tím, kdo hluboko v srdcích svých vojáků zakotví poznání podstaty našeho národa a jeho životních zákonů, tj. náš světonázor. Nejlepší podmínky pro tuto výchovu najde zejména důstojník. Je tomu tak proto, že otázky o problémech života jsou pro vojáky obzvláště palčivé, zejména pod vlivem bojových zkušeností a válečných událostí. Kromě toho je zde silná potřeba náklonnosti ke svému veliteli, důstojníkovi.

Ze společné etiky našeho světového názoru, ze socialistické myšlenky povinnosti, služby a nezištné oběti pro pokrevně spjaté národní společenství a z našeho poznání krve vychází výchova k vojenské kázni, dobrovolné poslušnosti, mužnosti, odvaze a statečnosti, síle vůle a odhodlání, ochotě k obětem, smyslu pro odpovědnost, kamarádskému duchu, rozvážnosti a rasové hrdosti, cti a věrnosti, charakterovým hodnotám, které patří ke germánsko-německé povaze.

Je samozřejmé, že ideologická orientace vojáka musí být doplněna správným pohledem a výkladem historie. Národ, který nezná své dějiny, upadá do bezvýznamnosti!

Proto musí být německý důstojník nejlepším znalcem a vykladačem našich dějin a jejich nosných a hybných sil.

Výsledkem tohoto vzdělání musí být fanatický nacionálněsocialistický voják, obdařený ze znalostí a přesvědčení posvátnou vírou v sílu našeho světonázoru, který stojí za vůlí našeho Vůdce Adolfa Hitlera s loajalitou a bezpodmínečným odhodláním bez ohledu na to, jakým směrem se události ubírají.

Teprve z této hluboké víry vyplývá konečný a nejvyšší růst výkonu pro lid a otčinu! Důstojník proto musí vychovávat nejaktivnějšího světonázoru věrného bojovníka, a proto musí být nejprve sám vzdělán. V uznání tohoto sebevzdělávacího úkolu důstojnického sboru a v jeho postoji, jako výsledku tohoto sebevzdělávání, se musí projevit jeho vzájemná čest a loajalita. Duch sboru ve smyslu našeho současného chápání povahy vůdcovského společenství se projevuje ve společném cíli, který se projevuje v nasazení a výkonu pro lid a stálé loajalitě vůči Vůdci; v bezpodmínečné podřízenosti vůli Vůdce; v jednotné světonázorové orientaci; v dodržování přísných zákonů života na germánsko-německém principu; v hlubokém uvědomění si historie, v zapojení rodiny do tohoto vnímání života a vedení. Tedy v dalším vývoji myšlenky tohoto řádu od mužských sdružení k organizaci rodů. Základní zákony, základní ctnosti a nejvyšší hodnoty musí být stejné v celé vůdčí třídě; jen tak je zaručeno, že stejné účinky budou vyzařovat z každého stranického vůdce, důstojníka, úředníka, pedagoga, umělce atd. na celý lid.

Neboť jednotná světonázorová orientace celého národa, která je předpokladem jeho přežití v boji o život, se může stát skutečností pouze tehdy, pokud celé vedení náleží svým

základním postojem ke stejnému typu. Tento postoj je určen nejvyššími hodnotami nacionálněsocialistického světového názoru. Zde musí jít německý důstojník příkladem.

Důstojník se musí s vášnivým srdcem postavit za Vůdcův svět. Německý důstojnický sbor se musí stát nejsilnějším ideovým pilířem našeho národa!

Vůdce: *„Osud národů může zvrátit jen bouře vášně. Ale vášeň může vzbudit jen ten, kdo ji v sobě nosí!“* (Mein Kampf)

„Chceme vychovat odolnou generaci, která bude silná, spolehlivá, věrná, poslušná a slušná, abychom se nemuseli stydět za náš historický národ." (Adolf Hitler)

Vůdci, kteří budou charakterizovat německý národ a určovat osud naší říše, se budou formovat prostřednictvím nejtvrdšího výběru.

Jak pohlížíme na naši Říši a její postavení v Evropě na základě nacionálně socialistického světonázoru?

Bojujeme za „Říši“ jako národní celek a jako evropskou organizační sílu.

Říšská myšlenka je pro nás výrazem historického řádu, který spojuje německý národ a činí z něj určující centrum evropských národů. Od té doby, co existují germánsko-německé národy, vždy existovala touha po říši, po mýtu říše, a naše dějiny představují boj o utváření této říše. Idea říše je hluboce zakořeněna v germánské povaze. Idea říše není jen objevem naší doby, ale provází celý náš dějinný život jako idea uspořádaného světa, v němž vede lidstvo naší rasy svou uměleckou tvořivostí, svou vynalézavostí, svou schopností vytvářet organickou, soudržnou strukturu, kterou, abychom ji pochopili, musíme poměřovat jinými měřítky než národně-státním myšlením posledních staletí.

Vzpomínky na hrdou německou císařskou historii jsou nám opět blízké, stejně jako všechny říše, které vděčí za svůj původ severskému vůdci: říše Cherusků Arminia, Burgundů, Vandalů, Theodorika a Karla Velikého, kteří vytvořili germánský Západ, Varjagů od Baltu po Černé moře, Vikingů a Normanů. Historie těchto germánských národů je naší vlastní historií. Vidíme, že přední muži germánských národů, kteří po staletí vedli těžký a osamělý boj mimo říši proti odcizení, vystupovali a hovořili o říši jako o ideji, kterou v tomto boji nesli a uchovali. To je důkazem přetrvávající síly jedinečné historické organizace a důkazem toho, že idea říše zůstala živá i mimo německý stát.

Idea Říše je nejsilnější pamětí tohoto kontinentu a zároveň nejsilnější reálnou silou pro trvalý historický řád.

Dnes si uvědomujeme, že germánské státní útvary minulosti měly jen dočasné trvání, protože umožňovaly, aby se síla rasy z pocitu nevyčerpatelného bohatství znovu a znovu přelévala do cizích národů.

Středověká říše zanikla v boji proti římskému univerzalismu a partikularismu knížat. Idea říše však vždy zůstala. Prostřednictvím ideje státu, která našla svou dokonalou podobu ve státě velkého krále, zažila idea říše svou skutečnou germánskou podobu v nacionálně socialistické říši.

Její poloha ve středu kontinentu německému národu vždy obzvlášť komplikovala prosazení a utváření státu. Tlaku ze všech stran mohl čelit pouze tehdy, kdyby se vynikajícímu vůdci podařilo nasměrovat všechny německé životní síly k tomuto jedinému cíli a zmobilizovat je proti partikulárním zvláštním snahám, proti cizím idejím a nepřátelským imperialistickým expanzionistickým touhám.

Zahraniční politika Říše nebyla určována imperialistickými snahami, ale bojem o nezbytný životní prostor.

Ve své knize Mein Kampf Vůdce uvedl, že nejvyšší prioritou veškeré zahraniční politiky musí být harmonizace půdy s počtem lidí. Dosažení tohoto cíle je životní nutností, protože život národa je zajištěn pouze tehdy, má-li životní prostor, který mu umožňuje svobodně rozvíjet své vrozené schopnosti, tedy žít svobodně podle své vlastní přirozenosti. Je-li tento organický rozvoj brzděn nebo omezován silami zvenčí, má-li

být dokonce znemožněn použitím síly, pak je třeba sáhnout ke krajnímu řešení, pak jde o boj za nezbytný životní prostor, jinak je osud národa zpečetěn. Takový boj nemá nic společného se svévolnou imperialistickou snahou o získání moci a je - právě kvůli své životní nutnosti - rovněž odpovědný matkám lidu. Je to boj za spravedlivou věc.

Splnění tohoto národního úkolu však není uloženo německému národu jen pro něj samotného, neboť je vždy spojeno s úkolem nadnárodním: být vůdčí a organizující silou pro evropské národy obecně. Ten našel své vyjádření v myšlence a podobě říše.

„Život na zemi vybízí k rozsáhlému sjednocení. To však bylo od samého počátku německým říšským uměním - sjednocovat národy, aniž by je to zničilo, shromažďovat a vést národy tak, aby jejich vlastní síla nezanikla, ale aby se pozvedla ve službách celku. Tímto celkem je Evropa. Říše shromažďuje národy kontinentu, sjednotitel Německa se stává sjednotitelem Evropy.“

Dokud pařížský parlament upřednostňoval vůdčí státy a bolševické Rusko podněcovalo útoky na evropské státy, zůstávala sjednocená Evropa utopií. Němec v polní šedi vytvořil novou evropskou realitu.

Má-li Evropa jako celek přežít, potřebuje vedení. Evropa jako celek bez vedení by byla nehybnou hroudou, Evropa bez vedení by se rozpadla při první zkoušce odolnosti.

„Německé vedení je však něco jiného než anglický, francouzský nebo ruský imperialismus. Reorganizace Evropy by měla

probíhat podle budovatelských zákonů staré národy respektující nadnárodní říše, podle zásady: žít a nechat žít. Nadnárodní dvojí úkol Německa, který kdysi plnila stará německá říše, později jej samostatně plnilo Prusko a Rakousko, bude nově plnit Velkoněmecká říše, a to z bohatých zkušeností, z vůdcovské moudrosti tisíciletí. Tato říše bude proti nezodpovědnému, národů se štítícímu imperialismu stavět symbol sjednocení národů, spolupráce národů. Nikoliv útlak, zbavení práv, vykořisťování, ochromení, ale společenství, samospráva, samovláda, koordinace a spolupráce, vzájemné upevňování sil.“ (Kleo Pleyer)

Osud Evropy je určen osudem říše, jak tomu bylo v minulosti a bude i v budoucnosti. Evropa byla jednotou, centrem lidské kultury, dokud byla říše velká a mocná. Na vrcholu své moci se králové Anglie a Francie považovali za léna německého císaře. Po rozpadu říše však byla Evropa bez míru a vystavena útokům cizích mocností. Musíme si uvědomit, že jak název, tak historická realita, kterou zahrnujeme slovem Evropa, jsou výtvorem nordické rasy. Říše je tedy i do budoucna centrem a svrchovaností Evropy.

Vznikne skutečný společný řád národů, v němž každý národ zaujme své místo a postavení podle své výkonnosti a závazku vůči celku a na základě zvláštností a charakteru jednotlivých národů.

Konečná rozhodnutí o tom nebudou učiněna u konferenčních stolů, ale na bojištích této války.

Jaký význam má mimořádná závažnost tohoto boje?

Nordické národy po tisíce let bránily Evropu před masami národů, které přicházely z jihovýchodu, jihu a východu. Nebránily jen samy sebe, ale daly západnímu světu také jeho národní a kulturní charakter.

Po tisíciletí se tento boj odehrával v germánském centru. Germáni hrdinně bojovali za ochranu svého nordického domova. Skutečnost, že nezahynul jako mnoho jiných národů navzdory nejtěžším bojům s okolím a navzdory tvrdým konfliktům s cizími ideovými světy, dokazuje jeho velkou sílu, ale také dokazuje, že je předurčen k velikosti.

Pro osud našeho národa a jeho poslání je příznačné, že musel bojovat o své vnitřní uspořádání v době, kdy jiné národy dobývaly říši s imperialistickými cíli. Minulá staletí bojů a zápasů zocelovala náš národ a zrála pro dnešní poznání, dala našemu lidu jasné politické a ideové vědomí. Dnes, s Adolfem Hitlerem, vstoupil náš národ do svého nejvýznamnějšího období.

Na Britské ostrovy a do Ameriky kdysi proudila cenná germánská krev. Nesena židovským duchem se ztratila v imperialistické snaze o ovládnutí světa. Místo aby ve světě působila organizátorsky, nechala se vést netvořivou snahou o moc. Dnes se energie této krve obrací proti její původní vlasti, proti Evropě. Její nositelé, svedení židovstvím, se dopouštějí jediného hříchu proti krvi!

USA se stále více vzdalují evropské kultuře. Své vlastní kultury nedosáhly. Naopak, vzdaly hold židovské nekultuře a dokonce

se spojily se zlým duchem rusko-asijské stepi. Amerikanismus a bolševismus ohrožují úctyhodnou starou evropskou kulturu. Obě skupiny mocností si však činí nárok na nadvládu nad světem. Židovství je v jejich státech hnací silou. Jejich cílem je ovládnutí a podmanění národů země, zničení a vyhlazení přirozeného řádu. Ale právě tento cíl činí z těchto představitelů snahy o ovládnutí světa smrtelné soupeře.

Mezi nimi se nacházejí dvě mocenské skupiny mladých národů Evropy a východní Asie, které vzešly z půdy starověkých kultur. Usilují o tvůrčí sjednocení již organizovaných kulturních oblastí, jako je Evropa a východní Asie, do vyšších politických společenství, aby se ochránily před židoamericko-bolševickým zlem. Tato válka stále zřetelněji ukazuje, že není jen válkou německou. Současný boj rozhodne, zda amerikanismus s židovským materialismem a supím kapitalismem a duchem stepi zotročí svět, nebo zda germánský duch, jehož nositelem je nacionálně socialistické Německo, a duch staré asijské kultury povedou k tvůrčí reorganizaci světa.

V tomto obrovském boji musí být vzestupy i pády. Co to znamená, když za určitých okolností musí být celá fronta stažena, protože situace nás nutí hledat příznivější oblasti pro obranu poté, co jsme na nepřátelském území vytvořili fronty daleko za našimi hranicemi? Nakonec bude vítězství naše, pokud zůstaneme neochvějní. Víme to, protože jsme si vědomi svého poslání.

Byli jsme zhýčkaní! Není těžké obstát tváří v tvář vítězství.

Nyní, v době velké nouze, nás osud posuzuje, aby zjistil, zda máme dostatečný charakter a úroveň, abychom se ujali úkolu, který nám byl svěřen.

Společenství nemůže být nikdy lepší než jeho členové. Nejlepším členem tohoto společenství musí být německý voják. Každý musí prokázat, že se svou osobou obstojí ve velké zkoušce osudu.

V této těžké bitvě se germánské ctnosti, jako je čest, věrnost, ochota a statečnost a dobrovolná poslušnost, dostaly do nebývalých výšin. To jsou hodnoty, které nám přinesly vítězství, ale také hodnoty, které musí určovat naši budoucí mírovou aktivitu.

Naše velká budoucnost, za kterou chceme bojovat, ospravedlňuje velké oběti, které je třeba přinést, a je hodna obětavého nasazení na dlouhou dobu. Bojujeme za založení věčného germánsko-německého národa a jeho říše!

Ustoupit od našich cílů se rovná postupnému pádu a vedlo by to ke třetí světové válce. Neboť cíle našich nepřátel, jimiž je zničení, jsou stále stejné. V této válce proto musí být někdo zničen, a my to nebudeme!

Nebyla snad cesta našeho národa od jeho nejnižšího bodu v roce 1918 s jeho houževnatým bojem za obnovu a jeho jedinečným vzestupem od roku 1933 obdivuhodná? Může Boží prozřetelnost ukázat národu cestu ještě zřetelněji?

Německý národ se probojovává k velkým věcem. My nacionální socialisté vidíme božské dílo v našem lidu! Věříme

v nadcházející velkou dobu, kdy se pod vedením Říše národy Evropy sjednotí a vytvoří krásné společenství.

Jaký je cíl nacionálního socialismu po skončení boje za svobodu?

Naším cílem je: čestný a svobodný život ve znamení nacionálně socialistického světonázoru, zajištění a posílení existence německého národa, rozšíření jeho životní a existenční základny a kromě toho zajištění rozvoje všech pokojných a plnohodnotných národů v Evropě.

Dobytý prostor budeme organizovat ve prospěch celého národa. Uskutečníme socialistickou myšlenku a přivedeme německý národ ke skutečně vznešenému způsobu života ve smyslu našeho nacionálněsocialistického světonázoru.

Naši synové budou žít jako noví zemědělci na svobodné půdě a poskytnou našemu lidu úplnou svobodu, aby se mohl sám živit. Nová šlechta krve a půdy se stane germánsko-německou skutečností.

Naše dílny a továrny obohatí německý život rozmanitou výrobou zboží. Hodnota osobnosti bude plně realizována pro každého jednotlivce v jeho postupu ve prospěch našeho národa. Spravedlivá mzda poskytne všem pracujícím možnost podílet se na životě lidu a užívat velkého intelektuálního a kulturního bohatství našeho národa.

A teprve až vystoupíme z hranic našeho současného prostoru, bude se moci německá kultura rozvinout podle svého významu a úkolu. Pak bude naše německá žena a matka ještě radostněji

připravena dát život dětem a vést je do zářivého rozkvětu skutečně německo-germánského života!

Přijde doba, kdy náš národ povede čistý, ušlechtilý a obsahově bohatý život ve cti a svobodě v pravé germánské velikosti, nezpochybňovaný myšlenkami cizími jeho přirozenosti!

A právě za to bojujeme! To je to, za co náš velký Vůdce po desetiletí nezištně a věrně bojoval a ukazoval svému lidu cestu!

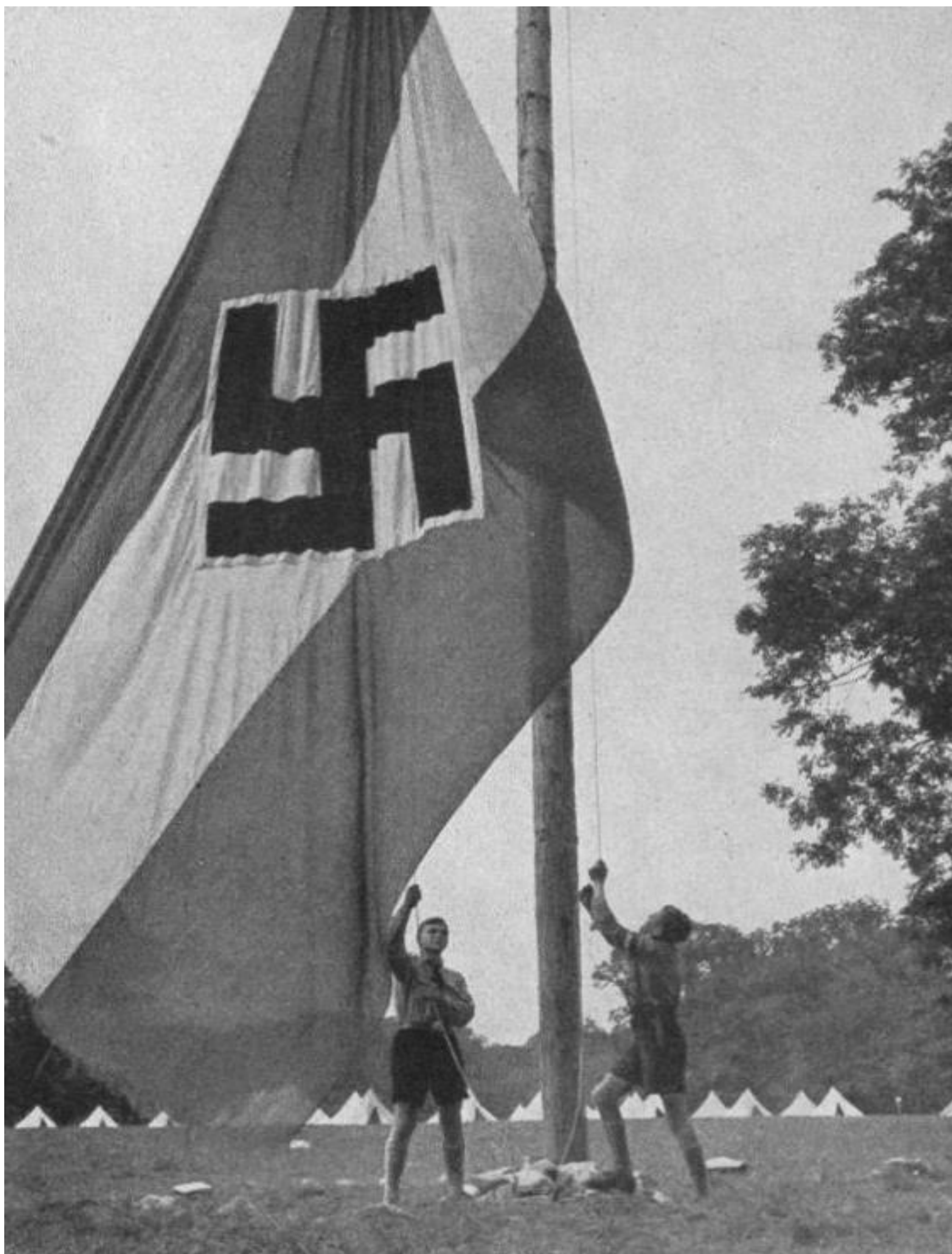
Bůh plane v našem boji a Bůh tomuto ušlechtilému boji požehná!

Říše bdí nad vším!

Věčně mladá a vítězná pěchota!

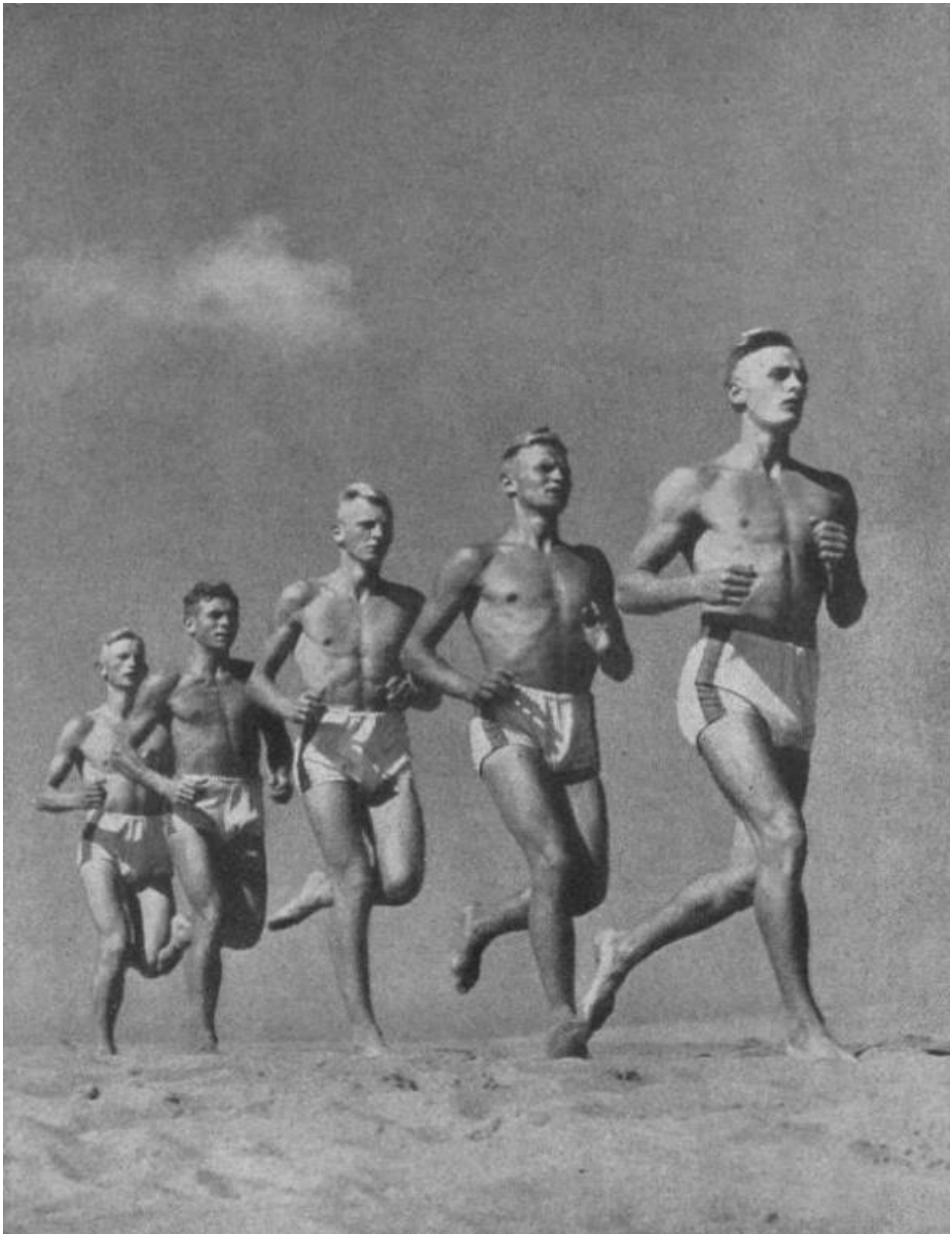
„Přichází mládež, která vroste do tohoto národního společenství, a zcela naplní to, co dnes prorocky vidíme před sebou.“ (Adolf Hitler)

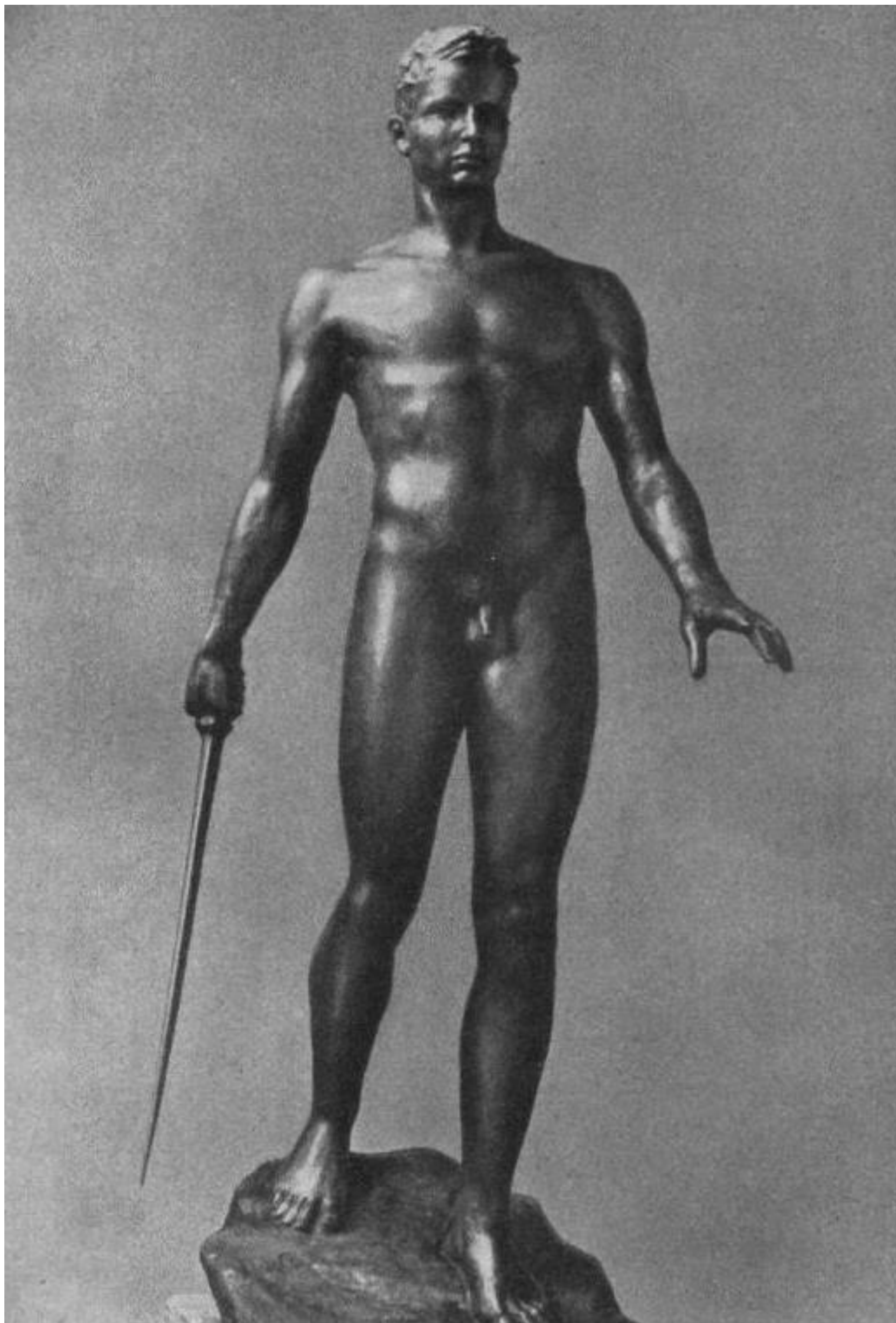
„S věřícím srdcem a silnou myslí by tato mládež měla být jednou lepším článkem v řetězci našeho národa, než jsme byli a možná i mohli být my sami.“ (Adolf Hitler)

Hrdá pokolení dají lidem věčný život

„Zocelíme se, aby nás každá bouře shledala silnými.“ (Adolf Hitler)

„Nemůžeme si představit obrodu německého národa, pokud znovu nepovstane německá kultura a především německé umění.“ (Adolf Hitler)

Skutečná germánská kultura bude určovat život našeho národa.

Skutečná germánská kultura bude určovat život našeho národa.

„Tato revoluce musí pokračovat, musí se stát slavným úsvitem pro náš lid." (Adolf Hitler)

„Cíl, za který náš národ bojoval tisíce let, za který trpělo mnoho generací a zemřely miliony lidí: svobodný německý národ v silné Německé říši!“ (Adolf Hitler)

Jak můžeme čelit ničivé mánii našich nepřátel a jak dosáhnout vítězství?

Každý Němec si musí uvědomit, že

1. tato válka je válkou světonázorů;

2. že tuto válku nerozhodnou pouze zbraně, ale vědomí a věrní nositelé čistšího a silnějšího světonázoru;

3. že celý německý národ, sjednocený ve víře v naši svatou věc, v našeho Vůdce a nacionálněsocialistický světonázor, musí tvořit jednotnou frontu.

Víra a vůle nás činí neporazitelnými.

Nepřátelské vůli ničit proto čelíme ještě fanatičtější vůlí uhájit se v neotřesitelné víře v naše vítězství!

Věříme v toto vítězství, v naši velkou, spravedlivou a svatou věc. Věříme ve velkou sílu našeho lidu sjednoceného v nacionálním socialismu a ve Vůdce.

Věříme, že nás nacionální socialismus dovede k vysoké a tvořivé formě existence odpovídající naší germánské krvi.

Věříme, že nastane velký germánsko-německý věk, věk nejkrásnějších kulturních výtvorů a největších úspěchů ve znamení německého socialismu.

Věříme v Boha a božský světový řád, který nakonec umožní vítězství všemu, co je čisté, silné a ušlechtilé.

Věříme v Bohem určené poslání našeho národa jako zdroje síly pro pravý germánský život v Evropě a v poslání Říše jako udržující a organizující síly.

Taková je naše víra!

Žít čistě, ušlechtile a hrdě a do poslední chvíle obětavě pracovat pro národní společenství,

To je naší ctí!

Následovat Vůdce do posledního dechu v poslušnosti a plnění našich povinností vůči národnímu společenství,

To je naše věrnost!

Dnes je věrnost vším!

Věrnost našemu Vůdci, věrnost našemu národu.

Víme, že i ten nejfanatičtější odpůrce se tváří v tvář ještě fanatičtějšímu odporu zhroutí. Ani lidská materiální, ani morální síla nepřítele není nevyčerpatelná.

Víme, že na velkou otázku osudu po vítězství odpovídáme nezlomně v náš prospěch.

Víra, věrnost a železná vůle na frontě i doma dávají našim zbraním vítězství!

Jeden národ, jedna říše, jeden Vůdce, jedna víra a jedna vůle - pak nám vítězství nikdo nemůže vzít!

„Věřím a přiznávám,

že národ nemá nic vyššího, čeho by si měl vážit, než důstojnost a svobodu své existence;

že by je měl bránit do poslední kapky své krve;

že nemá žádnou svatější povinnost, kterou by měl plnit, žádný vyšší zákon, který by měl dodržovat;

že skvrna zbabělého podvolení se nemůže být nikdy zahlazena;

že tato skvrna v krvi národa přejde na jeho potomstvo a ochromí a podlomí sílu dalších generací;

že čest krále a jeho vlády splývá se ctí lidu a je jediným palladiem jeho blahobytu;

že za většiny okolností je národ v udatném boji za svou svobodu neporazitelný;

že i zničení této svobody po krvavém a čestném boji zajišťuje znovuzrození národa a je jádrem života, z něhož jednoho dne vzejde nový strom, který zapustí své pevné kořeny.

Prohlašuji a vyznávám se světu i potomkům,

že falešnou opatrnost, která se snaží vyhnout nebezpečí, považuji za to nejškodlivější, co nám strach a úzkost mohou vštípit, že bych považoval za moudřejší i to nejdivočejší zoufalství, kdyby bylo naprosto nemožné čelit nebezpečí s mužnou odvahou, tedy s klidným, ale pevným odhodláním a jasným vědomím;

že v šílenství strachu našich dnů nezapomínám na varovné události starých i nových časů, na moudrá učení celých staletí, na ušlechtilé příklady slavných národů a nevydávám světové dějiny za stránky prolhaných novin;

abych se cítil čistý od všeho sobectví;

abych s otevřeným čelem vyznával spoluobčanům každou myšlenku a každý pocit ve mně, abych se cítil jen příliš šťastný, že jednou najdu slavný konec v obdivuhodném boji za svobodu a důstojnost otčiny!

Zaslouží si toto mé přesvědčení a přesvědčení mně podobných opovržení a posměch našich spoluobčanů? O tom ať rozhodnou potomci!"

Carl v. Clausewitz

Velký král bojoval v nelítostné bitvě s 3,5 miliony lidí proti 50 milionům nepřátel ve zdánlivé beznaději, a kdy už nedokázal porozumět svému okolí, zvítězil, protože věřil ve svou velkou věc a protože byl nezlomný. Velký král byl neohroženou jistotou národa!

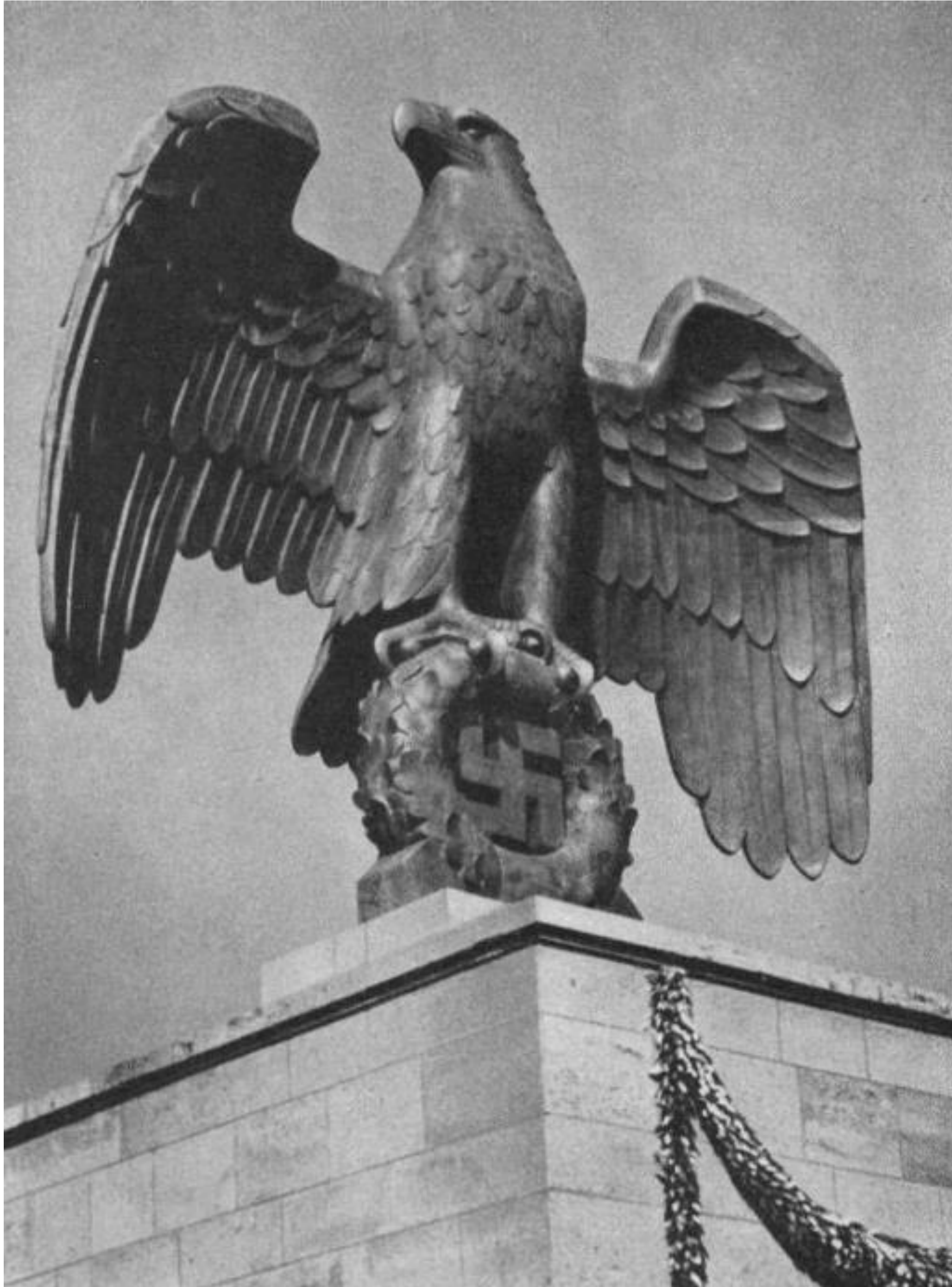
VŮDCE 11. ZÁŘÍ 1943:

„Osud samotné Itálie však může sloužit jako poučení pro všechny, abychom v hodinách nejtěžšího utrpení a největší nouze nikdy nezklamali, když budeme poslouchat přikázání národní cti, věrně stát za svými závazky a s věřícím srdcem plnit to, co nám ukládá naše povinnost. Nakonec Všemohoucí dá lidem, kteří tyto zkoušky před prozřetelností složí, vavřínový věnec vítěze a tím i cenu života jako odměnu. To však musí být a za všech okolností bude Německo.“

VŮDCE 8. LISTOPADU 1943:

„Až tato válka skončí, budou největší vavříny spíše zásluhou naší víry a vytrvalosti než jedinečné energie, a tedy individuálních činů. Dokud nám tato síla nacionálněsocialistické víry zůstane, nejenže nemusím zoufat, ale naopak s hrdou důvěrou hledím do budoucnosti. Náš německý národe buďte zcela klidní, ať přijde cokoli, my to zvládneme! Na konci je vítězství!“

Věčná je Říše!